

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
และความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

สิงหาคม 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

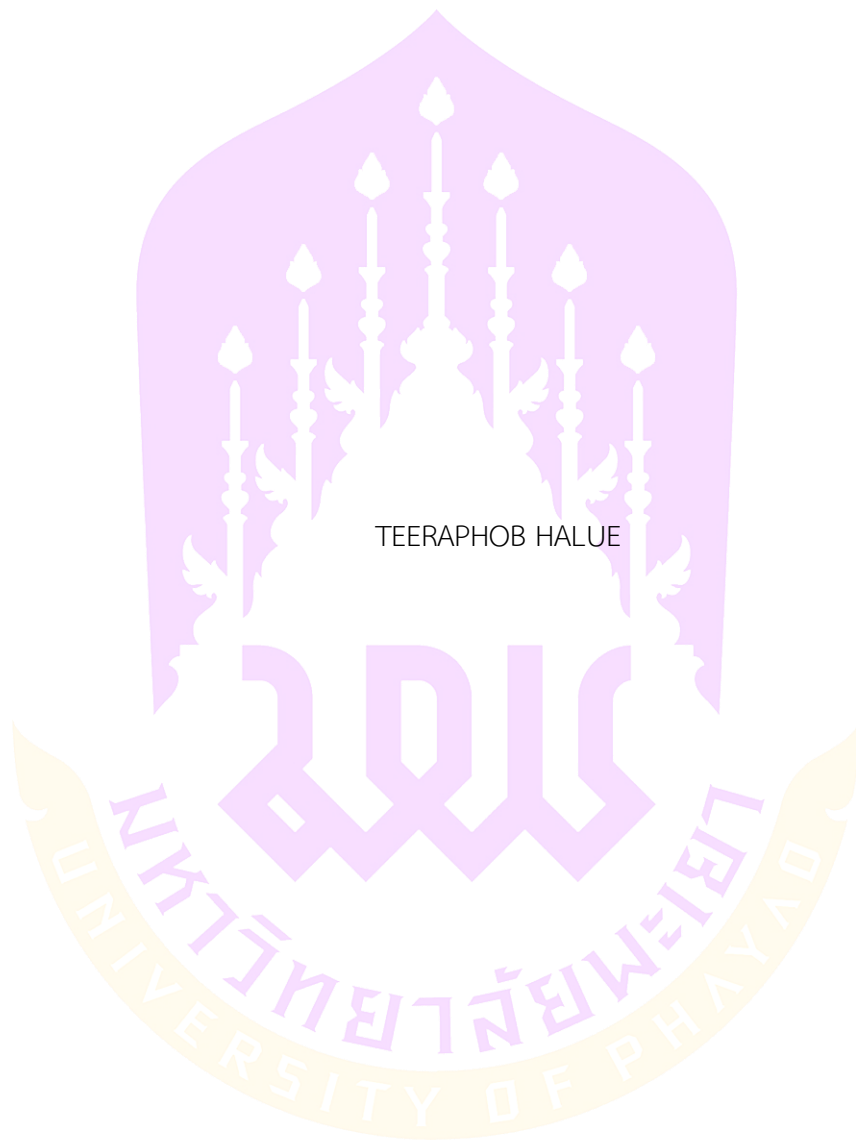
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
และความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ธีรภาพ หาลือ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
สิงหาคม 2568
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยพะเยา

DEVELOPMENT OF A TRAINING CURRICULUM TO PROMOTE SHORT FILM PRODUCTION
SKILLS AND EARTHQUAKE AWARENESS AMONG UPPER SECONDARY SCHOOL
STUDENTS AT MAELAOWITTAYAKOM SCHOOL

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment
of the Requirements for the Master of Education Degree
in Curriculum and Instruction

August 2025

Copyright 2025 by University of Phayao

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

เรื่อง

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น

และความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียน

ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ของ ชีรภาพ หาλιο

ได้รับพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

หลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ของมหาวิทยาลัยพะเยา

..... ประธานกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ดร. สุพรทิพย์ ชนภัทรโชติวัต)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข)

..... อาจารย์บัณฑิตศึกษามหาวิทยาลัยพะเยา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. รุ่งทิวา กองสอน)

..... คณบดีวิทยาลัยการศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. รักษิต สุทธิพงษ์)

- เรื่อง:** การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
และความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม
- ผู้ศึกษาค้นคว้า:** อธิรพ หาลือ, การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง: กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน), มหาวิทยาลัยพะเยา,
2568
- อาจารย์ที่ปรึกษา:** ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. วสันต์ สรรพสุข
- คำสำคัญ:** หลักสูตรฝึกอบรม, ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว, สื่อภาพยนตร์สั้น

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม จำนวน 30 คน ใช้วิธีการเลือกโดยสุ่มเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว 2) แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว 3) แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 18 มีนาคม ถึง 8 เมษายน 2567 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหา กระบวนการฝึกอบรม การวัดและประเมินผล โดยมีความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 4.80, S.D. = 0.40) 2) ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมฯ พบว่า 2.1) พบว่า ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นของผู้เข้าฝึกอบรมหลังการฝึกอบรมอยู่ในระดับ ดีมาก (ค่าเฉลี่ย = 4.86, S.D. = 0.35) และ 2.2) ความตระหนักรู้ของผู้เข้าฝึกอบรมหลังการฝึกอบรมอยู่ในระดับ ดีมาก (ค่าเฉลี่ย = 2.81, S.D. = 0.38)

Title: DEVELOPMENT OF A TRAINING CURRICULUM TO PROMOTE SHORT FILM PRODUCTION SKILLS AND EARTHQUAKE AWARENESS AMONG UPPER SECONDARY SCHOOL STUDENTS AT MAELAOWITTAYAKOM SCHOOL

Author: Teeraphob Halue, Independent Study: M.Ed. (Curriculum and Instruction), University of Phayao, 2025

Advisor: Assistant Professor Dr. Wasan Sapphasuk

Keywords: Training Courses, Earthquake Disaster Awareness, Short film media

ABSTRACT

This research aims to 1) develop and evaluate the quality of a training curriculum on short film production to promote earthquake disaster awareness among upper secondary school students, and 2) examine the effects of the curriculum implementation on students' filmmaking skills and disaster awareness. The participants were 30 upper secondary students from Maelaowittayakom School, selected through voluntary sampling. The research instruments included 1) the developed training curriculum, 2) an earthquake awareness assessment form, and 3) a short film production skill evaluation form. Data were collected from March 18 to April 8, 2024, and analyzed using percentage and standard deviation. The findings indicated that 1) the curriculum, comprising objectives, content, training processes, and assessment methods, was rated as highly appropriate (mean = 4.80, S.D. = 0.40). 2) After training, participants' short film production skills were at a very high level (mean = 4.86, S.D. = 0.35). and 3) their earthquake awareness was also at a very high level (mean = 2.81, S.D. = 0.38).

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง เรื่อง “การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม” ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยด้วยความกรุณา ช่วยเหลือ แนะนำให้คำปรึกษาถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการ คำแนะนำ และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วสันต์ สรรพสุข ดร.สุพรทิพย์ ธนภัทรโชติวัต ประธานกรรมการสอบ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งทิวา กองสอน กรรมการสอบ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่เมตตา กรุณาสละเวลาอันมีค่าช่วยในการตรวจสอบ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พร้อมทั้งแนะแนวทางในการศึกษาเพิ่มเติม แก้ไข และปรับปรุง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์อันเป็นประโยชน์แก่ผู้วิจัยเป็นผู้เชี่ยวชาญให้คำแนะนำ ตรวจสอบและปรับปรุงเครื่องมือวิจัยที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คุณครู และบุคลากรทุกท่านในโรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือและอำนวยความสะดวกการสนับสนุนสถานที่ แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูล รวมทั้งกลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการทดลอง รวมถึงอาจารย์เจ้าหน้าที่ของวิทยาลัยการศึกษา ที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในการติดต่อประสานงาน เรื่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี

สุดท้ายนี้เหนือสิ่งอื่นใดขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา ทุกคนในครอบครัวของผู้วิจัยที่ให้ กำลังใจและให้การสนับสนุนในทุก ๆ ด้านอย่างดีที่สุดเสมอมา ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่า งานวิจัยนี้จะ เป็นประโยชน์ต่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและผู้ที่สนใจบ้างไม่มากก็น้อย

ธีรภาพ หาลือ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฌ
สารบัญภาพ	ญ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	6
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	6
สมมติฐานการวิจัย	6
ขอบเขตของการวิจัย.....	7
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	8
ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	9
แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม.....	10
ความตระหนักรู้.....	19
ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น.....	27
ภัยพิบัติแผ่นดินไหว	34
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	40
กรอบแนวคิดในการวิจัย	43

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	45
ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม.....	46
ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม	46
ระยะที่ 3 การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้.....	52
ระยะที่ 4 การปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม	53
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	54
ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม.....	54
ตอนที่ 2 ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม.....	59
บทที่ 5 บทสรุป	64
สรุปผลการวิจัย.....	64
อภิปรายผลการวิจัย	65
ข้อเสนอแนะ	70
บรรณานุกรม.....	71
ภาคผนวก.....	76
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย.....	77
ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	78
ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย	176
ภาคผนวก ง สื่อภาพยนต์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	180
ประวัติผู้วิจัย.....	181

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1	สังเคราะห์องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมจากการวิเคราะห์แนวคิดของนักการศึกษา	13
ตาราง 2	เนื้อหาสาระของหลักสูตรในหลักสูตรผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	55
ตาราง 3	ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	57
ตาราง 4	จำนวนและร้อยละของกลุ่มเป้าหมาย	59
ตาราง 5	วิเคราะห์การประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นหลังการฝึกอบรม	60
ตาราง 6	วิเคราะห์การประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวหลังการฝึกอบรม	61
ตาราง 7	ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	176
ตาราง 8	ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อ ภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	177
ตาราง 9	ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	179
ตาราง 10	ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น	179

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพ 1 องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความตระหนักรู้.....	21
ภาพ 2 ขั้นตอนการเกิดความตระหนัก.....	22
ภาพ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	44

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันเป็นที่ทราบกันดีว่าปัญหาภัยพิบัติทางธรรมชาติเป็นปัญหาสำคัญที่ก่อให้เกิดความสูญเสียทั้งชีวิตและทรัพย์สิน อีกทั้งยังส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจอย่างกว้างขวางทั้งในระดับประเทศและระดับโลก (กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว, 2563) แผ่นดินไหว (Earthquake) คือ การสั่นสะเทือนของพื้นดินซึ่งเกิดจากการปลดปล่อยพลังงานภายในแผ่นเปลือกโลกอย่างฉับพลัน โดย H.F. Reid ได้เสนอทฤษฎีการคืนตัวยืดหยุ่น (Elastic Rebound Theory) อธิบายว่าแผ่นดินไหวเกิดจากการสะสมความเครียดบริเวณแนวรอยเลื่อน จนกระทั่งเกิดการแตกหักและเคลื่อนตัวของเปลือกโลกไปยังตำแหน่งใหม่ ซึ่งเป็นแนวคิดพื้นฐานที่ใช้อธิบายการเกิดแผ่นดินไหวได้อย่างชัดเจน (บุรินทร์ เวชบรรเทิง และคณะ, 2563) แม้ในอดีตประเทศไทยจะไม่เคยประสบภัยแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง แต่การพัฒนาอย่างรวดเร็วและการขยายตัวของอาคารสูงในปัจจุบัน ได้เพิ่มความเสี่ยงต่อความเสียหายจากแรงสั่นสะเทือน ทั้งจากศูนย์กลางในประเทศและต่างประเทศ ดังนั้น พื้นที่ที่มีความเสี่ยง จึงควรมีการเตรียมพร้อมและออกแบบโครงสร้างอาคารให้สามารถรับแรงแผ่นดินไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพ (พิริยะ ทองอารีย์, 2555) แผ่นดินไหวเกิดจากการสั่นสะเทือนของพื้นดินอันเป็นผลจากการปลดปล่อยพลังงานภายในโลกอย่างฉับพลัน เพื่อระบายความเครียดและปรับสมดุลของเปลือกโลกโดยที่ สาเหตุของแผ่นดินไหวแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ได้แก่ (1) สาเหตุจากมนุษย์ เช่น การทดลองระเบิดนิวเคลียร์ การกักเก็บน้ำในเขื่อน และการทำเหมืองแร่ (2) สาเหตุจากธรรมชาติ เช่น การเคลื่อนตัวของรอยเลื่อนเปลือกโลก การเคลื่อนที่ของหินหนืดใต้ภูเขาไฟ และการตกกระทบของอุกกาบาต (กรมทรัพยากรธรณี, 2557) แผ่นดินไหวเป็นภัยพิบัติธรรมชาติที่อันตรายและไม่สามารถเตือนล่วงหน้าได้ ปัจจุบันหลายประเทศ รวมถึงประเทศไทย เผชิญกับความถี่และความรุนแรงของแผ่นดินไหวเพิ่มมากขึ้น ตัวอย่างสำคัญคือเหตุการณ์เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2557 ที่จังหวัดเชียงราย ซึ่งเกิดแผ่นดินไหวขนาด 6.3 ตามมาตราริกเตอร์ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่ตำบลงมดะ อำเภอมะลาวี ห่างจากตัวเมืองเชียงรายราว 24 กิโลเมตร ตามมาด้วยอาฟเตอร์ช็อกกว่า 3,000 ครั้ง ในระยะเวลา 4 เดือน เหตุการณ์นี้ถือเป็นแผ่นดินไหวที่รุนแรงที่สุดเท่าที่เคยบันทึกในประเทศไทย ทำให้มีผู้เสียชีวิต 1 ราย และสร้างความเสียหายต่ออาคาร บ้านเรือน โรงเรียน ถนน และเกิดปรากฏการณ์ทรายพุในหลายพื้นที่ (สุพจน์ เจริญสวัสดิพงษ์, 2557) ความเสียหายจากแผ่นดินไหวส่วนใหญ่เกิดจากการขาดการเตรียมความพร้อมของประชาชนและภาครัฐ ทั้งในด้านมาตรการทางกายภาพ (Structural Measures) เช่น การเสริมความแข็งแรงของอาคาร และมาตรการที่ไม่ใช้

สิ่งก่อสร้าง (Non-Structural Measures) เช่น การให้ความรู้เกี่ยวกับการรับมือแผ่นดินไหว โดยเฉพาะความเสียหายที่เกิดกับโรงเรียนในจังหวัดเชียงราย ซึ่งมีจำนวนถึง 120 แห่ง คิดเป็นมูลค่ากว่า 71 ล้านบาท แม้จะไม่มีผู้เสียชีวิต แต่นับเป็นบทเรียนสำคัญที่สะท้อนถึงความจำเป็นของการเตรียมการรับมือเนื่องจากแผ่นดินไหวเป็นภัยพิบัติที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ และอาจเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา ดังนั้น การเสริมสร้างความพร้อมจึงเป็นวิธีการป้องกันและลดความเสียหายที่มีประสิทธิภาพที่สุด ผ่านการส่งเสริมความตระหนักรู้เกี่ยวกับภัยพิบัติทางธรณาดินนั้นเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะเป็นจุดเริ่มต้นของการรับรู้ด้วยตนเอง ซึ่งมีผลต่อทัศนคติ ความคิด และพฤติกรรมในการรับมือภัยอย่างเหมาะสม (วีระชน ขาวผ่อง, 2551) ความตระหนักรู้ คือ ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวอย่างชัดเจน ทั้งในด้านประสบการณ์ อารมณ์ และความรู้สึก (Eurich, 2018) นอกจากนี้ ความตระหนักรู้ คือ ความสามารถในการรับรู้และเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นรอบตัวอย่างชัดเจน ทั้งในด้านประสบการณ์ อารมณ์ และความรู้สึก อีกทั้งยังเป็นการคิดไตร่ตรองอย่างลึกซึ้ง จนสามารถมองเห็นสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจนและเป็นกลาง (Ackerman, 2018) การตระหนักรู้ในตนเองเป็นสิ่งสำคัญต่อการดำเนินชีวิต เพราะเมื่อบุคคลเข้าใจตนเอง ก็จะสามารถแสดงออกและตัดสินใจได้อย่างเหมาะสม ตรงกันข้าม หากขาดความเข้าใจในตนเอง ย่อมส่งผลต่อการรับรู้อารมณ์ ความคิด และพฤติกรรมของตน ซึ่งอาจกระทบต่อการสร้างมนุษยสัมพันธ์กับผู้อื่น (Boonyaprapun, 2020) กระบวนการเกิดความตระหนักรู้เริ่มต้นจากการที่บุคคลได้สัมผัสประสบการณ์ตรง ซึ่งเมื่อประสบเข้าหรืออย่างต่อเนื่องจะก่อให้เกิดการรับรู้ จากนั้นจึงเกิดการจัดหมวดหมู่ข้อมูลและสรุปความเข้าใจ ก่อนนำไปประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง กระบวนการเช่นนี้นำไปสู่ การเรียนรู้ที่มีลำดับขั้นตอนและก่อให้เกิดความตระหนักรู้ในที่สุด (Pratkanis Breckler & Greenwald, 1989)

โดยที่ความตระหนักนั้นรู้ถือเป็นระดับขั้นพื้นฐานของภาคอารมณ์และความรู้สึก (Affective Domain) ซึ่งมีผลต่อการแสดงพฤติกรรมของบุคคล โดยเริ่มจากการรับรู้หรือความรู้สึกที่เปิดใจยอมรับต่อ สิ่งเร้าหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ตามมาด้วยการตอบสนอง ซึ่งหมายถึงการมีปฏิกิริยาแสดงออกอย่างเต็มใจ จากนั้นเป็นการเห็นคุณค่า ซึ่งสะท้อนผ่านการเลือกกระทำในสิ่งที่สอดคล้องกับคุณค่าที่สังคมยอมรับ ต่อด้วยการจัดระบบค่านิยมที่มีอยู่ให้เป็นลำดับอย่างมีเหตุผล และสุดท้าย คือ การสร้างลักษณะนิสัย อันเป็นการนำคุณค่าที่ได้รับมาใช้ในการดำเนินชีวิตอย่างสม่ำเสมอจนกลายเป็นพฤติกรรมประจำตัวที่ยั่งยืน (Bloom, 1997) ความตระหนักรู้สะท้อนถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งเกิดจากอารมณ์ ความรู้สึก ทัศนคติ ค่านิยม และความชอบหรือไม่ชอบที่บุคคลมีต่อสิ่งเร้า โดยผ่านกระบวนการประเมินและตีความตามประสบการณ์ส่วนตัว (พงษ์ชัย เฉลิหมกลั่น, 2551) ความตระหนักรู้เป็นการแสดงออกถึงความรู้สึกภายในที่เกิดจากประสบการณ์เดิม และการรับรู้สถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีปัจจัยด้านเวลา ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมเป็นองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการก่อตัวของความตระหนักนั้น (วิมลพรรณ อภาเวท และฉันทนา ปาปัดถา,

2554) จากข้อมูลข้างต้นจะเห็นได้ว่า “การตระหนักรู้” คือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความสนใจ หรือจากการปลุกฝังอย่างต่อเนื่องจนก่อให้เกิดความเข้าใจลึกซึ้ง กลายเป็นอุปนิสัยหรือความเคยชิน ซึ่งสามารถส่งผลได้ทั้งในด้านบวกและด้านลบ คำถามสำคัญคือ เราจะมีวิธีการอย่างไรในการส่งเสริมให้พฤติกรรมเชิงบวกของการตระหนักรู้ฝังแน่นและยั่งยืนในตัวบุคคลได้ จากทฤษฎีการ Cater V. Good (1973) ได้กล่าวถึง ความตระหนักรู้เป็นเรื่องของความสำนึก ความรู้ตัว ความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลประสบหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว ดังนั้น ความตระหนักรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลสัมผัสกับสิ่งเร้าในสภาพแวดล้อมแล้ว จะเกิดการรับรู้ (Perceptions) ขึ้น และนำไปสู่การเกิดความคิดรวบยอด การเรียนรู้ ความตระหนักรู้ ตามลำดับ การเรียนรู้และความตระหนักรู้นำไปสู่การกระทำหรือแสดงเป็นพฤติกรรม ซึ่งขั้นตอนและกระบวนการเกิดความรู้คือ 1) การสัมผัส 2) การรับรู้ 3) เกิดความคิดรวบยอด 4) การเรียนรู้ 5) ความตระหนัก จนสุดท้ายกลายมาเป็นพฤติกรรม โดยที่ความตระหนักรู้เป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าแล้วจะเกิดการรับรู้เมื่อรับรู้ขั้นต่อไปก็จะเข้าใจในสิ่งเร้านั้น คือ เกิดความคิดรวบยอดและนำไปสู่การเรียนรู้ คือ การมีความรู้ในสิ่งนั้น และนำไปสู่การเกิดความรู้ในที่สุด ซึ่งความรู้และความตระหนักรู้ต่างก็นำไปสู่การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ความตระหนักรู้ของบุคคลจะเกิดขึ้นได้บุคคลนั้นจะต้องผ่านการมีความรู้มาก่อน ดังนั้น การเรียนรู้ที่มีจุดหมายเพื่อให้บุคคลมองเห็นความสำคัญ ความรับผิดชอบ รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นจะส่งผลและทำให้บุคคลเกิดความรู้ต่อสิ่งนั้น ๆ ไปในที่สุดและหนึ่งในแนวทางที่ได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพในการส่งเสริมความรู้ คือ การพัฒนาและใช้สื่อภาพยนตร์สั้นเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่ใกล้ตัวแต่ยังขาดความเข้าใจในระดับมวลชน เช่น ภัยพิบัติแผ่นดินไหว สื่อภาพยนตร์สั้น มีความสามารถในการกระตุ้นอารมณ์ สร้างแรงจูงใจ และเปิดโอกาสให้ผู้ชมได้เกิดการเชื่อมโยงกับเนื้อหาอย่างลึกซึ้งผ่านการมีส่วนร่วมทางอารมณ์ ซึ่งกระบวนการดังกล่าวถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการปลุกฝังความรู้ในระดับจิตสำนึก อันนำไปสู่การปรับเปลี่ยนพฤติกรรมและ การเตรียมพร้อมที่ยั่งยืนในระยะยาว

ภาพยนตร์สั้น เป็นสื่อที่มีศักยภาพสูงในการส่งเสริมการเรียนรู้ โดยเฉพาะในยุคดิจิทัลที่สามารถเข้าถึงผู้ชมได้หลากหลายช่วงวัย แม้จะมีความยาวไม่เกิน 30 นาที แต่สามารถถ่ายทอดเรื่องราว ประสบการณ์ และอารมณ์ ได้อย่างกระชับและทรงพลัง ผ่านการเรียงลำดับภาพนิ่งจำนวนมากที่มีความแตกต่างเพียงเล็กน้อย เพื่อสร้างภาพเคลื่อนไหวอย่างมีประสิทธิภาพ พร้อมด้วยการตัดต่อที่สื่อสารเนื้อหาได้ตรงประเด็น จึงเหมาะสำหรับใช้เป็นเครื่องมือในการปลูกจิตสำนึก ถ่ายทอดความรู้ และสร้างความเข้าใจในประเด็นต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (ชัชวาลย์ เรียมจำปาและคณะ, 2563) ด้วยคุณสมบัติในการนำเสนอทั้งภาพและเสียงอย่างมีประสิทธิภาพ ภาพยนตร์จึงเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญ

ทั้งในด้านบันเทิงและการศึกษา โดยสามารถสร้างอารมณ์ร่วมและความเข้าใจได้อย่างลึกซึ้ง (คุณาพร ไชยโรจน์, 2553) ภาพยนตร์สั้นสามารถนำเสนอได้ในหลายรูปแบบ ทั้งการแสดงสด แอนิเมชัน สารคดี กึ่งสารคดี มิวสิกวิดีโอ ภาพยนตร์ทดลอง หรือสื่อการศึกษา โดยมีระยะเวลาไม่เกิน 30–60 นาที (ปกรณ์ พรหมวิทักษ์, 2555) แม้จะมีข้อจำกัดด้านเวลา แต่ด้วยศักยภาพในการเล่าเรื่องอย่างสร้างสรรค์และตรงประเด็น ภาพยนตร์สั้นจึงเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังในการสื่อสารแนวคิด ปลุกจิตสำนึก และกระตุ้นการเรียนรู้ในทุกมิติ ในปัจจุบันเยาวชนได้ให้ความสนใจในการสร้างสื่อมัลติมีเดียมากขึ้น โดยเฉพาะสื่อภาพยนตร์สั้นที่สามารถส่งต่อข้อมูลได้น่าสนใจ และเข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน จึงเหมาะสมกับการส่งต่อความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหวให้กับผู้ที่ได้รับชม ภาพยนตร์ได้เป็นอย่างดีอีกทั้งระหว่างกระบวนการสร้างภาพยนตร์ยังช่วยส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหวให้กับผู้สร้างได้อีกด้วย จากศึกษาข้อมูลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายนี้ขึ้นมา

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีของ Saylor, Alexander & Lewis (1981); Oliva, (1992) ชี้ให้เห็นว่า หลักสูตร คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่มุ่งจัดประสบการณ์ทางการศึกษาให้กับผู้เรียนอย่างมีระบบและมีเป้าหมายชัดเจน โดยอาจอยู่ในรูปของหน่วยการเรียนรู้ รายวิชา หรือกลุ่มวิชาต่อเนื่อง และสามารถจัดได้ทั้งในและนอกห้องเรียน ภายใต้บริบทของสถานศึกษา อย่างไรก็ตามแนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรสามารถมองได้หลากหลายมิติ ไม่ว่าจะเป็นในฐานะ “แผนงาน” ที่ยึดตามแนวคิดพฤติกรรมศาสตร์, การบริหารจัดการ, หรือแม้กระทั่งในฐานะ “เนื้อหาวิชา” ที่เน้นสาระสำคัญของแต่ละวิชาอย่างมีโครงสร้าง เช่น คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ยังมีแนวทางแบบบูรณาการ เช่น หลักสูตรแกนกลาง ที่รวมหลายสาขาวิชาเข้าด้วยกันเพื่อให้เหมาะสมกับเป้าหมายและบริบทสังคมที่เปลี่ยนแปลงการพัฒนาหลักสูตร จึงเป็นกระบวนการสำคัญที่สามารถทำได้ใน 2 ลักษณะ ได้แก่ 1) การปรับปรุงหลักสูตร คือการแก้ไขเฉพาะบางส่วน เช่น จุดมุ่งหมาย วิธีการสอน หรือเครื่องมือประเมิน โดยไม่เปลี่ยนโครงสร้างหรือแนวคิดหลัก (Taba, 1962) 2) การเปลี่ยนแปลงหลักสูตร คือ การปรับระบบทั้งหมด หรือสร้างใหม่อย่างมีนัยสำคัญ เพื่อรองรับบริบททางสังคม ความต้องการของผู้เรียน และความเปลี่ยนแปลงในยุคปัจจุบัน (Good, 1973) หลักสูตรทำหน้าที่เป็น กรอบแนวทางที่ชี้นำการจัดการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นเครื่องมือในการพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ จึงจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้ทันต่อกระแสการเปลี่ยนแปลงทางสังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี (จันทร์จारी เกตุมาโร, 2555; สุนทร โคตรบรรเทา, 2553) การพัฒนาหลักสูตรถือเป็นหัวใจสำคัญของระบบการศึกษา เพราะหลักสูตรทำหน้าที่เป็น “กรอบทิศทาง” และ “เครื่องมือหลัก” ในการกำหนดว่า ผู้เรียนควร เรียนรู้อะไร, เรียนอย่างไร, และ เรียนเพื่ออะไร ในบริบทที่สังคมเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

ทั้งด้านเทคโนโลยี เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม การยึดติดกับหลักสูตรแบบเดิมอาจทำให้เนื้อหาไม่ทันสมัย วิธีการจัดการเรียนรู้ไม่ตรงกับความต้องการของผู้เรียน และเป้าหมายการศึกษาคลาดเคลื่อนจากความต้องการของโลกจริง

โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ตั้งอยู่ที่ ตำบลงมะตะ อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย เป็นหนึ่งในพื้นที่ซึ่งได้รับความเสียหายจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวครั้งสำคัญในประเทศไทย เมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2557 ที่จังหวัดเชียงราย ซึ่งเกิดแผ่นดินไหวขนาด 6.3 ตามมาตราริกเตอร์ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่ตำบลงมะตะ อำเภอแม่ลาว ห่างจากตัวเมืองเชียงรายราว 24 กิโลเมตร ตามมาด้วยอาฟเตอร์ช็อกกว่า 3,000 ครั้ง ในระยะเวลา 4 เดือน เหตุการณ์นี้ถือเป็นแผ่นดินไหวที่รุนแรงที่สุดเท่าที่เคยบันทึกในประเทศไทย โดยโรงเรียนแม่ลาววิทยาคม เป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ได้รับความเสียหาย การเหตุการณ์นี้ เช่นกัน ทำให้อาคารเรียนหลายหลังได้รับความเสียหายจนไม่สามารถใช้งานได้ ทางโรงเรียนจึงดำเนินการจัดทำหลักสูตรท้องถิ่นสำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 และปีที่ 4 โดยมีเป้าหมายเพื่อเสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ และการเตรียมความพร้อมรับมือกับภัยพิบัติแผ่นดินไหว ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่อาจเกิดขึ้นซ้ำได้ในอนาคต โดยเฉพาะในพื้นที่ที่มีประวัติการเกิดแผ่นดินไหวหรืออยู่ในแนว รอยเลื่อนทางธรณีวิทยา การจัดการศึกษาในรูปแบบดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความตระหนักของสถานศึกษาในการลดความเสี่ยงและปกป้องชีวิตของนักเรียนและชุมชนในระยะยาวอย่างไรก็ตาม แม้หลักสูตรท้องถิ่นเดิมจะเน้นด้านความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับภัยพิบัติเป็นหลัก แต่ยังขาดกลยุทธ์ที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถ “สื่อสารความรู้” และ “ถ่ายทอดเจตคติ” ไปยังผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์และเข้าถึงง่าย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมรูปแบบใหม่ขึ้น โดยต่อยอดจากหลักสูตรเดิม ให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับรูปแบบการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ผ่านการใช้กระบวนการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เป็นเครื่องมือหลักในการเรียนรู้หลักสูตรใหม่นี้ มีเป้าหมายเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวผ่านกระบวนการสร้างภาพยนตร์สั้น ซึ่งผู้เรียนจะไม่เพียงแต่ได้รับความรู้เกี่ยวกับแผ่นดินไหวเท่านั้น แต่ยังได้ฝึกทักษะด้านการคิดเชิงสร้างสรรค์ การสื่อสาร การทำงานเป็นทีม และการใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการผลิตสื่อ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการเผยแพร่ข้อมูลให้แก่ชุมชนและสังคมในวงกว้างได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากความรุนแรงและผลกระทบของภัยพิบัติแผ่นดินไหวที่ส่งผลต่อชีวิตและทรัพย์สิน ความตระหนักรู้ต่อภัยดังกล่าวจึงถือเป็น “คุณลักษณะจำเป็น” ของพลเมืองในยุคใหม่ การใช้สื่อภาพยนตร์สั้นในการสร้างความตระหนักรู้ถือเป็นแนวทางที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งคุ้นเคยกับสื่อดิจิทัลและสามารถรับสารผ่านภาพและเสียงได้อย่างรวดเร็ว

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบและพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว โดยใช้ “กระบวนการผลิตสื่อภาพยนตร์

สั้น” เป็นเครื่องมือเรียนรู้หลักสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนแม่ลาววิทยาคม โดยมุ่งหวังให้เกิดการเรียนรู้ที่ยั่งยืนทั้งในระดับบุคคลและระดับชุมชน

คำถามการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกรอบมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ควรมืองค์ประกอบอะไรบ้าง
2. ผลของการใช้หลักสูตรฝึกรอบมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคมเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกรอบมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม
2. เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรฝึกรอบมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม 1) ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น 2) ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

สมมติฐานการวิจัย

1. ความเหมาะสมของหลักสูตรฝึกรอบมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อยู่ระดับดี
2. ผลของการใช้หลักสูตรฝึกรอบมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม 1) ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น 2) ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว อยู่ในระดับดีทั้ง 2 ข้อ

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาขอบเขตไว้ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัย

ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเชียงราย จำนวนนักเรียน 271 คน

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเชียงราย (Convenient or volunteer sampling) กล่าวคือ เปิดรับสมัครนักเรียนที่มีความสนใจเข้าร่วมหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ กำหนดขอบเขตเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับ กระบวนการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น 4 ด้าน ดังนี้

2.1 การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

2.2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

2.3 การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย

2.4 การตัดต่อภาพยนตร์

3. ขอบเขตด้านตัวแปรที่ต้องการศึกษา

ตัวแปรต้น คือ หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น

ตัวแปรตาม คือ

1. ความตระหนักรู้ต่อแผ่นดินไหว

2. ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

4. ขอบเขตระยะเวลา

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ตั้งแต่ เดือน มีนาคม 2567 ถึงเดือน เมษายน 2567

นิยามศัพท์เฉพาะ

หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น หมายถึง หลักสูตรที่มุ่งเน้นในการพัฒนาทักษะในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหวให้กับผู้เข้ารับการอบรม โดยมีองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น ประกอบด้วย 1) จุดมุ่งหมาย 2) เนื้อหา 3) กิจกรรม 4) การวัดผลประเมินผล มีเนื้อหาสาระในการอบรม 4 หน่วยการเรียนรู้ 1) การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร 2) การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ 3) การถ่ายภาพยนตร์ 4) การตัดต่อภาพยนตร์

ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น หมายถึง ทักษะในการสร้างภาพยนตร์สั้นที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว ประกอบด้วย 4 ลักษณะ 1) การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว 2) การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ 3) การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย 4) การตัดต่อภาพยนตร์ โดยมีรายละเอียด 13 ข้อ ดังนี้ 1) แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่อง 2) โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน 3) มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว 4) มีการออกแบบพื้นหลังเหมาะสม 5) นักแสดงมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ได้ 6) ความเหมาะสมในการแต่งกายของนักแสดง 7) ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ 8) มุมหรือองศาของการถ่ายทำ 9) มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดี 10) ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์ 11) มีเสียงบรรยายชัดเจน 12) เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยาย 13) มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม

ความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว หมายถึง การที่ผู้เข้ารับการอบรมเกิดความสนใจเห็นความสำคัญหรือมีสติสามารถรับมือกับภัยพิบัติแผ่นดินไหวได้อย่างมีประสิทธิภาพและพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเตรียมพร้อมกับรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว ประกอบด้วย 3 ลักษณะ 1) การเตรียมการ ก่อนเกิดแผ่นดินไหว ได้แก่ ความรู้และความเข้าใจ การเตรียมสิ่งของจำเป็น 2) การรับมือระหว่างเกิดแผ่นดินไหว ได้แก่ อยู่ในอาคารอยู่นอกอาคาร พื้นที่โล่ง สิ่งห้ามทำเด็ดขาด และ 3) การเยียวยาหลังเกิดแผ่นดินไหว ได้แก่ การดูแลด้านร่างกายและสิ่งแวดล้อม การดูแลด้านจิตใจและภาวะเครียด การประสานงานและขอความช่วยเหลือ

ประโยชน์ที่จะได้รับการวิจัย

1. ได้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม
2. ผู้เข้ารับการอบรมมีความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหวที่ตนได้จากการฝึกอบรม โดยการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นได้ภาพยนตร์สั้นที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎภัยพิบัติแผ่นดินไหว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิด และทฤษฎีต่าง ๆ ตลอดจนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีรายละเอียดดังนี้

1. แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
 - 1.1 ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
 - 1.2 องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม
 - 1.3 กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม
2. ความตระหนักรู้
 - 2.1 ความหมายของความตระหนักรู้
 - 2.2 ขั้นตอนและกระบวนการเกิดความตระหนักรู้
 - 2.3 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักรู้
 - 2.4 การประเมินความตระหนักรู้
3. ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
 - 3.1 ความหมายของภาพยนตร์สั้น
 - 3.2 ประเภทของภาพยนตร์สั้น
 - 3.3 การผลิตภาพยนตร์สั้น
 - 3.4 การประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
4. ภัยพิบัติแผ่นดินไหว
 - 4.1 ความหมายของภัยพิบัติแผ่นดินไหว
 - 4.2 สาเหตุของการเกิดแผ่นดินไหว
 - 4.3 ผลกระทบของแผ่นดินไหว
 - 4.4 การรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 งานวิจัยในประเทศ
 - 5.2 งานวิจัยต่างประเทศ

แนวคิดการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

1. ความหมายของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

นักวิชาการและนักศึกษาต่าง ๆ ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับความหมายของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมไว้อย่างสอดคล้องกัน (ชูชัย สมितिไกร, 2554; มงคล กรัตะนุตตะ, 2556; ยุทธ ไกยวรรณ, 2559; รสสุคนธ์ มกรมณี, 2563; เสาวลักษณ์ สุขวิรัชและกมล อุดุลพันธ์, 2560; อติศักดิ์ พงษ์พลผลศักดิ์, 2552) โดยมีรายละเอียดดังนี้

การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม หมายถึง กระบวนการกำหนดเนื้อหาความรู้ ทักษะ และ เจตคติในเรื่องใดเรื่องหนึ่งให้เหมาะสมและสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อใช้ในการฝึกอบรมบุคลากรหรือผู้ที่สนใจ โดยมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาและเสริมสร้าง ความรู้ (Knowledge), ทักษะ (Skill), ความสามารถ (Ability) และเจตคติ (Attitude) ให้กับผู้เข้ารับการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ ผลลัพธ์ของการฝึกอบรมที่ดี คือ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ และสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้ในการปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นโดยวัตถุประสงค์หลักของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมมี 3 ประการ ได้แก่

1.1 การวิเคราะห์ความต้องการในการฝึกอบรม (Needs Assessment) เป็นขั้นตอนแรกที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เนื่องจากช่วยให้ผู้จัดฝึกอบรมสามารถระบุข้อมูลที่จำเป็นต่อการออกแบบเนื้อหา กำหนดทักษะ และวางกลยุทธ์การเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม หลักสูตรฝึกอบรมที่ดีจะต้อง สอดคล้องกับความต้องการที่แท้จริง ของผู้เข้ารับการฝึกอบรมหรือขององค์กร ดังนั้น การวิเคราะห์ความต้องการจึงเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยให้การฝึกอบรมมีเป้าหมายชัดเจน ตอบโจทย์ และเกิดประสิทธิภาพสูงสุดในการพัฒนา

1.2 การวิเคราะห์ความต้องการเพื่อพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมผลลัพธ์จากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เข้ารับการฝึกอบรม (Needs Assessment) หรือความต้องการขององค์กร (Needs Organization Analysis) จะถูกนำมาใช้เป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาและออกแบบหลักสูตรฝึกอบรมให้ตอบโจทย์อย่างตรงจุด ไอแซคและไมเคิล (Isaac & Michael, 1984) ระบุว่า การศึกษาและวิเคราะห์ความต้องการอย่างเป็นระบบ จะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับบริบทของผู้เรียนหรือองค์กรได้อย่างแท้จริง

1.3 การพิสูจน์ประสิทธิภาพและประสิทธิผลของหลักสูตรฝึกอบรมหลักสูตรที่พัฒนาขึ้น จำเป็นต้องได้รับการพิสูจน์ว่ามีความถูกต้อง เหมาะสม และสามารถนำไปใช้ได้จริง โดยจะใช้ การประเมิน ประสิทธิภาพ (Efficiency) ผ่านค่าดัชนี E1/E2 และ ประสิทธิภาพ (Effectiveness Index: E.I.) เพื่อวัดความสำเร็จของการเรียนรู้ หากผลการพิสูจน์ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด จะต้องดำเนินการปรับปรุงหรือพัฒนาหลักสูตรใหม่ เพื่อให้สามารถตอบสนองต่อวัตถุประสงค์การฝึกอบรมได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

จากการศึกษาความหมายของการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม คือกระบวนการจัดการเรียนรู้อย่างเป็นระบบ ที่มุ่งสร้างหรือเสริมพูนความรู้ เจตคติ ทักษะ และความสามารถในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย เพื่อใช้ในการฝึกอบรม โดยมีเป้าหมายเพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และส่งผลให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2. องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม

การประกอบอาหารยังมีส่วนประกอบในการทำอาหารเพื่อให้อาหารนั้นอร่อย น่ารับประทาน เช่นเดียวกันกับการสร้างหลักสูตรจำเป็นจะต้องมีส่วนประกอบต่างให้หลักสูตรนั้น ๆ มีประสิทธิภาพและนำไปใช้ได้จริง ตามที่ทัศนะของนักการศึกษาแต่ละท่านดังนี้

Taba (1962) กล่าวถึงองค์ประกอบหลักสูตร 4 องค์ประกอบ คือ

1. วัตถุประสงค์ทั่วไป และวัตถุประสงค์เฉพาะ
2. เนื้อหาและจำนวนชั่วโมงแต่ละวิชา
3. วิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
4. วิธีการประเมินผล

Tyler (1971) สรุปองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตรว่ามี 4 ประการ ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายทางการศึกษา
2. ประสบการณ์ทางการศึกษา
3. วิธีการจัดประสบการณ์
4. วิธีการประเมิน

Beauchamp (1968) กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรในเชิงระบบ คือ ส่วนที่ป้อนเข้า (Input) กระบวนการ (Process) และผลลัพธ์ที่ได้ (Output)

1. ส่วนที่ป้อนเข้า (Input) จะประกอบไปด้วย คือ เนื้อหาวิชา ผู้เรียน ชุมชน พื้นฐานการศึกษา
2. กระบวนการ (Process) จะประกอบไปด้วย ลักษณะการใช้ สื่อและ อุปกรณ์ ระยะเวลา การวัดผลประเมินผล
3. ผลลัพธ์ที่ได้ (Output) จะประกอบไปด้วย ความรู้ ทักษะ เจตคติ ความมั่นใจ

Nicholls (1978) กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 แก่มุมที่สัมพันธ์กัน ได้แก่ วัตถุประสงค์ เนื้อหา วิธีการ การพัฒนา ซึ่งทั้ง 4 แก่มุมนี้เกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดและการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ หากเกิดขึ้นกับแก่มุมหนึ่งก็จะส่งผลกระทบต่อแก่มุมอื่น ๆ ด้วย

Kerr (1989) ได้แบ่งองค์ประกอบของหลักสูตรไว้ 4 ส่วน ได้แก่ วัตถุประสงค์ เนื้อหา ความรู้ ประสบการณ์การเรียนรู้ และการประเมินผล

ฉันท ชาติทอง (2551, อ้างถึงใน สมาน เอกพิมพ์ 2560) กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญของหลักสูตร ประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. โครงสร้างเนื้อหาสาระ
3. อัตราเวลาเรียน
4. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อ
5. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้

วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของหลักสูตรว่า เป็นสิ่งกำหนดแนวคิดระบบ และความสอดคล้องของเอกสารหลักสูตรและการสอนซึ่งจะช่วยให้คณะกรรมการพัฒนาหลักสูตรใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาหลักสูตรทั่วไป และ การวางแผนออกแบบหลักสูตรใหม่ และองค์ประกอบหลักสูตรจะเป็นส่วนหนึ่งของรูปแบบการพัฒนาหลักสูตร ซึ่งสรุปได้ 5 องค์ประกอบดังนี้

1. การวินิจฉัยความต้องการ
2. การกำหนดจุดประสงค์
3. การกำหนดเนื้อหาสาระ
4. การกำหนดแผนและจัดประสบการณ์
5. การประเมินผลการเรียนรู้

ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556) กล่าวว่า องค์ประกอบของหลักสูตร มีดังนี้

1. จุดมุ่งหมายหรือจุดประสงค์
2. เนื้อหาหรือประสบการณ์
3. วิธีการจัดประสบการณ์หรือวิธีสอน
4. การประเมินผลหลักสูตร

บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553) ได้กล่าวว่า การจำแนกองค์ประกอบของหลักสูตรที่สำคัญ คือ

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims) หมายถึง ความตั้งใจหรือความคาดหวังที่ต้องการให้เกิดขึ้น ในตัวผู้ที่จะผ่านหลักสูตร จุดมุ่งหมาย ของหลักสูตรมีความสำคัญเพราะเป็นตัวกำหนดทิศทางและขอบเขตให้การศึกษาแก่เด็ก

2. เนื้อหา (Content) เมื่อกำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว กิจกรรมขั้นต่อไปคือการเลือกเนื้อหา ประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ ที่คาดว่าจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

3. การนำหลักสูตรไปใช้ (Curriculum Implementation) เป็นการนำหลักสูตรไปสู่การปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การจัดทำวัสดุหลักสูตร ได้แก่ คู่มือครู เอกสารหลักสูตร แผนการสอน แนวการสอนและแบบเรียน เป็นต้น

4. การประเมินผลหลักสูตร (Evaluation) คือ การหาคำตอบว่า หลักสูตรสัมฤทธิ์ผลตามที่กำหนดไว้ในจุดมุ่งหมายมากน้อยเพียงใด

จากการศึกษาเอกสารแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับองค์ประกอบของหลักสูตร ผู้วิจัยได้นำมาสังเคราะห์และสรุปดังตาราง 1

ตาราง 1 สังเคราะห์องค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมจากการวิเคราะห์แนวคิดของนักการศึกษา

นักวิชาการ	องค์ประกอบของหลักสูตร						
	1. จุดมุ่งหมาย/วัตถุประสงค์	2. เนื้อหา/เนื้อหาวิชา/ประสบการณ์	3. วิธีการ/การนำไปใช้/การจัดกิจกรรม/การจัดการประสบการณ์/กระบวนการฝึกอบรม	4. การประเมินผล	5. การพัฒนา	6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้ประกอบ การฝึกอบรม	7. หลักการหรือเป้าหมาย
Taba (1962)	✓	✓	✓	✓			
Tyler (1971)	✓	✓	✓	✓			
Beauchamp (1968)	✓	✓	✓			✓	✓
Nicholls (1978)	✓	✓	✓		✓		
Kerr (1989)	✓	✓	✓	✓			
ฉันท ชาติทอง (2551)	✓	✓	✓	✓		✓	
วิชัย วงษ์ใหญ่ (2554)	✓	✓	✓	✓			
ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์ (2556)	✓	✓	✓	✓			
บุญเลี้ยง ทุมทอง (2553)	✓	✓	✓	✓			
ความถี่	9	9	9	7	1	2	1
ร้อยละ	100	100	100	77.78	11.11	22.22	11.11

จากการสังเคราะห์องค์ประกอบของหลักสูตรของนักการศึกษาในตาราง 1 ผู้วิจัยได้เลือกองค์ประกอบของหลักสูตรที่มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 50 ขึ้นไป กำหนดเป็นองค์ประกอบการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ได้ 4 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 2) เนื้อหา 3) กระบวนการฝึกอบรม 4) การวัดและประเมินผล

3. กระบวนการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

นักการศึกษาของต่างประเทศได้กล่าวถึงกระบวนการพัฒนาหลักสูตรเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรตามขั้นตอนของกระบวนการพัฒนาหลักสูตรตามรูปแบบของการพัฒนาหลักสูตรนั้น มีนักการศึกษาได้เสนอกระบวนการพัฒนาหลักสูตร ดังต่อไปนี้

Dessler (2002) กล่าวถึงการพัฒนาบุคลากรในภาพรวม ประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญ 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์ความต้องการจำเป็นในการพัฒนา ประกอบด้วย

1. การกำหนดทักษะการปฏิบัติงานที่สามารถส่งเสริมให้หน่วยงานมีผลผลิตสูง
2. การวิเคราะห์บุคลากรที่จะพัฒนาเพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับโปรแกรมการพัฒนาว่าควรพัฒนาด้านใด เช่น ความรู้ ประสบการณ์ ทักษะ ทศนคติและแรงจูงใจส่วนบุคคลที่บุคลากรจำเป็นต้องมี

3. การกำหนดวัตถุประสงค์ของการพัฒนา

ขั้นที่ 2 การออกแบบหลักสูตรการพัฒนา เป็นการออกแบบที่พิจารณาครอบคลุมตั้งแต่การกำหนดวัตถุประสงค์เฉพาะของหลักสูตร วิธีการพัฒนา เนื้อหาสาระ ของการพัฒนา และกิจกรรมของหลักสูตร การออกแบบหลักสูตรการพัฒนาจะต้องมีความชัดเจนและสามารถนำไปสู่วัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ได้โดยตรง

ขั้นที่ 3 การประเมินผลก่อนการดำเนินการ เป็นการนำหลักสูตรการพัฒนาเข้าสู่การแนะนำและตรวจสอบให้เกิดความถูกต้องเหมาะสมก่อนจะมีการดำเนินการในขั้นตอนต่อไปเพื่อประกันว่าเป็นโปรแกรมการพัฒนาที่มีประสิทธิภาพ

ขั้นที่ 4 การดำเนินการพัฒนา เป็นขั้นตอนที่จะทำการพัฒนาบุคลากรโดยเน้นหลักการคือ การทำให้งานมุ่งสู่ความสำเร็จด้วยการฝึกอบรมและพัฒนาผู้เข้ารับการพัฒนาที่มีความสามารถและทักษะในการนำเสนอที่ดี นอกเหนือจากความรู้ในเนื้อหาที่จะอบรม

ขั้นที่ 5 การประเมินผลการฝึกอบรมและพัฒนา เป็นขั้นตอนที่รวมถึงการติดตามผลเพื่อพิจารณาว่าผลลัพธ์จากการฝึกอบรมและพัฒนา จะบรรลุวัตถุประสงค์ของการพัฒนาหรือไม่ในด้านต่าง ๆ เช่น ปฏิกริยาตอบสนองของผู้เข้ารับการพัฒนาการเรียนรู้/พฤติกรรมและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับผู้รับการพัฒนา

Taba (1962) ได้กล่าวไว้ว่า “การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรอันเดิมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ทั้งในด้านการวางจุดมุ่งหมาย การจัดเนื้อหาวิชา การเรียนการสอน การวัดผลประเมินผล และอื่น ๆ เพื่อให้บรรลุถึงจุดมุ่งหมายอันใหม่ที่วางไว้การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเป็นการเปลี่ยนแปลงทั้งระบบหรือเปลี่ยนแปลงทั้งหมด ตั้งแต่จุดมุ่งหมายและวิธีการ และการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรนี้จะมีผลกระทบกระเทือนทางด้านความคิดและความรู้สึกนึกคิดของ

ผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ส่วนการปรับปรุงหลักสูตร หมายถึง การเปลี่ยนแปลงหลักสูตรเพียงบางส่วน โดยไม่เปลี่ยนแปลงแนวคิดพื้นฐาน หรือรูปแบบของหลักสูตร ”

Good (1973) ได้ให้ความเห็นว่า “การพัฒนาหลักสูตรเกิดได้ 2 ลักษณะ คือ การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตร การปรับปรุงหลักสูตรเป็นวิธีการพัฒนาหลักสูตรอย่างหนึ่ง เพื่อให้เหมาะสมกับโรงเรียนหรือระบบโรงเรียน จุดมุ่งหมายของการสอน วัสดุอุปกรณ์ วิธีสอน รวมทั้ง การประเมินผล ส่วนคำว่าเปลี่ยนแปลงหลักสูตร หมายถึงการแก้ไขหลักสูตรให้แตกต่างไปจากเดิม เป็นการสร้างโอกาสทางการเรียนขึ้นใหม่”

Saylor and Alexander (1981) ให้ความหมายว่า “การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น หรือเป็นการจัดทำหลักสูตรใหม่โดยไม่มีหลักสูตรเดิมอยู่ก่อน การพัฒนาหลักสูตร อาจหมายรวมถึงการสร้างเอกสารอื่น ๆ สำหรับนักเรียนด้วย”

Armstrong (1989) กล่าวว่า การพัฒนาหลักสูตรมีขั้นตอนในการพัฒนาหลักสูตร 7 ขั้นตอน คือ

- ขั้นตอนที่ 1 ระบุความต้องการ และจุดมุ่งหมาย
- ขั้นตอนที่ 2 เลือกและจัดผู้มีส่วนร่วม
- ขั้นตอนที่ 3 พัฒนาแผนงานการจัดการรายการหลัก
- ขั้นตอนที่ 4 พัฒนาส่วนประกอบที่จะเป็นของแต่ละสภาพแวดล้อม
- ขั้นตอนที่ 5 ทดลองใช้/จัดใหม่
- ขั้นตอนที่ 6 เผยแพร่ และใช้หลักสูตร
- ขั้นตอนที่ 7 ประเมิน และปรับปรุง

Oliva (1992) ได้เสนอแนวคิดในการพัฒนาว่ากระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีองค์ประกอบต่าง ๆ ดังนี้

1. กำหนดเป้าหมายของการจัดการศึกษา ปรัชญาและหลักจิตวิทยาการศึกษา ซึ่งเป้าหมายนี้เป็นความเชื่อที่ได้มาจากการต้องการของสังคมและผู้เรียน
2. วิเคราะห์ความต้องการของชุมชน ผู้เรียน และเนื้อหาวิชา
3. กำหนดจุดหมายของหลักสูตร
4. กำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตร
5. จัดโครงสร้างของหลักสูตร และนำหลักสูตรไปใช้
6. กำหนดจุดหมายของการเรียนการสอน
7. กำหนดจุดประสงค์การเรียนการสอน
8. เลือกยุทธวิธีจัดการเรียนการสอน
9. เลือกวิธีการประเมินผลก่อนเรียนและหลังเรียน

10. นำยุทธวิธีการจัดการเรียนการสอนไปใช้
11. ประเมินผลการจัดการเรียนการสอนไปใช้
12. ประเมินผลหลักสูตร

Caldwell & Spinks (1992) ได้กล่าวว่า องค์ประกอบของรูปแบบที่เป็นทางการ (Formal model) จะประกอบไปด้วย

1. วัตถุประสงค์ (Goal-setting)
2. ความต้องการเฉพาะ (Needs identification)
3. การจัดลำดับความเร่งด่วน (Priority-setting)
4. แผนพัฒนา (Planning) ที่เป็นทางการ (Formal model)
5. งบประมาณ (Budgeting)
6. การนำรูปแบบไปใช้ (Implementing)
7. การประเมินผล (Evaluating)

ปวิชญา เนียมคำ (2558) สรุปได้ว่า การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ สอดคล้องกับความต้องการของบุคคล และสภาพสังคม หรือการปรับปรุงหลักสูตร เป็นการปรับปรุงหลักสูตรเดิมที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น มีความสมบูรณ์และเหมาะสมยิ่งขึ้น

ภูษิต บัวสวัสดิ์ (2560) การพัฒนาหลักสูตร หมายถึง การจัดทำหลักสูตรขึ้นมาใหม่ หรือปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่แล้วให้ดีขึ้น เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องจากการนำหลักสูตรไปใช้แล้วเกิดปัญหา โดยการแก้ไขนั้น มีความสอดคล้องกับสภาพการเปลี่ยนแปลงของสังคม เศรษฐกิจ หรือเทคโนโลยี เพื่อที่จะทำให้การจัดการเรียนรู้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ในหลักสูตร

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2551) ได้เสนอว่ากระบวนการพัฒนาหลักสูตร ควรมีขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดจุดมุ่งหมาย จะต้องอาศัยความรู้ทางด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง ปรัชญาทางการศึกษา จิตวิทยา และองค์ความรู้เป็นเครื่องช่วยพิจารณาเลือกสรรขอบข่ายเนื้อหา และพฤติกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญของจุดหมายของหลักสูตรเป็นหลัก

2. การกำหนดเนื้อหาของหลักสูตร เป็นเรื่องของการกำหนดรายละเอียดของหัวข้อเนื้อหาให้เหมาะสมกับระดับชั้น โดยยึดขอบข่ายเนื้อหาที่ได้กำหนดเอาไว้แล้วในจุดหมายของหลักสูตรเป็นหลัก

3. การนำหลักสูตรไปใช้ เป็นเรื่องของการนำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้กำหนดเอาไว้แล้วไปจัดเป็นกิจกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งจัดดำเนินการในรูปแบบของการสอน และการประเมินผลการเรียนรู้

4. การประเมินหลักสูตร เป็นกระบวนการของการเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับจุดอ่อน ข้อบกพร่อง และปัญหาของการนำหลักสูตรไปใช้ให้สอดคล้องและเหมาะสมต่อไป

5. การปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงหลักสูตรที่เกิดมรรคผลจะต้องคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวบุคคลที่เกี่ยวข้อง และโครงสร้างขององค์กรที่นอกเหนือไปจากการเปลี่ยนแปลงเพียงตัวหลักสูตร

ชนิส ธาตุทอง (2550) กล่าวว่า กระบวนการจัดทำหลักสูตรหรือพัฒนาหลักสูตรนั้นมีสิ่งที่ต้องปฏิบัติและพิจารณาที่สำคัญ ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. การร่างหลักสูตร
 - 2.1 กำหนดจุดมุ่งหมาย
 - 2.2 กำหนดเนื้อหาสาระ
 - 2.3 การกำหนดประสบการณ์เรียนรู้
 - 2.4 การกำหนดวิธีวัดและประเมินผล

3. การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร

4. การทดลองใช้หลักสูตร

5. การประเมินหลักสูตร

6. การปรับปรุงหลักสูตร

อัคพงศ์ สุขมาตย์ (2553) สรุปขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน

ขั้นที่ 2 การพัฒนาหลักสูตร

ขั้นที่ 3 การทดลองใช้หลักสูตร

ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินและปรับปรุงหลักสูตร

แขก มูลเดช (2555) สรุปการพัฒนาหลักสูตรในการดำเนินการพัฒนาหลักสูตรไว้ 6 ขั้นตอน ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน
2. การร่างหลักสูตร
 - 2.1 การกำหนดจุดมุ่งหมาย
 - 2.2 การกำหนดเนื้อหาสาระ
 - 2.3 การกำหนดประสบการณ์การเรียนรู้
 - 2.4 การกำหนดวิธีการวัดและประเมินผล
3. การตรวจสอบคุณภาพหลักสูตร

4. การทดลองใช้หลักสูตร
5. การประเมินหลักสูตร
6. การปรับปรุงแก้ไขหลักสูตร

ชูชัย สมितिไกร (2551) อธิบายถึงกระบวนการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบว่าประกอบด้วย 6 ขั้นตอน ดังนี้

- ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์ความต้องการในการฝึกอบรม
- ขั้นตอนที่ 2 กำหนดวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรม
- ขั้นตอนที่ 3 คัดเลือกและออกแบบโครงการฝึกอบรม
- ขั้นตอนที่ 4 สร้างเกณฑ์สำหรับประเมินผล
- ขั้นตอนที่ 5 การจัดการฝึกอบรม
- ขั้นตอนที่ 6 การประเมินผลการฝึกอบรม

สมพร หลิมเจริญ (2559) เสนอแนวคิดเกี่ยวกับขั้นตอนการพัฒนาหลักสูตรไว้ ดังนี้

1. การศึกษาข้อมูลพื้นฐาน เป็นการจัดเตรียมข้อมูลเพื่อกำหนดข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็น และต้องการในการพัฒนาหลักสูตร สามารถกระทำได้โดยทั้งทางตรงและทางอ้อม ได้แก่ การสอบถาม สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ที่เกี่ยวข้อง การสังเกตและการระดมความคิด ทางอ้อม ได้แก่ การศึกษา ค้นคว้าเอกสาร การรับฟังความคิดเห็นจากแหล่งต่าง ๆ โดยผู้เกี่ยวข้อง ซึ่งในการวิจัยสามารถเลือกวิธีการศึกษาข้อมูลโดยวิธีใดวิธีหนึ่งหรือหลาย ๆ วิธีก็ได้

2. การพัฒนาร่างหลักสูตร เป็นขั้นตอนการนำข้อมูลพื้นฐานมาพัฒนาเป็นโครงร่างหลักสูตร ที่สอดคล้องกับข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากข้อที่ 1 โดยพิจารณากำหนดรูปแบบของหลักสูตรให้มีลักษณะอย่างไร มีองค์ประกอบหลักสูตรอะไรบ้าง และจัดทำร่างหลักสูตรตามองค์ประกอบของหลักสูตรที่กำหนด

3. การทดลองใช้หลักสูตร เป็นขั้นตอนที่ได้จากขั้นตอนที่ 2 ไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพของหลักสูตรการประเมินผล และปรับปรุง

4. หลักสูตร เป็นการประเมินผลหลักสูตรหลังการทดลองใช้หลักสูตร เพื่อตัดสินคุณค่าของหลักสูตร และปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรให้ได้หลักสูตรที่มีความสมบูรณ์พร้อมนำไปใช้จริง

จากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการพัฒนาหลักสูตรสามารถสรุปได้ว่า กระบวนการพัฒนาหลักสูตรมีรูปแบบที่หลากหลายแต่จะมีส่วนสำคัญที่คล้ายกัน กล่าวคือ กระบวนการ พัฒนาหลักสูตรเริ่มจากการวิเคราะห์ความต้องการของผู้เรียนหรือองค์กร เพื่อกำหนด เป้าหมายและผลลัพธ์การเรียนรู้ จากนั้นจึงออกแบบโครงสร้างหลักสูตร โดยกำหนดหัวข้อ เนื้อหา วิธีการสอน และสื่อการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย ก่อนนำไปทดลองใช้ และประเมินผลเพื่อ ปรับปรุงให้เหมาะสมยิ่งขึ้น โดยตลอดกระบวนการควรมีการมีส่วนร่วมของผู้เชี่ยวชาญและผู้มีส่วนได้

ส่วนเสีย เพื่อให้หลักสูตรมีคุณภาพ ใช้งานได้จริง และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงยุทธศาสตร์ขององค์กรหรือระบบการศึกษา

ความตระหนักรู้

1. ความหมายของความตระหนักรู้

Bloom (1997) ได้ให้ความหมาย ความตระหนักรู้ไว้ว่า เป็นขั้นต่ำสุดของภาคอารมณ์และความรู้สึก (Affective domain) ทำให้เกิดพฤติกรรม 5 ขั้น ได้แก่ 1) การรับรู้ คือความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ 2) การตอบสนอง คือ การกระทำที่แสดงออกมาในรูปแบบของความเต็มใจ 3) การเห็นคุณค่า คือ การเลือกปฏิบัติที่เป็นที่ยอมรับในสังคม 4) การจัดระบบ คือการจัดแนวคิดและจัดการกับระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้น 5) การสร้างนิสัย คือ การวัดจุดประสงค์ด้านการปฏิบัติหรือทำกิจกรรม

กุลวดี ราชักดี (2545) ได้ให้ความหมายว่า “ความตระหนัก หมายถึง การที่บุคคลเกิดความรู้สึก นึกคิด ความคิดเห็นหรือประสบการณ์แล้วเกิดความเข้าใจแล้วประเมินสถานการณ์ที่เกี่ยวกับตนเองได้จากสภาวะจิตที่ยอมรับและเกิดแสดงพฤติกรรมตอบสนองต่อเหตุการณ์”

อนุสรณ์ กาลดิษฐ์ (2548) ได้ให้ความหมายว่า “ความตระหนัก หมายถึง ความสำนึกของแต่ละบุคคลเคยมีการรับรู้หรือเคยมีความรู้มาก่อน มีสิ่งเร้ามากระตุ้นจนเกิดความตระหนักจากการประเมินค่า”

วีระชน ขาวม่วง (2551) ได้ให้ความหมายว่า “ความตระหนัก คือ สภาวะการมีผลให้เกิดความรู้สึก การรับรู้มุ่งสู่สภาวะจิตแห่งตน คือ ทักษะคิด ความคิด ความเชื่อ ความสนใจ อันจะก่อให้เกิดความตระหนักและจิตสำนึก”

พงษ์ชัย เฉลิมกลิ่น (2551) ได้ให้ความหมายว่า “ความตระหนัก คือ พฤติกรรมที่แสดงถึงความรับผิดชอบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง ซึ่งเป็นอารมณ์ความรู้สึกด้านทักษะคิด ค่านิยม ความชอบหรือไม่ชอบ ดีหรือไม่ดี ที่ได้จากการประเมินสิ่งเร้าต่าง ๆ ของบุคคลนั้น”

วิมลพรรณ อาภาเวท และฉันทนา ปาปัดถา (2554) ความตระหนัก หมายถึง การแสดงความรู้สึกภายในอันเนื่องมาจากบุคคลเคยมีประสบการณ์ เคยรับรู้สถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยเวลา ประสบการณ์ และสภาพสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ ที่ส่งผลให้เกิดความตระหนัก

นพวรรณ พึ่งพา (2566) ความตระหนักรู้นั้นมีหลายประเด็นที่เป็นส่วนเกี่ยวข้อง โดยกล่าวว่าความตระหนักรู้นั้นมีองค์ประกอบ ดังนี้

1. ความรู้ (Knowledge) ตามแนวคิดของอริสโตเติล ได้กล่าวว่าประสบการณ์มนุษย์จะเป็นพื้นฐานก่อให้เกิดความรู้ จุดเริ่มต้นของความรู้เริ่มต้นจากการได้สัมผัสแล้วใช้จิตไตร่ตรองสิ่งที่สัมผัสนั้น เพื่อหากฎเกณฑ์ต่าง ๆ กฎเกณฑ์ที่ได้มานั้นไม่ได้เกิดจากประสบการณ์เพียงอย่างเดียว

แต่ต้องประกอบด้วย ความคิดและเหตุผลในจิตใจด้วยอธิบายว่าเป็นข้อเท็จจริง หลักการที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนั้น ๆ และทำให้บุคคลเกิดความเข้าใจ ความรู้นั้นเป็นความสัมพันธ์ระหว่างเหตุและผลซึ่งอาจประกอบด้วย การรับรู้ข้อมูลข่าวสารในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัญหา สาเหตุ ผลกระทบ การป้องกัน/อนุรักษ์

2. ประสบการณ์ (Experience) ความตระหนักรู้ของแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับ การรับรู้ของแต่ละบุคคล ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ได้แก่ 1) ประสบการณ์ 2) ความเคยชินต่อสภาพแวดล้อม ถ้าบุคคลใดที่มีความเคยชินต่อสภาพแวดล้อมนั้น ก็จะทำให้บุคคลนั้นไม่ตระหนักรู้ต่อสิ่งที่เกิดขึ้น 3) ความใส่ใจและการเห็นคุณค่าถ้ามนุษย์มีความใส่ใจเรื่องใดมากก็就会有ความตระหนักรู้ในเรื่องนั้นมาก 4) ลักษณะและรูปแบบของสิ่งเร้านั้นสามารถทำให้ผู้พบเห็นเกิดความสนใจ ย่อมทำให้ ผู้พบเห็นเกิดการรับรู้และความตระหนักรู้ขึ้น 5) ระยะเวลาและความถี่ในการรับรู้ถ้ามนุษย์ได้รับการรับรู้บ่อยครั้งเท่าใดหรือนานเท่าไรก็ยิ่งทำให้มีโอกาสเกิดความตระหนักรู้ได้มากขึ้นเท่านั้น การรับรู้และความตระหนักรู้ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ในเหตุการณ์นั้นจะทำให้เกิดประสบการณ์ในเรื่องนั้น ๆ เมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นอีกจะส่งผลให้เกิดความรู้ในระดับต่าง ๆ ความตระหนักรู้เกิดจากทัศนคติที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ บุคคล สถานการณ์ กลุ่มสังคม และสิ่งต่าง ๆ ที่โน้มน้าวหรือพร้อมที่จะสนองตอบในทางบวก หรือทางลบ เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ประสบการณ์ หรือจากทัศนคติที่มีต่อสิ่งเร้า

3. พฤติกรรมอธิบายว่าเป็นการแสดงออกทั้งทางกริยา วาจา ท่าทางที่มีผลต่อสิ่งเร้าหรือแนวโน้มที่บุคคลจะกระทำ เมื่อบุคคลมีความรู้จะส่งผลให้บุคคลมีข้อมูลที่หลากหลายและนำไปรวบรวมเป็นความคิดรวบยอด ซึ่งส่งผลต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมต่อสิ่งเร้านั้น ๆ จากนั้นจะนำไปสู่การเรียนรู้จะก่อให้เกิดความตระหนักรู้ในเรื่องนั้น ๆ การลงมือปฏิบัติ หรือความพยายามที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลง นอกจากนี้ได้อธิบายว่า ทักษะ คือ พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วมลักษณะการกระทำในชีวิตประจำวัน

Good (1973) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การแสดงพฤติกรรมที่เกิดความรู้ของตัวบุคคล หรือการแสดงพฤติกรรมความรู้สึกรับผิดชอบต่อปัญหาที่เกิดขึ้นของตัวบุคคล

Eurich (2018) ได้ให้ความหมายว่า ความตระหนักรู้ คือ ความสามารถในการมองเห็นและเอาใจใส่กับสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้อย่างชัดเจนผ่านการรับรู้และเข้าใจสถานะต่าง ๆ เช่น ประสบการณ์ อารมณ์ ความรู้สึก

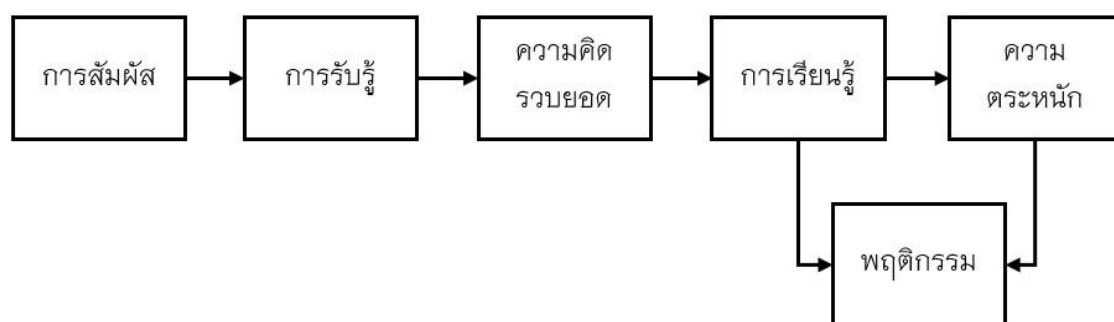
Ackerman (2018) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความตระหนักรู้ว่า เป็นความสามารถในการคิดไตร่ตรองจนมองเห็นถึงสภาวะการณ์ต่าง ๆ อย่างชัดเจนและเป็นกลาง

รังสรรค์ โฉมยา และกรรณิกา พันธศรี (2564) ได้ให้ความหมายของคำว่า ความตระหนัก เป็นเรื่องของจิตสำนึกของบุคคลเนื่องจาก ความตระหนักเป็นสิ่งที่บ่งบอกถึงคุณภาพหรือสถานะของการรับรู้ รับทราบ รู้สึกรับผิดชอบของบุคคล การมีความรู้และความเข้าใจสิ่งเกิดขึ้นหรือมีอยู่จริง

จากที่ได้ศึกษาบทความของนักวิชาการทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่า ความตระหนักรู้เป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าหรือได้รับการสัมผัสจากสิ่งเร้าแล้วจะเกิดการรับรู้ และเมื่อรับรู้ในขั้นต่อไป ก็จะไปเข้าใจในสิ่งเร้านั้น คือ เกิดความคิดรวบยอดและนำไปสู่การเรียนรู้ คือ มีความรู้ในสิ่งนั้นและนำไปสู่การเกิดความรู้ในที่สุด ซึ่งความรู้และความตระหนักรู้ต่างก็นำไปสู่การกระทำ หรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น ๆ การที่บุคคลจะเกิดความรู้ขึ้นได้นั้น บุคคลนั้นจะต้องมีความรู้มาก่อน ดังนั้น การจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญ ความรับผิดชอบและผลกระทบที่จะเกิดขึ้นตามมา จะส่งผลให้เกิดความรู้ต่อสิ่งนั้น ๆ ต่อไปนี้

2. ขั้นตอนและกระบวนการเกิดความรู้

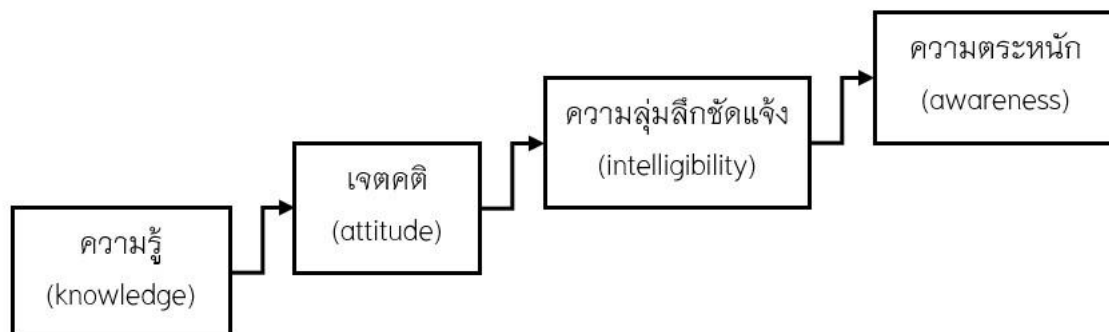
Good (1973) ความตระหนักรู้เป็นเรื่องของความสำนึก ความรู้ตัว ความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลประสบหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัว ดังนั้น ความตระหนักรู้จะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลสัมผัสกับสิ่งเร้าในสภาพแวดล้อมแล้ว จะเกิดการรับรู้ (Perceptions) ขึ้น และนำไปสู่การเกิดความคิดรวบยอด การเรียนรู้ ความตระหนักรู้ ตามลำดับ การเรียนรู้และความตระหนักรู้นำไปสู่การกระทำหรือแสดงเป็นพฤติกรรม ซึ่งขั้นตอนและกระบวนการเกิดความรู้ ดังแสดงในภาพ 1

ภาพ 1 องค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความรู้

จากภาพ 1 จะเห็นว่า ความรู้เป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าแล้วจะเกิดการรับรู้เมื่อรับรู้ขั้นต่อไป ก็จะไปเข้าใจในสิ่งเร้านั้น คือ เกิดความคิดรวบยอดและนำไปสู่การเรียนรู้ คือ การมีความรู้ในสิ่งนั้นและนำไปสู่การเกิดความรู้ในที่สุด ซึ่งความรู้และความตระหนักรู้ต่างก็นำไปสู่การกระทำ หรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ความตระหนักรู้ของบุคคลจะเกิดขึ้นได้บุคคลนั้นจะต้องผ่านการมีความรู้มาก่อน ดังนั้น การเรียนรู้ที่มีจุดหมายเพื่อให้บุคคลมองเห็นความสำคัญ

ความรับผิดชอบ รวมทั้งผลกระทบที่เกิดขึ้นจะส่งผลและทำให้บุคคลเกิดความตระหนักรู้ต่อสิ่งนั้น ๆ ไปในที่สุด

ภาพ 2 ขั้นตอนการเกิดความตระหนัก

จากภาพ 2 เป็นการแสดงลำดับขั้นตอนการเกิดความตระหนัก โดยการสะสมความรู้ และเจตคติเพื่อให้เกิดความตระหนัก โดยอาศัยพื้นฐานความรู้ (knowledge) และจะต้องมีความรู้ อย่างถ่องแท้ในแต่ละขั้นตอน จึงนำไปสู่กลุ่มลึกชัดเจน (Intelligibility) แล้วจึงเกิดเป็นความตระหนัก

จากแนวคิดและทฤษฎีที่กล่าวมาสามารถสรุปได้ว่า การเกิดความตระหนักรู้ คือ การที่ บุคคลรู้ตัว เข้าใจ และรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นรอบตัว โดยเริ่มจากการสัมผัสกับสิ่งเร้าจนเกิดการรับรู้ (Perception) และเข้าใจสิ่งนั้นผ่านการคิดรวบยอด (Conceptualization) นำไปสู่การเรียนรู้ (Learning) จึงเกิดความตระหนักรู้ (Awareness) ตามลำดับ ซึ่งความรู้และความตระหนักนี้ จะสะท้อนออกมาเป็น “พฤติกรรม” หรือ “การกระทำ” ต่อสิ่งเร้าได้อย่างมีจุดหมาย ความตระหนัก จะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อบุคคลมีความรู้ที่ลึกซึ้งและชัดเจน จนสามารถเชื่อมโยงกับเจตคติ (Attitude) และมองเห็นความสำคัญ ผลกระทบ และความรับผิดชอบในสิ่งนั้นอย่างแท้จริง

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนักรู้

จากการศึกษาจากนักวิชาการได้กล่าวถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อตระหนักรู้ ไว้ดังนี้

Bloom (1971) ได้กล่าวถึงกระบวนการเกิดความตระหนักรู้ว่า ความตระหนักรู้ จะเกิดขึ้นได้เมื่อมีสิ่งเร้ามาให้เกิดความตระหนัก 5 ขั้น ได้แก่

1. การรับรู้ คือ ความรู้สึกตอบสนองที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ต่าง ๆ
2. การตอบสนอง คือ การแสดงพฤติกรรมอย่างเต็มใจ
3. การเห็นคุณค่า คือ การเลือกแสดงพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับในสังคม
4. การจัดระบบ คือ การจัดการแนวคิด และค่านิยมที่เกิดขึ้น
5. การสร้างนิสัย คือ การปฏิบัติ การแสดงพฤติกรรมจนเคยชิน

Good (1973) กล่าวว่า การเกิดความรู้เป็นผลมาจากกระบวนการทางปัญญา (Cognitive Process) กล่าวคือ เมื่อบุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้าผ่านความรู้ เมื่อเกิดการรับรู้ก็จะเข้าใจสิ่งนั้น ได้แก่ ความคิดรวบยอด ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ คือมีความรู้และเข้าใจสิ่งเร้าก็จะนำไปสู่การกระทำหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น

Breckler (1986) ได้กล่าวเอาไว้ว่า ความรู้ที่เรารู้จักนั้นเกิดจากทัศนคติที่มีต่อสิ่งเร้า ได้แก่ บุคคล สถานการณ์ กลุ่มสังคม และสิ่งต่าง ๆ ที่มีแนวโน้ม เป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้และประสบการณ์ โดยมีองค์ประกอบที่สำคัญเพื่อก่อให้เกิดความตระหนัก 3 ประการ ดังนี้

1. ความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) จะเริ่มต้นทำความเข้าใจจากระดับง่ายและพัฒนาขึ้นไปเป็นระดับยากมากขึ้น ตามลำดับ
2. อารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) เป็นความรู้สึกด้านทัศนคติ ค่านิยม ความตระหนัก ความชอบหรือไม่ชอบ สิ่งนั้นดีหรือไม่ดี เป็นองค์ประกอบในการประเมินสิ่งเร้าต่าง ๆ
3. พฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นการแสดงออกทางการกระทำ เช่น วาจา กิริยา ลักษณะท่าทาง และแนวโน้มที่บุคคลจะกระทำต่อสิ่งเร้า

วรรัตน์ ทิพรรัตน์ และคณะ (2560) พบว่า การสร้างความตระหนัก เพื่อย้ำเตือนให้เห็นความสำคัญ และอันตรายจากการเจ็บป่วยเป็นสิ่งจำเป็น การป้องกันโรคต่าง ๆ นั้น ควรมีกระบวนการเพื่อให้บุคคลเกิดความสามารถที่จะตอบสนอง ต่อความต้องการของตนเอง ในการแก้ปัญหานั้นคือกระบวนการสร้างความตระหนัก ซึ่งจะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อ

1. บุคคลได้รับการกระตุ้นจากสิ่งเร้า สิ่งแวดล้อมนั้น
2. เกิดการรับรู้
3. เกิดความเข้าใจสิ่งนั้น
4. เกิดการเรียนรู้
5. นำไปสู่ความตระหนัก
6. ความรู้ และความตระหนักนำไปสู่พฤติกรรมของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ

จากศึกษาบทความของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อความตระหนัก จำเป็นที่จะต้องมีการกระตุ้นจากสิ่งแวดล้อมหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยที่บุคคลสามารถรับรู้และเกิดความเข้าใจ การเรียนรู้ จนนำไปสู่การตระหนักในที่สุด

4. การประเมินความตระหนัก

จากการศึกษานักวิชาการได้กล่าวถึงการประเมินความตระหนักไว้ดังนี้

มาตรวัดออสกู๊ด (Osgood Scale) หรือที่เรียกว่า มาตรวัดนัยจำแนกความหมายของคำ (Semantic Differential: SD) เป็นมาตรวัดที่พัฒนาโดย Charles E. Osgood, George S. Suci และ Percy H. Tannenbaum ในปี ค.ศ. 1952 และนำเสนอในบทความชื่อ The Nature and

Measurement of Meaning ตีพิมพ์ในวารสาร Psychological Bulletin ปี 1957 มาตรวัดนี้ถูกออกแบบมาเพื่อวัดเจตคติหรือความรู้สึกนึกคิดของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า (Stimulus) ซึ่งออสกูดเรียกว่า “สังกะย (Concept)” ผ่านการใช้คู่คำคุณศัพท์ตรงข้าม เช่น ดี-เลว, เข้มแข็ง-อ่อนแอ, เร็ว-ช้า ฯลฯ โดยผู้ตอบแบบสอบถามจะให้คะแนนความรู้สึกของตนเองบนมาตราที่แบ่งออกเป็นช่วง ๆ เช่น 7 จุด ระหว่างคำคู่ตรงข้ามนั้นแนวคิดพื้นฐานของวิธีนี้คือ “Semantic Space” หรือพื้นที่ทางความหมาย ซึ่งแสดงตำแหน่งของสังกะยต่าง ๆ บนมิติที่สะท้อนเจตคติของบุคคล มาตรวัด SD สามารถสะท้อนองค์ประกอบของเจตคติได้ 3 มิติหลัก ได้แก่

1. ด้านประเมินค่า (Evaluation factor) เป็นองค์ประกอบที่แสดงออกทางด้านคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ คำคุณศัพท์ที่ใช้อธิบายองค์ประกอบด้านนี้ได้แก่ ดี - ชั่ว, จริง - เท็จ, ฉลาด - โง่ เป็นต้น
2. ด้านศักยภาพ (Potential factor) เป็นองค์ประกอบที่แสดงออกถึงพลัง อำนาจ คำคุณศัพท์ที่ใช้ได้แก่ หนัก - เบา, ใหญ่ - เล็ก, แข็งแรง - อ่อนแอ เป็นต้น
3. ด้านกิจกรรม (Activity factor) เป็นองค์ประกอบที่แสดงออกถึงลักษณะของกริยาอาการต่าง ๆ เช่น เร็ว - ช้า, ว่องไว - เฉื่อยชา เป็นต้น

ออสกูด สร้างมาตรวัดเจตคติโดยการจำแนกความหมายของคำ โดยยึดหลักการดังนี้

1. กระบวนการในการอธิบาย ตัดสินใจ หรือประเมินสังกะยของบุคคลนั้น สามารถเขียนแทนได้ในเนื้อหาประมาณที่อยู่ในช่วงการวัดทางจิตวิทยา ซึ่งมีความเข้ามามากน้อยตามลักษณะคำคุณศัพท์ 2 คำ ที่มีลักษณะตรงข้ามกัน (Bipolar Adjectives) และใช้เป็นสิ่งที่นำมาอธิบายสังกะยนั้น
2. ความแปรเปลี่ยนหรือแนวทางในการอธิบายสังกะยของแต่ละบุคคลในช่วงการวัดจะมีลักษณะเป็นมิติเดียว และไม่ขึ้นอยู่กับการวัดอื่น ๆ
3. การตอบสนองหรือการแสดงความรู้สึกของแต่ละบุคคลที่มีต่อสังกะยในช่วงการวัดแต่ละช่วงนี้จะอยู่ใน Semantic Space และมีปริมาณตามที่ต้องการ

ส่วนการกำหนดตัวเลขในมาตรมีหลายแบบและไม่ว่าจำกำหนดตัวเลขแบบใดก็จะได้ผลการวิเคราะห์เหมือนกัน คือ

วิธีที่ 1 กำหนดตัวเลขตั้งแต่ 1-7 ทุกมาตราเหมือนกันไม่ว่าคำคุณศัพท์จะมีทิศทางอย่างไร การตรวจให้คะแนนเป็นดังนี้ คือ คำคุณศัพท์ด้านบวก เช่น ดี และเฟลิดเฟลีน จะมีค่าตั้งแต่ 5 ถึง 7 คำคุณศัพท์ด้านลบ เช่น เลว และน่าเบื่อ จะมีค่าตั้งแต่ 1 ถึง 3 ส่วนค่าตรงกลางคือ 4

วิธีที่ 2 กำหนดจุดกึ่งกลางเป็น 0 และกำหนดตัวเลข 1, 2, 3 ทั้งสองด้านให้ทุกมาตราเหมือนกันไม่ว่าคำคุณศัพท์จะมีทิศทางอย่างไร การตรวจให้คะแนนเป็นดังนี้ คือคำคุณศัพท์ด้านบวก เช่น ดี หรือ รวดเร็ว จะมีค่าเป็น 3, 2, 1 ส่วนคำศัพท์ด้านลบ เช่น เลว หรือ เชื้อช้า จะมีค่าตั้งแต่ 1, 2, 3 ส่วนค่าตรงกลาง คือ 0

วิธีที่ 3 กำหนดคะแนนจุดกึ่งกลางเป็น 0 เช่นเดียวกันวิธีที่ 2 แต่ละกำหนดตัวเลข 3, 2, 1 สำหรับค่าคุณศัพท์ด้านซ้ายมือ และกำหนดตัวเลข -3, -2, -1 สำหรับค่าคุณศัพท์ทางด้านขวามือ ให้ทุกมาตราเหมือนกันไม่ว่าค่าคุณศัพท์จะมีทิศทางอย่างไร การตรวจให้คะแนนเป็นดังนี้ คือ ค่าคุณศัพท์ด้านบวก เช่น ดี และ เฟลิดเฟลิน จะมีค่าเป็น 3. 2. 1 ส่วนค่าคุณศัพท์ด้านลบ เช่น เลว และน่าเบื่อ จะมีคะแนนตั้งแต่ -3, -2, -1

จิรายุ รวมทรัพย์ (2552) การวัดความตระหนัก มีวิธีการดังต่อไปนี้

1. การสังเกต (Observation) เป็นการใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ศึกษาพฤติกรรมหรือปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยการเฝ้าดูการกระทำ ซึ่งแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ และในการทำพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล

2. การสัมภาษณ์ (Interviewing) เป็นวิธีการสองทาง (two-way method) คือ มีการสนทนากันระหว่างผู้มีข้อมูลกับผู้ต้องการทราบข้อมูล เป็นการถามตอบกัน หากมีข้อสงสัยไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไม่ชัดเจน ก็ถามซ้ำและทำความเข้าใจให้ชัดเจนได้ทันที

3. การใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) ใช้สำหรับส่งให้กลุ่มตัวอย่างอ่านแล้วตอบคำถามด้วยตนเอง แบบสอบถามส่วนมากจะเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงและความคิดเห็นของผู้ตอบ ซึ่งคำถามนี้อาจเป็นคำถามชนิดปลายเปิดหรือปลายปิด หรือมีทั้งสองประเภทในแบบสอบถามเดียวกัน ในการวัดความตระหนักมีรูปแบบและวิธีการวัดที่หลากหลายทั้งในรูปแบบที่เป็นการพูดคุย การถามตอบ และการเฝ้าดูพฤติกรรมของบุคคลอยู่ภายนอก ซึ่งข้อมูลที่ได้จากวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลเหล่านี้จะนำไปสู่การหาข้อสรุปถึงความตระหนักของบุคคลที่มีต่อเรื่องนั้น ๆ ต่อไป

Likert (1932) ได้กำหนด scale ในการรวบรวมประเด็นต่าง ๆ ที่แสดงว่ามีท่าทีทางบวกหรือทางลบต่อแต่ละเรื่อง หรือต่อเรื่องแต่ละสิ่ง ผู้ที่ถูกศึกษาจะบอกว่าเห็นด้วยกับหัวข้อแต่ละหัวข้อ การให้คะแนนก็ให้โดยการรวมคะแนนทั้งหมดของการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง ข้อความที่บรรจุลงในมาตรวัด ประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดทั้งในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) และมีจำนวนพอ ๆ กัน ข้อความเหล่านี้อาจมีประมาณ 18-20 ข้อความ การกำหนดน้ำหนักคะแนน โดยการตอบแต่ละตัวเลือกกระทำภายหลังจากที่ได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธีArbitrary weighting method ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษาว่าต้องการศึกษาทัศนคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของทัศนคติต่อสิ่งที่จะศึกษานั้นให้แจ่มชัด เพื่อให้ทราบว่าสิ่งที่เป็น Psychological object นั้นประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง

3. สร้างข้อความให้ครอบคลุมลักษณะที่สำคัญ ๆ ของสิ่งที่จะศึกษาให้ครบถ้วน ทุกแง่มุม และต้องมีข้อความที่เป็นไปในทางบวกและทางลบมากพอต่อการวิเคราะห์

4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้นซึ่งทำได้โดยผู้ที่สร้างข้อความเองและนำไปให้ผู้มีความรู้เรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบโดยพิจารณาในเรื่องของความครบถ้วนของคุณลักษณะของสิ่งที่ศึกษาและความเหมาะสมของภาษา

5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนนำไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความ และเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านอื่น ๆ

6. กำหนดการให้คะแนนการตอบแต่ละตัวเลือก โดยทั่วไปนิยมใช้คือกำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 สำหรับข้อความทางบวกและ 1 2 3 4 5 สำหรับข้อความทางลบซึ่งการกำหนดแบบนี้เรียกว่า Arbitrary weighting method

พระทองมี อัสสุโช(แอมไธสง) (2561) ความตระหนักรู้ประกอบด้วยการรับรู้ (Perception) บุคคลควรมีการรับรู้ถึงเหตุการณ์หรือสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคม ความสามารถในการทำความเข้าใจ (Comprehension) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยอาศัยข้อมูลจากประสบการณ์ที่ผ่านมา และการตีความคิดพิจารณาอย่างถูกต้องและเหมาะสมและด้านการกระทำ คือการสื่อสาร (Communication) โดยเลือกใช้ทักษะที่ถูกต้อง ส่วนการแก้ไขปัญหาสังคมจะเกี่ยวข้องกับการจัดการกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในสังคมได้ และการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคม (Involvement) และปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคม

จิตติรัตน์ แสงเลิศอุทัย (2558) ความตระหนักรู้ (Awareness) เป็นพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึนึกคิดภายในจิตใจ ว่าสิ่งนั้นมีอยู่ (Conscious of something) จำแนกและรับรู้ (Recognitive) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ละเอียดอ่อนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ ความรู้ ดังนั้นการที่จะวัดและการประเมิน ต้องมีหลักการและวิธีการ โดยได้เสนอแนวทางสร้างเครื่องมือเพื่อให้ได้เครื่องมือที่ดีมีจุดอ่อนน้อยที่สุด ต้องพิจารณา 8 ประการ ดังนี้

1. มีความเที่ยงตรง (validity) เป็นคุณลักษณะของเครื่องมือที่ทำให้ได้ผลการวัดตรงตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ กล่าวคือ เครื่องมือวัดลักษณะที่ต้องการได้จริง

2. ความเชื่อมั่น (reliability) เป็นคุณลักษณะของเครื่องมือที่ทำให้ได้ผลการวัดคงที่แน่นอน กล่าวได้ว่า ถ้านำเครื่องมือไปวัดซ้ำอีกทีก็จะได้ผลการวัดตามเดิม หรือคลาดเคลื่อนจากเดิมเล็กน้อย

3. ความเป็นปรนัย (objectivity) เป็นคุณลักษณะที่ทำให้เครื่องมือมีความชัดเจนในการนำไปใช้ 3 ประการ

3.1 ข้อคำถามหรือรายการวัดกำหนดไว้ชัดเจน อ่านเข้าใจตรงกัน ใช้ภาษาง่ายชัดเจน

3.2 การตรวจให้คะแนนมีความแน่นอนชัดเจน มีวิธีที่ชัดเจนในการกระทำกับข้อมูลหรือเกณฑ์ในการให้คะแนน ที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน

3.3 การประมวลผลมีความชัดเจน ผลการสรุปและการประเมินเป็นที่ยอมรับได้ในทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

4. มีประสิทธิภาพ (efficiency) เป็นคุณลักษณะของเครื่องมือที่พิจารณาเกี่ยวกับประโยชน์ในการนำไปใช้

5. มีอำนาจจำแนก (discrimination) หมายถึง เป็นคุณลักษณะเครื่องมือที่สามารถจำแนกระดับพฤติกรรมทางปัญญา ที่แตกต่างกันของผู้สอบได้

6. มีความยุติธรรม (fair) หมายถึง เป็นคุณลักษณะเครื่องมือที่ไม่ทำให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้ตอบได้

7. ถามลึก (Searching) หมายถึง เป็นคุณลักษณะเครื่องมือที่มีคำถามวัดความคิด เจตคติ พฤติกรรมหลายระดับ

จากการศึกษาแนวคิดการประเมินความตระหนักรู้จากนักวิชาการ ทำให้สามารถสรุปได้ว่าการประเมินความตระหนักรู้ นั้น มุ่งเน้นในการสังเกตพฤติกรรมที่แสดงให้รู้ว่าผู้ถูกประเมินได้เกิดความตระหนักรู้มากน้อยเพียงใด อย่างไรก็ตามการประเมินความตระหนักรู้ นั้นสามารถทำได้หลากหลายรูปแบบและแตกต่างกันไปตามความเหมาะสมเพื่อให้สอดคล้องกับความตระหนักรู้ที่ต้องการประเมิน โดยผู้วิจัยได้เลือก มาตรฐานออสกู๊ด osgood scale ในการประเมินความตระหนักรู้ของผู้เข้ารับการอบรม

ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

1. ความหมายของภาพยนตร์สั้น

จากการศึกษาจากนักวิชาการได้ให้ความหมายของสื่อภาพยนตร์ ดังนี้

รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม และคณะ (2551) ได้กล่าวถึงความหมายของภาพยนตร์สั้นไว้ว่า “ภาพยนตร์สั้น” โดยเปรียบเทียบกับ “เรื่องสั้น” โดยธรรมเนียมปฏิบัติภาพยนตร์สั้น คือ ภาพยนตร์ที่มีความยาวไม่เกิน 30 นาที มีรูปแบบหรือสไตล์ที่หลากหลายใช้การแสดงสด หรือแอนิเมชันภาพยนตร์สั้นอาจมีองค์ประกอบอื่น ๆ คือ มีตัวละครมีเหตุการณ์และมีประเด็นของเรื่องจำกัดสาเหตุที่ต้องกำหนดความยาวภาพยนตร์สั้นด้วยเวลา ก็เพราะภาพยนตร์เรื่องยาวไม่เกิน 30 นาที ภาพยนตร์เรื่องยาวตั้งแต่ 30-60 นาทีขึ้นไป จะมีโครงเรื่องซับซ้อนกว่า และสามารถกำกับอารมณ์ของคนดูได้ว่าตอนไหนควรจะเร่งรีบ และตอนไหนควรจะทิ้ง หรือถ่วงเวลาเพื่อให้คนดูสนุกสนาน ส่วนภาพยนตร์สั้นจะมีเวลาจำกัดไม่สามารถถ่ายทอดอารมณ์ หรือเล่นกับอารมณ์คนดูไว้มากนัก จึงต้องให้ผู้ชมซึมซับตัวละครอย่างรวดเร็ว และทำให้โครงเรื่องง่ายไม่ซับซ้อนดูแล้ว เข้าใจเรื่องได้

ในเวลาอันจำกัดจึงกล่าวได้ว่าตามธรรมเนียมปฏิบัติสากลนั้น “ภาพยนตร์สั้น” คือ ภาพยนตร์ที่มีความยาวไม่เกิน 30 นาทีมีรูปแบบหรือสไตล์ที่หลากหลายใช้การแสดงสดหรือแอนิเมชันฉายด้วยฟิล์มระบบ 16 ม.ม. 35 ม.ม. 70 ม.ม. หรือฉายด้วยวิดีโอเทปหรือ DVD ก็ได้

คุณาพร ไชยโรจน์ (2553) ได้อธิบายความหมายของภาพยนตร์ว่า ภาพยนตร์เป็นกระบวนการบันทึกด้วยฟิล์มแล้วนำออกฉายในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพเคลื่อนไหว (Motion Picture) ภาพที่ปรากฏบนฟิล์มภาพยนตร์หลังจากผ่านกระบวนการถ่ายทำแล้วเป็นเพียงภาพนิ่งจำนวนมาก ที่มีอิริยาบถ หรือแสดงอาการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อยต่อเนื่องกันเป็นช่วง ๆ ตามเรื่องราวที่ได้รับการถ่ายทำและตัดต่อมาซึ่งอาจเป็นเรื่องเป็นราวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือเป็นการแสดงให้เหมือนจริงหรือเป็นการแสดงและสร้างภาพจินตนาการของผู้สร้างก็ได้ด้วยคุณลักษณะพิเศษของภาพยนตร์ที่สามารถแสดงให้เห็นภาพและเสียงอันน่าสนใจ ภาพยนตร์จึงเป็นสื่อมวลชนที่มีอิทธิพลในด้านต่าง ๆ เป็นอย่างสูงตลอดเวลานับร้อยปี จนปัจจุบันแม้จะมีสื่อประเภทอื่นเกิดขึ้นมากแล้ว แต่ภาพยนตร์ก็ยังได้รับความนิยมและได้รับ การพัฒนาให้มีบทบาทสำคัญอยู่เสมอ โดยเฉพาะในด้านธุรกิจการบันเทิง และยังมีคุณค่าอย่างสูงสำหรับการศึกษา เนื่องจากภาพยนตร์เป็นสื่อที่มีคุณลักษณะพิเศษสามารถทำให้เข้าใจเรื่องราวได้อย่างลึกซึ้ง

วิชา สันทนาประสิทธิ์ (2555) ภาพยนตร์ หมายถึง กระบวนการบันทึกภาพด้วยฟิล์มแล้วนำมาฉายในลักษณะภาพเคลื่อนไหว ซึ่งภาพที่ปรากฏนั้นเป็นเพียงภาพนิ่งที่บันทึกอิริยาบถต่าง ๆ ที่เคลื่อนไหวทีละน้อยและนำมาต่อกันตามเรื่องราวที่ถ่ายทำและได้รับการตัดต่อ ซึ่งอาจเป็นเรื่องจริงหรือเรื่องที่จินตนาการขึ้นก็ได้ ภาพยนตร์เป็นสื่อที่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวที่ผู้สร้างสรรค์ขึ้น ต้องการจะถ่ายทอดให้ผู้ชมเข้าใจและซาบซึ้งกับสารได้ดีกว่าสื่ออื่น เนื่องจากภาพยนตร์ มีลักษณะที่สนับสนุนในการถ่ายทอด 3 ประการ คือ

1. คุณลักษณะทางกายภาพ ภาพยนตร์เป็นสื่อที่ เป็นภาพเคลื่อนไหว สามารถเปลี่ยนแปลงการเคลื่อนไหวได้ ถ่ายทอดสีได้ตามต้องการ มีความคมชัด ขนาดภาพใหญ่ตามความต้องการ มีระบบเสียงที่ช่วยสร้างความตื่นเต้นเร้าใจ
2. การสร้างภาพด้วยเทคนิคพิเศษ ภาพยนตร์สามารถใช้เทคนิคและเครื่องมือในการสร้างสิ่งจำลองให้เหมือนจริงได้ ด้วยเหตุผลต่าง ๆ เช่น ความปลอดภัย ความประหยัด สิ่งที่ไม่สามารถเกิดขึ้นจริง หรือต้องการให้เห็นถึงความชัดเจน เป็นต้น
3. การสร้างจินตนาการ ภาพยนตร์สามารถเรื่องราวที่มาจากจินตนาการได้ บางเรื่องสร้างเพื่อความสนุกสนาน แต่บางเรื่องอาศัยเหตุผลและหลักฐานที่ค้นพบมาสร้าง เพื่อแสดงถึงความเชื่อหรือทฤษฎีบางอย่าง ซึ่งภาพยนตร์ทั้งสองลักษณะนี้มักให้ความตื่นเต้นเร้าใจ ทำให้ผู้คนติดตามเรื่องราวที่ผู้สร้างได้สื่อสารผ่านในงานภาพยนตร์

ปกรณัม พรหมวิทักษ์ (2555) ไม่มีคำจำกัดความของคำว่า “ภาพยนตร์สั้น” (Short Narrative หรือ Short Film) ที่แน่ชัดว่าคืออะไร แต่อนุโลมกันว่าถ้าภาพยนตร์นั้นมีความยาวต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง ถือว่าเป็นภาพยนตร์สั้นทั้งสิ้น เช่น ภาพยนตร์สั้น ๆ (Short Narrative หรือ Short Film) ภาพยนตร์สารคดี (Documentary Film) ภาพยนตร์กึ่งสารคดี (Docu-Drama) ภาพยนตร์การ์ตูน (Animation) ภาพยนตร์ศิลปะ (Art Film) ภาพยนตร์ทดลอง (Experimental Film) ภาพยนตร์เพื่อการศึกษา (Educational Film) ภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ (Television Commercial) ฯลฯ ศิลปะภาพเคลื่อนไหว (Motion Graphic) มิวสิกวิดีโอ ฯลฯ แต่ในที่นี้ส่วนใหญ่จะพูดถึงภาพยนตร์ศิลปะและภาพยนตร์เรื่องสั้น ๆ

ปิยะดนัย วิเศียน (2556) ได้กล่าวถึงความหมายของ ภาพยนตร์ ไว้ว่า ภาพยนตร์เป็นกระบวนการบันทึกภาพด้วยฟิล์มแล้วนำออกฉายในลักษณะที่แสดงให้เห็นภาพเคลื่อนไหว ภาพที่ปรากฏบนฟิล์มภาพยนตร์หลังจากผ่านกระบวนการถ่ายทำแล้วเป็นเพียงภาพนิ่งจำนวนมากที่มีอิริยาบถ หรือแสดงอาการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงไปทีละน้อยต่อเนื่องกันเป็นช่วง 1 ตามเรื่องราวที่ได้รับการถ่ายทำ และตัดต่อมา ซึ่งอาจเป็นเรื่องราว หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หรือเป็นการแสดงให้เหมือนจริง หรืออาจเป็นการแสดง และสร้างภาพจากจินตนาการของผู้สร้างก็ได้

จากการศึกษาบทความของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า ภาพยนตร์สั้น คือ ภาพยนตร์ที่มีความยาวไม่เกิน 30 นาที เปรียบได้กับ “เรื่องสั้น” ที่เล่าเรื่องอย่างกระชับ เข้าใจง่าย ใช้ตัวละคร และเหตุการณ์จำกัด เหมาะสำหรับการถ่ายทอดสาระในเวลาจำกัด มักใช้ในรูปแบบสด แอนิเมชัน สารคดี หรือสื่อเพื่อการเรียนรู้ในยุคดิจิทัล

2. ประเภทของภาพยนตร์สั้น

วสนันท์ อิทธิมิชัย (2558) ได้กล่าวถึง มิวสิกวิดีโอ (Music Video หรือ MV) เป็นสื่อมัลติมีเดีย (Multimedia) ที่ถ่ายทอดบทเพลงแบบมีภาพประกอบมาสร้างเป็นเรื่องราว ซึ่งเพลงในปัจจุบันนิยมทำ MV ประกอบเพลง เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจความหมายของเนื้อเพลงได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

ณัฐกร สงคราม (2557) ได้กล่าวถึง วิดีโอเพื่อการนำเสนอ (Presentation) เป็นการถ่ายทอดความคิดในเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่มีวัตถุประสงค์ ชัดเจนในเวลาจำกัด เช่น การนำเสนอเกี่ยวกับสื่อการสอน การสาธิต ประวัติส่วนตัว แต่งงาน งานวันเกิด เป็นต้น

กฤตยาณี ทาระพันธ์ (2560) ได้กล่าวถึง โฆษณา (Advertisement) เป็นการให้ข้อมูลข่าวสาร เพื่อเป็นการสื่อสารจุดมุ่งหมายผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ เพื่อจุดมุ่งใจหรือโน้มน้าวใจให้กลุ่มผู้บริโภคหรือกลุ่มเป้าหมาย มีพฤติกรรมคล้อยตามเนื้อหาของสารที่โฆษณาออกไป อันเอื้ออำนวยจุดมุ่งใจให้มีการซื้อหรือใช้สินค้าและบริการนั้น ๆ ตลอดจนชักนำให้ปฏิบัติตามแนวความคิดต่าง ๆ

ปกรณ์ พรหมวิทักษ์ (2555) ได้กล่าวถึง ภาพยนตร์สั้น ไม่มีคำจำกัดความสื่อที่มี การถ่ายทอดเรื่องราว เช่น ภาพยนตร์สั้นๆ ภาพยนตร์สารคดี ภาพยนตร์กึ่งสารคดี ภาพยนตร์การ์ตูน ภาพยนตร์ศิลปะ ภาพยนตร์ทดลอง ภาพยนตร์เพื่อการศึกษา ภาพยนตร์โฆษณา ศิลปะภาพเคลื่อนไหว มิวสิกวิดีโอ ที่มีประเด็นการนำเสนอไม่สลับซับซ้อน มีตัวละคร 1-2 ตัว มีตัวประกอบไม่มากนัก ภาพยนตร์สั้นมักลงทุนไม่สูงนัก

จากการศึกษาบทความของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า สื่อประสม (Multimedia) ในรูปแบบวิดีโอ มีหลากหลายประเภทด้วยกัน อาทิ มิวสิกวิดีโอ วิดีโอเพื่อการนำเสนอ โฆษณา ภาพยนตร์สั้นหรือหนังสั้น ภาพยนตร์แอนิเมชัน และเทคโนโลยีเสมือนจริง (Reality Technology) ซึ่งแต่ละประเภทมีรูปแบบที่แตกต่างกัน แต่เป็นสื่อวิดีโอเหมือนกันที่ถ่ายทอดเรื่องราวด้วยภาพ และเสียงนั้นจะช่วยให้ผู้ชมสามารถรับรู้ และเข้าใจข้อมูลที่ผู้สร้างสื่อต้องการสื่อสารถึงผู้ชมได้ง่ายมากยิ่งขึ้น

3. การผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น

พรสิทธิ์ พัฒนานุรักษ์ และคณะ (2555) กระบวนการผลิตภาพยนตร์สั้น ประกอบด้วย หลัก 3 P ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการผลิต (Pre-Production) คือกระบวนการเตรียมความพร้อมก่อนเริ่ม ถ่ายทำภาพยนตร์ ครอบคลุมการวางแผนโครงเรื่อง ประสานงานสถานที่ ประชุมวางแผน เขียนบท เตรียมอุปกรณ์ถ่ายทำ แสง เสียง ฉาก รวมถึงการจัดทีมงาน นักแสดง การเดินทาง ที่พัก และอาหาร หากดำเนินการรอบคอบในขั้นนี้ จะช่วยให้การถ่ายทำราบรื่นและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

1.1 บทภาพยนตร์เปรียบเสมือนพิมพ์เขียวของการผลิต ที่ผู้กำกับ ผู้อำนวยการสร้าง และทีมงานใช้เป็นแนวทางในการแปลงเนื้อหาเป็นภาพและเสียง การจัดหาบทจึงต้องผ่านการวิเคราะห์ ติความ และปรึกษาร่วมกัน เพื่อให้เรื่องราวน่าสนใจ สมจริง และเอื้อต่อการถ่ายทำอย่างมีประสิทธิภาพ

1.2 การคัดเลือกดารารับเป็นหน้าที่ของผู้กำกับ และบางครั้งผู้อำนวยการสร้าง ร่วมตัดสินใจ โดยเฉพาะกรณีที่ดารามีผลต่อการตลาด ต้องพิจารณาบุคลิก ความสามารถ และผลงาน ให้เหมาะสมกับบท เมื่อเลือกได้แล้ว ควรให้ผู้แสดงศึกษาบทล่วงหน้าเพื่อเตรียมตัวและถ่ายทอดบทบาท ได้สมจริง

1.3 การวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายคือการศึกษาลักษณะผู้ชม ทั้งเพศ อายุ การศึกษา อาชีพ ความสนใจ และความต้องการ เพื่อนำข้อมูลมาใช้ในการผลิตสื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และตอบสนองผู้ชมได้อย่างตรงจุด

1.4 การวิเคราะห์เนื้อหาเป็นขั้นตอนสำคัญของผู้ผลิต ในการศึกษาและตรวจสอบ ข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ เช่น ตำรา เอกสาร หรือผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้เนื้อหาที่ถูกต้อง ทันสมัย

นำเชื่อถือ และนำเสนออย่างเป็นระบบจากง่ายไปยาก เพื่อสร้างความเข้าใจแก่กลุ่มเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 การเขียนบทคือขั้นตอนสำคัญในการวางลำดับภาพและเสียง จากแนวคิดและเนื้อหาที่วิเคราะห์ไว้ โดยระบุชัดเจนทั้งลักษณะภาพ เสียง และรายละเอียดการนำเสนอ เพื่อให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ พร้อมสื่อสารให้ทีมงานทุกฝ่ายเข้าใจตรงกันและดำเนินการผลิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.6 การกำหนดวัสดุ และอุปกรณ์ในการผลิตภาพยนตร์ โดยที่ผู้ผลิตจะต้องทราบว่าต้องใช้วัสดุอุปกรณ์ใดบ้าง ซึ่งต้องกำหนดรายละเอียดต่าง ๆ เกี่ยวกับวัสดุอุปกรณ์ดังกล่าว เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดหาและเตรียมการต่อไป

1.7 การกำหนดผู้แสดง ต้องเป็นไปตามความเหมาะสมของเนื้อหาและรูปแบบของรายการที่จะนำเสนอ

1.8 การจัดทำงบประมาณ คือ การวางแผนค่าใช้จ่ายโดยละเอียด ครอบคลุมค่าตอบแทนผู้แสดง ค่างานกราฟิก วัสดุรายการ เบี้ยเลี้ยงเดินทาง ที่พัก และพาหนะ เพื่อควบคุมต้นทุน และใช้ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพตลอดกระบวนการผลิต

2. ขั้นการผลิต (Production) คือกระบวนการถ่ายทำตามบทและสคริปต์ โดยทีมงานผู้เชี่ยวชาญในแต่ละด้าน เช่น ผู้กำกับ ช่างภาพ ช่างไฟ และช่างเสียง ทำหน้าที่บันทึกภาพและเสียงทั้งในสตูดิโอและสถานที่จริง อาจมีการถ่ายทำหลายครั้ง (Take) และเก็บภาพแทรก (Insert) เพื่อเสริมความเข้าใจ ผู้ผลิตจะประชุมเตรียมงานและมอบหมายหน้าที่ให้แต่ละฝ่ายอย่างเป็นระบบ เพื่อให้ผลงานออกมาสมบูรณ์และสอดคล้องกับบทมากที่สุด

2.1 ด้านบุคลากรในการผลิตภาพยนตร์ เป็นการทำงานเป็นทีมที่ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญจากหลากหลายสาขา ความสำเร็จของงานขึ้นอยู่กับ การสื่อสารที่เข้าใจตรงกัน การรู้หน้าที่ของตนเอง และการให้ความเคารพซึ่งกันและกันภายในทีม

2.2 ด้านสถานที่ในการผลิตภาพยนตร์ แบ่งเป็นในห้องผลิต (สตูดิโอ) และนอกห้องผลิต โดยในสตูดิโอจะต้องจองเวลา จัดฉาก และเตรียมอุปกรณ์ล่วงหน้า ส่วนสถานที่ภายนอกต้องคำนึงถึงแสง เสียง และการสำรวจพื้นที่ล่วงหน้าเพื่อวางแผนและลดปัญหาระหว่างถ่ายทำ

2.3 ด้านอุปกรณ์ในการผลิตภาพยนตร์ อยู่ภายใต้การดูแลของผู้กำกับฝ่ายเทคนิค โดยต้องจัดเตรียมกล้อง ระบบเสียง แสง และเครื่องบันทึกภาพให้พร้อม รวมถึงอุปกรณ์สำรองเพื่อรองรับปัญหาเฉพาะหน้าและให้การถ่ายทำตามดำเนินไปอย่างราบรื่น

2.4 ด้านผู้แสดง คือการเตรียมบุคคลที่จะปรากฏบนจอภาพ โดยเริ่มจากการคัดเลือก ติดต่อ และให้ซักซ้อมบทล่วงหน้า เพื่อให้ผู้แสดงเข้าใจบทบาทอย่างชัดเจน ลดข้อผิดพลาด และช่วยให้การถ่ายทำตามดำเนินไปอย่างราบรื่นและรวดเร็ว

3. ขั้นหลังการผลิต (Post-Production) คือการตัดต่อเรียบเรียงภาพและเสียงตามสคริปต์ พร้อมใส่กราฟิก เทคนิคพิเศษ การย้อมสี เสียงบรรยากาศ และดนตรีประกอบเพื่อเพิ่มอารมณ์ โดยดำเนินการในห้องตัดต่อโดยทีมเทคนิคและผู้กำกับ ใช้เครื่องมือเฉพาะทางที่ทันสมัย ระยะเวลาดำเนินงานขึ้นอยู่กับความซับซ้อนและรายละเอียดของเนื้อหา

3.1 การลำดับภาพหรือการตัดต่อ (Editing) คือการนำภาพและเสียงมาตัดต่อเรียบเรียงเป็นเรื่องราวตามบทภาพยนตร์ โดยใช้อุปกรณ์ตัดต่อหรือคอมพิวเตอร์ ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

3.1.1 การตัดต่อแบบเส้นตรง (Linear Editing) ใช้วิธีเรียงลำดับจากต้นจนจบ ต้องตัดต่ออย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถแก้ไขจุดใดจุดหนึ่งได้อย่างยืดหยุ่น

3.1.2 การตัดต่อแบบไม่เป็นเส้นตรง (Non-Linear Editing) ใช้คอมพิวเตอร์ ช่วยให้สามารถแก้ไขหรือปรับเปลี่ยนส่วนต่าง ๆ ของภาพยนตร์ได้อย่างอิสระและมีความยืดหยุ่นสูง

3.2 การบันทึกเสียง (Sound Recording) จะดำเนินการหลังจากตัดต่อภาพเสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยเป็นการเพิ่มเสียงดนตรี เสียงบรรยาย และเสียงประกอบต่าง ๆ ลงในภาพยนตร์ เพื่อเสริมบรรยากาศและสร้างอารมณ์ร่วมให้กับผู้ชม

3.3 การฉายเพื่อตรวจสอบ (Preview) คือขั้นตอนสุดท้ายหลังจากตัดต่อภาพและบันทึกเสียงเสร็จสิ้น โดยนำผลงานมาฉายเพื่อพิจารณาความสมบูรณ์ ตรวจสอบข้อผิดพลาด และปรับปรุงแก้ไขก่อนเผยแพร่จริง

3.4 ประเมินผล (Evaluation) เป็นการประเมินรายการหลังการผลิต ซึ่งมี 3 ลักษณะ ได้แก่

3.4.1 การประเมินผลกระบวนการผลิตเป็นขั้นตอนตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา คุณภาพการนำเสนอ และความสมบูรณ์ของเทคนิคการผลิต โดยทีมผู้เชี่ยวชาญ ทั้งผู้เขียนบท ผู้กำกับ และทีมงานเพื่อยืนยันว่าผลงานตรงตามมาตรฐานก่อนเผยแพร่จริง

3.4.2 การประเมินผลผลิตคือการประเมินผลงานโดยกลุ่มเป้าหมายจริง เพื่อวัดระดับความน่าสนใจ ความเข้าใจในเนื้อหา และคุณค่าของสาระที่นำเสนอ โดยเน้นความคิดเห็นจากผู้ชมเป็นหลัก เพื่อใช้ปรับปรุงหรือพัฒนาผลงานในอนาคตให้ตรงความต้องการมากยิ่งขึ้น

3.4.3 การเผยแพร่ควรใช้รูปแบบที่หลากหลาย เช่น ออนไลน์ โทรทัศน์ สื่อสังคม หรือการจัดฉาย เพื่อเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายให้ครอบคลุมมากที่สุด และควรเก็บข้อมูลความคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะจากผู้ชม เพื่อนำไปปรับปรุงพัฒนางานในด้านอื่น ๆ ต่อไปอย่างต่อเนื่อง

จากการศึกษาบทความของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า ทุกกิจกรรมในแต่ละขั้นตอนของการผลิตภาพยนตร์ คือฟันเฟืองสำคัญที่ขับเคลื่อนให้งานบรรลุเป้าหมายได้ด้วยวิธีการอันหลากหลาย ดังนั้นผู้เกี่ยวข้องทุกฝ่าย ตั้งแต่ผู้กำกับ โปรดิวเซอร์ ไปจนถึงทีมงานเบื้องหน้าเบื้องหลัง

จึงต้องบูรณาการทั้งศาสตร์การบริหารและประสบการณ์ที่สั่งสมไว้ ให้สอดคล้องกับสถานการณ์จริง ระหว่างการถ่ายทำ เพื่อให้กระบวนการสร้างสรรค์ดำเนินไปอย่างไร้รอยต่อและได้ผลลัพธ์สูงสุด

4. การประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

ไพโรจน์ ธีรธนากุล (2540) ได้กล่าวถึง การตรวจสอบคุณภาพสื่อ ว่าการตรวจสอบคุณภาพด้านสื่อที่สร้างเสร็จแล้วโดยให้ผู้เชี่ยวชาญสื่อเป็นผู้ตรวจสอบ ซึ่งตรวจสอบในด้านต่าง ๆ เช่น องค์ประกอบภาพ แสง สี และเสียง ว่ามีความหมายหรือไม่ คุณภาพของเสียงดีหรือไม่ดี ภาพที่ใช้มีความหมาย มีความชัดเจน และมีขนาดภาพที่เหมาะสมหรือไม่ ภายหลังจากการตรวจสอบคุณภาพเรียบร้อยแล้ว นำมาปรับปรุงให้สมบูรณ์ก็จะได้อีกสื่อที่พร้อมจะนำไปทดลองประสิทธิภาพต่อไปโดยปกติแล้วในการตรวจสอบคุณภาพด้วยสื่อจะต้องมีเกณฑ์ที่เชื่อถือได้ ทั้งนี้เพื่อให้มีประเด็นในการพิจารณาที่เป็นประเด็นเดียวกัน ในเนื้อหาจึงเสนอหัวข้อหลัก ๆ ที่ควรคำนึงถึงในการตรวจสอบคุณภาพด้านสื่อ จะได้ว่าผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาจับตาทบทวนสำคัญในสื่อ เพราะจะต้องดูแลการผลิตในเนื้อหาอย่างใกล้ชิด ตั้งแต่การวิเคราะห์เนื้อหาจนผลิตออกมา ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะทำให้มั่นใจได้ว่าสื่อผลิตออกมาอย่างถูกต้อง

เกณฑ์ในการตรวจสอบคุณภาพสื่อ สำหรับการประเมินคุณภาพด้านสื่อนี้มีขั้นตอนที่จะต้องดำเนินการ โดยการนำสื่อที่พัฒนาเสร็จแล้ว พร้อมสอบถามการประเมินคุณภาพสื่อที่เป็นปลายเปิด ให้ผู้เชี่ยวชาญทั้ง 2 ด้าน ทำการตรวจสอบหากในการตรวจสอบคุณภาพมีการแก้ไขสิ่งใด ผู้เชี่ยวชาญก็จะระบุลงไปแบบสอบถามในขณะที่ผู้เชี่ยวชาญประเมิน เพื่อให้เกิดความสะดวกในการสื่อสารข้อมูลกับหน้าที่เทคนิคที่จัดทำโปรแกรมนั้นควรอยู่ใกล้ชิด เพราะหากมีการปรับปรุงแก้ไขสิ่งใดจะได้ซักถามได้ทันที การสื่อสารที่ไม่ชัดเจนทำให้เกิดการผิดพลาดและเสียเวลา

หลังจากที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพของสื่อแล้ว มีสิ่งใดที่ต้องการทำการปรับปรุงเจ้าหน้าที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขตามนั้น และเมื่อแก้ไขเสร็จแล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้อง ถือว่าได้เป็นการประกันคุณภาพบทเรียนว่ามีคุณภาพเชื่อถือได้และผ่านการรับรองจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว ในการตรวจสอบคุณภาพด้านสื่อจะตรวจสอบใน 2 ด้าน คือ คุณภาพด้านสื่อและคุณภาพด้านเนื้อหา

เกณฑ์ในการวัดคุณภาพสื่อโดยใช้เกณฑ์มาตรฐาน (บุญชุม ศรีสะอาด, 2543) มี 5 ระดับ ดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับคุณภาพดีมาก
- 4 หมายถึง ระดับคุณภาพดี
- 3 หมายถึง ระดับคุณภาพปานกลาง
- 2 หมายถึง ระดับคุณภาพพอใช้
- 1 หมายถึง ระดับคุณภาพควรปรับปรุง

การแปลความหมายของลิเคิร์ต (Likert Scale) มีดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.50-5.00 หมายถึง ระดับคุณภาพดีมาก

คะแนนเฉลี่ย 3.50-4.49 หมายถึง ระดับคุณภาพดี

คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.49 หมายถึง ระดับคุณภาพปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.50-2.49 หมายถึง ระดับคุณภาพพอใช้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.49 หมายถึง ระดับคุณภาพควรปรับปรุง

จากการศึกษาแนวคิดและทฤษฎี ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงได้นำรูปแบบการประเมินนี้มาประเมินทักษะภาพยนตร์สั้นของหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธีแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ยุทธวิธีแผ่นดินไหว

1. ยุทธวิธีแผ่นดินไหว

จากการศึกษาและเอกสารและงานวิจัยของหน่วยงานและนักวิชาการได้ให้ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับยุทธวิธีแผ่นดินไหวไว้ดังนี้

บุรินทร์ เวชบรรเทิง และคณะ (2563) ได้กล่าวถึง แผ่นดินไหว (Earthquake) หมายถึง การสั่นสะเทือนของพื้นดิน โดยทั่วไปเกิดจากการปลดปล่อยหรือถ่ายเทพลังงานที่มีอยู่ในส่วนของแผ่นเปลือกโลกอย่างทันทีทันใด หลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหวซานฟรานซิสโก ในปี ค.ศ. 1906 H.F.Reid ได้อธิบายการเกิดแผ่นดินไหวด้วยทฤษฎีการคืนตัวยืดหยุ่น (Elastic rebound theory) ซึ่งเป็นการอธิบายการสะสมความเค้น (stress) ในบริเวณแนวรอยเลื่อนจนกระทั่งเปลี่ยนรูปทรง จนเกิดการแตกหักแล้วเคลื่อนตัวไปสู่ตำแหน่งใหม่ ถือเป็นทฤษฎีที่ใช้ใช้อธิบายการเกิดแผ่นดินไหวอย่างง่าย ปัจจุบันนักแผ่นดินไหววิทยา (Seismologist) ได้จำแนกสาเหตุการเกิดแผ่นดินไหวออกเป็น 2 กลุ่ม คือ สาเหตุจากธรรมชาติและสาเหตุจากมนุษย์

กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว (2563) ประเทศไทยตั้งอยู่ในภูมิภาคที่มีความเหมาะสมและมีความอุดมสมบูรณ์ แต่พบว่ายังคงมีภัยธรรมชาติที่ก่อให้เกิดความเสียหาย เช่น วาตภัย อัคคีภัย และแผ่นดินไหว เป็นต้น โดยเฉพาะแผ่นดินไหวซึ่งเป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เป็นเรื่องที่คาดการณ์ได้ยาก แตกต่างจากภัยพิบัติธรรมชาติอื่น ๆ สำหรับประเทศไทยมีอัตราการเกิดแผ่นดินไหวที่ต่ำ เนื่องจากไม่ได้อยู่ในแนวรอยต่อของแผ่นเปลือกโลก แต่พบว่าเหตุแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ที่สุดของประเทศไทย ได้แก่ การเกิดแผ่นดินไหวเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม 2557 เวลา 18.08 น. จุดศูนย์กลางอยู่บริเวณตำบลทรายขาว อำเภอกาบัง จังหวัดเชียงราย ขนาดแผ่นดินไหว 6.3 ความลึก 7 กิโลเมตร ซึ่งเป็นแผ่นดินไหวระดับต้น ๆ ทำให้รู้สึกถึงการสั่นสะเทือนในหลายจังหวัด เช่น เชียงราย เชียงใหม่ ลำพูน ลำปาง น่าน พะเยา รวมถึงหลายจังหวัดในภาคอีสานและอาคารสูงในเขตกรุงเทพมหานคร จากเหตุการณ์แผ่นดินไหวดังกล่าวพบผู้เสียชีวิต 1 คน และได้รับบาดเจ็บมากกว่า 100 คน อีกทั้งยัง

ก่อให้เกิดความเสียหายแก่บ้านเรือนเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังพบว่าแผ่นดินไหวตาม (Aftershock) รวมทั้งสิ้น 1,285 ครั้ง (รายงานครั้งสุดท้าย เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน 2557 เวลา 09.00 น.) ขนาด 5.0-5.9 จำนวน 8 ครั้ง ขนาด 4.0-4.9 จำนวน 44 ครั้ง ขนาด 3.0-3.9 จำนวน 223 ครั้ง และขนาดน้อยกว่า 3.0 จำนวนมากกว่า 1010 ครั้ง

กรมอุตุนิยมวิทยา (2558) แผ่นดินไหวเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติ เกิดจากการเคลื่อนตัวโดยฉับพลันของเปลือกโลก ส่วนใหญ่แผ่นดินไหวมักเกิดตรงบริเวณขอบของแผ่นเปลือกโลก เป็นแนวแผ่นดินไหวของโลก การเคลื่อนตัวดังกล่าวเกิดขึ้นเนื่องจากชั้นหินหลอมละลายที่อยู่ภายใต้เปลือกโลกได้รับพลังงานความร้อนจากแกนโลก และลอยตัวผลักดันให้เปลือกโลกตอนบนตลอดเวลาทำให้เปลือกโลกแต่ละชั้นมีการเคลื่อนที่ในทิศทางต่าง ๆ กันพร้อมกับสะสมพลังงานไว้ภายในบริเวณขอบของชั้นเปลือกโลกจึงเป็นส่วนที่ชนกันเสียดสีกันหรือแยกจากกัน

กรมทรัพยากรธรณี (2557) แผ่นดินไหว เป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของพื้นดิน อันเนื่องมาจากการปลดปล่อยพลังงานเพื่อระบายความเครียดที่สะสมไว้ภายในโลกออกมาอย่างฉับพลันเพื่อปรับสมดุลของเปลือกโลกให้คงที่ สาเหตุของการเกิดแผ่นดินไหวนั้นจัดแบ่งได้ 2 ชนิด ชนิดที่หนึ่ง เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ได้แก่ การทดลองระเบิดปรมาณู การกักเก็บน้ำในเขื่อนและแรงระเบิดของการทำเหมืองแร่ เป็นต้น ชนิดที่สองเป็นแผ่นดินไหวจากธรรมชาติ ได้แก่ การเคลื่อนตัวของรอยเลื่อนเปลือกโลก (Fault) การเคลื่อนที่ของหินหลอมเหลวใต้ภูเขาไฟที่ใกล้ระเบิด และการตกกระทบผิวโลกของลูกอุกกาบาต เป็นต้น

พิริยะ ทองอารีย์ (2555) แผ่นดินไหวเป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติประเภทหนึ่งที่ยังคงเป็นภัยร้ายแรงสำหรับมนุษย์สำหรับในกรณีของประเทศไทยนั้น แม้ว่าในอดีตจะยังไม่เคยได้รับผลกระทบอย่างร้ายแรงจากภัยแผ่นดินไหว แต่ในปัจจุบันนั้นสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากและรวดเร็ว อัตราการพัฒนาของประเทศเติบโตในอัตราที่สูง สิ่งก่อสร้างและอาคารสูงขยายตัวอย่างรวดเร็ว โอกาสที่จะเป็นอันตรายจากการสั่นสะเทือนของแผ่นดินไหวที่เกิดจากศูนย์กลางทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพิ่มขึ้นตามการขยายตัวดังกล่าว จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงจะเกิดแผ่นดินไหว จะต้องมีการจัดการเพื่อการเตรียมพร้อมและออกแบบอาคารให้สามารถรับแรงจากแผ่นดินไหว

จากการศึกษาบทความแนวคิดและทฤษฎีของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า แผ่นดินไหว คือ การสั่นสะเทือนของพื้นดินที่เกิดจากการปลดปล่อยพลังงานในเปลือกโลกอย่างฉับพลัน โดยส่วนใหญ่เกิดตามแนวรอยเลื่อน (Elastic Rebound Theory) สาเหตุแบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ ธรรมชาติ (เช่น การเคลื่อนตัวของเปลือกโลก) และมนุษย์ (เช่น ระเบิดหรือเขื่อน) แม้ประเทศไทยจะไม่อยู่บนแนวรอยต่อแผ่นเปลือกโลก แต่ก็เคยเกิดแผ่นดินไหวรุนแรง เช่น ที่เชียงรายปี 2557 ขนาด

6.3 ส่งผลเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน แผ่นดินไหวเป็นภัยที่คาดเดายากแต่รุนแรง จึงควรส่งเสริมความรู้และการเตรียมพร้อมเพื่อป้องกันและลดความเสี่ยงในอนาคต

2. สาเหตุของการเกิดแผ่นดินไหว

บุรินทร์ เวชบรรเทิง และคณะ (2563) ได้อธิบายสาเหตุของภัยพิบัติแผ่นดินไหว 2 สาเหตุได้แก่

1. สาเหตุแผ่นดินไหวจากธรรมชาติ

1.1 กระบวนการธรณีแปรสัณฐาน (Tectonic Activities)

ธรณีแปรสัณฐาน (Tectonics) คือกระบวนการที่ว่าด้วยการเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลก โดยบริเวณส่วนนอกสุดของโลกที่เรียกว่าชั้นธรณีภาค (Lithosphere) แตกย่อยออกเป็นหลายแผ่น และเคลื่อนอยู่บนของหนืดที่เรียกว่าชั้นฐานธรณีภาค (Asthenosphere) การเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลกในทางธรณีแปรสัณฐาน ถือเป็นต้นเหตุสำคัญในการเกิดแผ่นดินไหวโดยส่วนใหญ่บนโลก และผลจากการเคลื่อนที่และชนกันของแผ่นเปลือกโลกแบบต่างๆ ทำให้เกิดพฤติกรรมแผ่นดินไหวที่แตกต่างกันทั้งในเรื่องของความรุนแรงและความถี่ในการเกิดที่ซึ่งเหตุการณ์แผ่นดินไหวส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นตามขอบหรือบริเวณที่มีการชนกันของแผ่นเปลือกโลก

1.2 ภูเขาไฟปะทุ

กลุ่มแผ่นดินไหว (Earthquake swarm) คือเหตุการณ์แผ่นดินไหวจำนวนมากที่มีขนาดใกล้เคียงกัน ขนาดเล็ก-ปานกลาง เกิดขึ้นในช่วงระยะเวลาอันสั้น (สัปดาห์-เดือน) กลุ่มแผ่นดินไหวนี้มักจะเกิดขึ้นก่อนเหตุการณ์ภูเขาไฟปะทุ นักวิทยาศาสตร์เชื่อว่าเกิดจากการแทรกดันของแมกมาภายในแผ่นเปลือกโลก ทำให้เกิดการปริแตกของหินและเกิดแผ่นดินไหว กลุ่มแผ่นดินไหวส่วนใหญ่มักไม่ทำให้เกิดพิบัติภัย แต่สามารถใช้เป็นสัญญาณเตือน (Precursor) ก่อนเกิดภูเขาไฟปะทุ เช่น กรณีการปะทุของภูเขาไฟเซนต์ เฮเลนส์ (St. Helens) ทางตะวันตกของสหรัฐอเมริกา

1.3 อุกกาบาตชนโลก

ในปัจจุบันพบหลักฐานทางวิทยาศาสตร์หลายอย่างที่บ่งชี้ว่าเคยเกิดอุกกาบาตชนโลกในอดีตเช่นหลุมอุกกาบาตบาร์ริงเกอร์ (Barringer) ขนาดใหญ่ เส้นผ่านศูนย์กลาง 1.2 กิโลเมตร หลุมลึก 174 เมตร อายุประมาณ 50,000 ปี เกิดขึ้นในบริเวณรัฐแอริโซนา สหรัฐอเมริกา การตกของอุกกาบาตทำให้เกิดลมกระแทกที่รุนแรง ส่งผลให้ต้นไม้ในรัศมี 20 กิโลเมตร ล้มระเนระนาด

2. สาเหตุแผ่นดินไหวจากมนุษย์

2.1 การทดลองระเบิดนิวเคลียร์

แรงระเบิดทำให้เกิดการสั่นสะเทือนเป็นบริเวณกว้าง เทียบได้กับการเกิดแผ่นดินไหวขนาดปานกลางถึงขนาดรุนแรง (Moderate-strong earthquakes) เช่น การทดลอง

ระเบิดนิวเคลียร์เมื่อวันที่ 6 พฤศจิกายน ค.ศ. 1971 ที่รัฐอะแลสกา ประเทศสหรัฐอเมริกา เทียบเท่ากับแผ่นดินไหวขนาด 6.8 และการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ที่เกาหลีเหนือ เทียบเท่ากับแผ่นดินไหวขนาด 5.1 นอกจากนี้แรงระเบิดอาจไปกระตุ้นหรือเหนี่ยวนำให้รอยเลื่อนหรือรอยแตกของแผ่นดินในบริเวณใกล้เคียงเกิดการสะสมความเครียดเพิ่มขึ้นแบบทันทีทันใด และอาจเกิดแผ่นดินไหวตามมาได้

2.2 การระเบิดเพื่อทำเหมือง

แรงสั่นสะเทือนน้อยกว่าการทดลองระเบิดนิวเคลียร์ค่อนข้างมาก แต่ก็อาจทำให้เกิดความเสียหายกับบ้านเรือนหรืออาคารที่อยู่ในบริเวณใกล้เคียงได้ นอกจากนี้แรงระเบิดจากการทำเหมืองที่อยู่ใกล้กับแนวรอยเลื่อน อาจไปกระตุ้นหรือทำให้เกิดการเสียสมดุลของการเลื่อนตัว และทำให้เกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวขึ้นได้

2.3 การกักน้ำในเขื่อนขนาดใหญ่

น้ำหนักของมวลน้ำที่กดทับรอยแตกของหินหรือรอยเลื่อนใต้เขื่อน ทำให้สภาพสมดุลของการยึดตัวของรอยเลื่อนในบริเวณนั้นเปลี่ยนไป และอาจทำให้เกิดการเลื่อนตัวหรือเกิดแผ่นดินไหว เช่นเขื่อนโคโย่า (Koyna) ประเทศอินเดีย เคยเกิดแผ่นดินไหวขนาด 6.3 และสำหรับในประเทศไทย ปี ค.ศ.1983 เคยเกิดแผ่นดินไหวขนาด 5.9 ใกล้กับเขื่อนศรีนครินทร์ อ. ศรีสวัสดิ์ จ.กาญจนบุรี และเกิดแผ่นดินไหวตามมาอีกมากกว่า 124 เหตุการณ์ หลังจากการกักเก็บน้ำภายในเขื่อน

2.4 การสูบน้ำหรืออัดโครงสร้างชั้นหิน

การสูบน้ำหรือน้ำมันทำให้โครงสร้างใต้ดินเสียสมดุล หรือทำให้ความดันใต้พื้นดินลดลง ซึ่งอาจทำให้มีการเลื่อนตัวหรือการถล่มของโพรงหรือช่องว่างใต้ดิน และทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือนหรือเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหวในบริเวณดังกล่าวได้ เช่นการผลิตน้ำมันในประเทศเนเธอร์แลนด์ ทำให้เกิดแผ่นดินไหวขนาดน้อยกว่า 3.0 จำนวนมากกว่า 350 เหตุการณ์ในบริเวณดังกล่าว

กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว (2563) กล่าวถึงสาเหตุของการเกิดแผ่นดินไหว มีหลายทฤษฎี แต่ที่สำคัญ มี 2 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีการยืด-หด (The Elastic-Rebound Theory) ตั้งขึ้นโดยนักธรณีวิทยาชาวอเมริกัน ชื่อ เอช. เอฟ. เรดิด (H.F.Reid) เมื่อปี พ.ศ. 2543 หลังจากที่เขาได้ศึกษาการเกิดแผ่นดินไหวที่แคลิฟอร์เนีย เมื่อปี พ.ศ. 2449 อธิบายว่า พลังงานที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหวเกิดจากพลังงานความเครียด เนื่องจากการยืดหยุ่นของหินซึ่งเปลี่ยนรูปร่างอย่างช้า ๆ คือ หินบริเวณรอยเลื่อน (Fault) จะสะสมความเครียด (Strain) เอาไว้เรื่อย ๆ เนื่องจากการเปลี่ยนรูปร่างจนมาถึงขีดจำกัดของความยืดหยุ่นของมันก็หักโดยทันทีและพลังงานจากการยืดหยุ่นที่สะสมอยู่จำนวนมาก จะทำให้เกิดคลื่นแผ่นดินไหวขึ้นหินส่วนนั้นก็จะคืนกลับสู่รูปร่างเดิมแต่ได้เลื่อนไปจากตำแหน่งเดิมมหาศาลขนาดใด

ที่จะสามารถเคลื่อนแผ่นทวีปเหล่านี้ออกจากกันได้และปรากฏให้เห็นเช่นปัจจุบันว่าอยู่ห่างไกลกันนับพันกิโลเมตร ต่อมาอีกหลายสิบปีได้มีการรวบรวมหลักฐานทางด้านธรณีวิทยา และการพิสูจน์ด้วยทิศทางของแม่เหล็กโลกในอดีต ผลปรากฏว่าทฤษฎีของเวกเนอร์มีเหตุผลตามหลักฐานใกล้เคียงความจริงมากที่สุด และปัจจุบันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไป การเกิดแผ่นดินไหวก็เป็นผลมาจากการเกิดพื้นมหาสมุทรใหม่และค่อย ๆ ดันแผ่นพื้นทวีปให้ห่างจากกัน โดยใช้เวลานับล้าน ๆ ปี จึงสามารถทำให้ทวีปแยกตัวจากกันได้ พลังงานที่เกิดจากการกีดกันนี้จะถูกปลดปล่อยมาในรูปของการสั่นไหวตามแนวรอยต่อของแผ่นเปลือกโลกที่เป็นพื้นมหาสมุทรชนกับขอบของแผ่นเปลือกโลกที่เป็นทวีป

2. ทฤษฎีแผ่นเปลือกโลกเลื่อน (The Plate Tectonic Theory) โดย อัลเฟรด เวกเนอร์ (Alfred Wegener) นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันได้ตั้งสมมติฐานว่า เมื่อ 200 ล้านที่แล้วทวีปต่าง ๆ เคยอยู่รวมชิดติดกันโดยดูจากลักษณะตามโค้งเว้าของแต่ละทวีป ซึ่งหากนำมาประกบกันจะรวมติดกันเป็นชิ้นเดียวได้ นักวิทยาศาสตร์สมัยนั้นไม่เชื่อในทฤษฎีนี้นักเพราะต่างก็คำนวณว่าคงไม่มีแรงอัน

จากการศึกษาบทความของนักวิชาการ สามารถสรุปได้ว่า แผ่นดินไหวเกิดได้จากทั้งปรากฏการณ์ธรรมชาติและกิจกรรมของมนุษย์ โดยเกี่ยวข้องกับการเคลื่อนตัวของแผ่นเปลือกโลก และแรงกดดันที่สะสมไว้ ทฤษฎีธรณีแปรสัณฐานและทฤษฎียืด-หด อธิบายการเกิดแผ่นดินไหวได้อย่างครอบคลุมและยังคงใช้จนถึงปัจจุบัน

3. ผลกระทบของแผ่นดินไหว

ผลกระทบจากแผ่นดินไหวสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 มิติหลัก ได้แก่ ด้านกายภาพ ด้านเศรษฐกิจ และด้านจิตสังคม โดยแต่ละมิติมีความรุนแรงและความต่อเนื่องต่างกัน ขึ้นอยู่กับขนาดของแผ่นดินไหว ลักษณะภูมิประเทศ โครงสร้างพื้นฐาน และการเตรียมความพร้อมของพื้นที่นั้น ๆ ดังนี้

3.1 ผลกระทบด้านกายภาพ (Physical Impact) อาคาร สิ่งปลูกสร้าง และโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน สะพาน ระบบไฟฟ้าและน้ำประปา อาจพังเสียหายหรือใช้งานไม่ได้ รวมถึงอาจเกิดภัยรอง เช่น ไฟไหม้ ดินถล่ม หรือสึนามิ

3.2 ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ (Economic Impact) เกิดความเสียหายทางทรัพย์สิน ต้องใช้งบประมาณมหาศาลในการฟื้นฟู ระบบเศรษฐกิจชะลอตัว ธุรกิจหยุดชะงัก รายได้ของประชาชนลดลง และความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจถดถอย

3.3 ผู้ประสบภัยอาจเผชิญความเครียด ซึมเศร้า หรือภาวะผิดปกติหลังเหตุการณ์รุนแรง (PTSD) การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก และความไม่มั่นคงในชีวิตส่งผลกระทบต่อคุณภาพชีวิต

สามารถสรุปได้ว่า แผ่นดินไหวเป็นภัยพิบัติที่ส่งผลกระทบเชิงระบบ ทั้งต่อชีวิตทรัพย์สิน และจิตใจ การเตรียมความพร้อมและสร้างการตระหนักรู้จึงเป็นแนวทางสำคัญในการลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นในอนาคต

4. การรับมือพิบัติภัยแผ่นดินไหว

4.1 การเตรียมพร้อมรับมือก่อนเกิดแผ่นดินไหว

4.1.1 ศึกษาการปฐมพยาบาลเบื้องต้นและจัดทำแผนอพยพ

4.1.2 เตรียมอุปกรณ์จำเป็น

4.1.3 ศึกษาและทราบตำแหน่งวาล์วปิดน้ำ, วาล์วปิดก๊าซ, และสะพานไฟฟ้าสำหรับตัดกระแสไฟฟ้า

4.1.4 ปรับปรุงพื้นที่อยู่อาศัย

4.2 การเตรียมพร้อมรับมือก่อนเกิดแผ่นดินไหว

4.2.1 ถ้าอยู่ในอาคารสูง ห้ามวิ่งออกไปภายนอกอาคาร ห้ามใช้ลิฟต์ เพราะบันไดหรือปล่องลิฟต์อาจถล่มลงได้ ให้อยู่ห่างจากกำแพงหรือกระจกแล้วมุดเข้าใต้โต๊ะหรือเตียง ที่สามารถกำบังจากวัตถุที่จะตกลงมาจากที่สูงได้ เมื่อแผ่นดินไหวสงบลง แล้วจึงออกไปยังที่โล่งแจ้ง

4.2.2 ถ้าอยู่ภายนอกอาคารให้หลีกเลี่ยงการอยู่ใกล้อาคารสูง ๆ กำแพง เสาไฟฟ้า ต้นไม้ ทางด่วน สะพานลอย ให้อยู่ในที่โล่งแจ้ง ไม่อยู่บริเวณหน้าผาหรือภูเขาเพราะอาจเกิดดินถล่มขึ้นได้ หรือไม่อยู่ใกล้ริมแม่น้ำหรือทะเลเพราะอาจเกิดสึนามิได้

4.2.3 ถ้ากำลังขับรถบนท้องถนนอยู่ ให้หยุดรถก่อนและอยู่ในรถ รอจนกว่าการสั่นสะเทือนจะหยุดลง

4.2.4 ไม่ควรจุดไฟ หรือทำให้เกิดประกายไฟขึ้นหลังจากเกิดแผ่นดินไหว เพราะอาจมีแก๊สรั่วทำให้เกิดการระเบิดขึ้นได้

4.2.5 ติดตามข่าวสารและปฏิบัติตามคำแนะนำจากหน่วยงานภาครัฐ มีสติ ไม่ตื่นตระหนกกับข่าวลือ

4.3 การเยียวยาหลังเกิดแผ่นดินไหว

4.3.1 ตรวจสอบตนเองและคนรอบข้าง

4.3.2 ควรรีบออกจากอาคารที่เสียหายทันที

4.3.3 ตรวจสอบสายไฟ ท่อน้ำ ท่อแก๊ส

4.3.4 ให้ออกจากบริเวณที่อันตราย

จากการศึกษาบทความแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า มีปัจจัยที่ทำให้เกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหวได้หลากหลายรูปแบบทั้งที่ เกิดจะธรรมชาติและที่เกิดด้วยน้ำมือมนุษย์ อย่างไรก็ตามแผ่นดินไหวยังคงเป็นภัยพิบัติที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อชีวิตและทรัพย์สิน อีกทั้งไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด ดังนั้นการเตรียมการรับมือต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว จึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะลดลงการสูญเสียและความเสียหายจากแผ่นดินไหวได้เป็นอย่างดี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1 งานวิจัยในประเทศ

ณัชชา เตจะโสตร์ (2560) การพัฒนาทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่องการสร้างสรรค์สื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 80/80 เพื่อศึกษาทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม และเพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจักรคำคณาทร จังหวัดลำพูน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 41 คน ได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสมแบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น แบบประเมินความคิดสร้างสรรค์การสร้างภาพยนตร์สั้นและแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

จักรกฤษณ์ จันทะคุณ (2562) การพัฒนาหลักสูตรรายพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว สำหรับโรงเรียนในพื้นที่เสี่ยงภัยแผ่นดินไหว ด้วยการจัดการความรู้ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการในการพัฒนาหลักสูตรรายพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว 2) สร้างและตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรฝึกอบรมครูเสริมสร้างความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรรายพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว สำหรับโรงเรียนในพื้นที่เสี่ยงภัยแผ่นดินไหว ด้วยการจัดการความรู้ 3) ทดลองใช้หลักสูตรรายพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว และ 4) ประเมินผลหลักสูตรรายพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ ครู และนักเรียนโรงเรียนพื้นที่เสี่ยงภัยแผ่นดินไหว จังหวัดเชียงราย จำนวน 5 โรงเรียน ดำเนินการวิจัยด้วยกระบวนการวิจัยและพัฒนา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่แบบไม่เป็นอิสระ และการวิเคราะห์เนื้อหา

นิญดา เกียรติเกื้อกุล (2563) การสร้างสรรค์ภาพยนตร์สั้นเกี่ยวกับชายหนุ่มที่หลุดเข้าไปในโลกภาพยนตร์ เรื่อง “บะหมี่เกี๊ยว” จุลนิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอโดยผู้จัดทำได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับปัญหา ครอบครัว และผลต่อการใช้ความรุนแรงในครอบครัวและนำมาด้วยผลกระทบด้านจิตใจต่าง ๆ ประกอบกับทฤษฎีเกี่ยวกับกระบวนการสร้างภาพยนตร์ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนาบทภาพยนตร์สั้น ซึ่งมีเนื้อหาเล่าเรื่องเกี่ยวกับ เกี๊ยว เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่อยู่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่มีแต่การใช้ความรุนแรง วันหนึ่งเขาบังเอิญหลุดเข้าไปอยู่ในโลกภาพยนตร์และบังเอิญทำให้พระเอกในเรื่องตาย เขาจำเป็นต้องรวบรวมความกล้าเพื่อต่อสู้กับผู้ร้ายเพื่อช่วยเหลือนางเอกต่อไป

ผู้จัดทำต้องผ่านกระบวนการผลิตภาพยนตร์ ตั้งแต่ขั้นตอนก่อนการผลิต ซึ่งมีการจัดเตรียมงานตั้งแต่ การเขียนบทภาพยนตร์ การคัดเลือกนักแสดง การหาสถานที่ถ่ายทำเพื่อนำสู่การวางแผนการทำงาน ในขั้นตอนการผลิตและขั้นตอนหลังการผลิต ทั้งนี้เพื่อให้จุลนิพนธ์สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

ยอดแก้ว แก้วมิ่งสา (2557) ศึกษาการจัดการเรียนรู้เพศศึกษาตามแนวคิดของ แครทวอลเพื่อสร้างเสริมความตระหนักรู้ในตนเองของนักเรียนประถมศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) ความตระหนักรู้ในตนเองเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดของแครทวอลหลังเรียน ในภาพรวมมีคะแนนความตระหนักรู้ในตนเองระดับสูง และเมื่อนำมาเปรียบเทียบความตระหนักรู้ ในตนเองก่อนและหลัง พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความตระหนักรู้ ในตนเองเรื่องเพศศึกษาของนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดของแครทวอลกับการสอนด้วยวิธีปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนตามแนวคิดของแครทวอล มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนด้วยวิธี ปกติ และเมื่อนำมาเปรียบเทียบนักเรียนที่เรียนตามแนวคิดของแครทวอลกับการสอนด้วยวิธีปกติ ก็พบว่า ความตระหนักรู้ในตนเอง มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณะสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยรามคำแหง (2566) สื่อสร้างสรรค์เล่าหนังสือบ้านฉัน บ้านเธอ โครงการวิจัยสื่อสร้างสรรค์เล่าหนังสือบ้านฉันบ้านเธอ ได้รับการสนับสนุนจากกองทุนพัฒนา สื่อปลอดภัยและสร้างสรรค์ ประจำปี 2564 ประเภทโครงการเชิงยุทธศาสตร์ ประเด็นการสร้าง ความสามัคคีของคนในชาติ โครงการมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างภาพยนตร์สั้นส่งเสริมความสามัคคี ความยาวประมาณ 15-20 นาที จำนวน 5 เรื่อง เพื่อใช้สื่อภาพยนตร์สั้นในการสื่อสารเรื่องราวของ ท้องถิ่นแก่ประชาชนทั่วไป และเพื่อให้ความรู้ในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น สำหรับเป็นเครื่องมือ ในการเล่าเรื่องราวท้องถิ่นของตนเอง รวมทั้งเพื่อใช้ภาพยนตร์สั้นในการส่งเสริมความร่วมมือร่วมใจ ในชุมชนทำให้ชุมชนตระหนักถึงปัญหาและร่วมมือกันแก้ไข ซึ่งมีกิจกรรมภายใต้โครงการ ประกอบด้วย (1) การรับสมัครและฝึกอบรมคนรุ่นใหม่ในพื้นที่ 5 จังหวัด (2) การลงพื้นที่เก็บข้อมูลและเขียนบท ภาพยนตร์ (3) การผลิตภาพยนตร์สั้น และ (4) การจัดฉายภาพยนตร์

2. งานวิจัยต่างประเทศ

Ruiz, et al. (2012) ได้พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อพัฒนาสมรรถนะบุคลากรโดยใช้ การฝึกอบรมเน้นสมรรถนะ ประกอบด้วยกิจกรรม 7 ขั้นตอน คือ ขั้นตอนที่ 1 กำหนดหลักการ ฝึกอบรม (Training core) ขั้นตอนที่ 2 ทบทวนสมรรถนะหลัก (Review core competency) ขั้นตอนที่ 3 ทักษะในการวิจัยที่จำเป็น (Assess needed research specialization skills) ขั้นตอนที่ 4 กำหนดหลักสูตรฝึกอบรม (Identify and adopt training curriculum) ขั้นตอนที่ 5 กำหนดวิธีการเรียนรู้ (Identify learning methodologies) ขั้นตอนที่ 6 ดำเนินการฝึกอบรม (implement training) ขั้นตอนที่ 7 ประเมินผลการฝึกอบรม (Evaluate training) การฝึกอบรมนำ

หลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่และปรัชญาการศึกษาสำหรับประชาชน (Popular education) มาใช้ในการทำหลักสูตร โดยใช้ระเบียบ วิธีวิจัยที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้ใหญ่เรียนรู้ได้ดีที่สุดผ่านประสบการณ์ มีการสะท้อนกลับ และแนวความคิดที่เป็นนามธรรม การฝึกอบรมถูกออกแบบโดยใช้เทคนิคซึ่งมองผู้เข้าอบรมเหมือน เป็นทั้งผู้สอนและผู้เรียนโดยเน้นที่การเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ ผลการศึกษาพบว่า กรอบสมรรถนะหลัก (Core competency-based framework) ที่ได้จากการศึกษา 1) เป็นสมรรถนะที่จำเป็นสำหรับองค์กร 2) สร้างความเชื่อมั่นให้แก่บุคลากร และ 3) ได้บุคลากรที่มีมุมมองในบริบทที่ลูกค้าต้องการและตรงกับภารกิจขององค์กร

Kabadayi (2012) ศึกษาวิจัยเรื่อง บทบาทของภาพยนตร์สั้นในการศึกษาภาพยนตร์สั้น เป็นประเภทการผลิตภาพยนตร์ที่ใช้ความพยายาม เพื่อให้บรรลุหัวข้อที่กล่าวถึงในระยะเวลาอันสั้น ดังนั้นจึงทำให้โครงสร้างของภาพยนตร์สั้นลงอย่างน่าประทับใจ การใช้หนังสั้นง่าย ๆ เพื่อการศึกษา ในขณะที่ผลิต และตลอดกระบวนการบริโภค การศึกษานี้ศึกษาความสัมพันธ์ของภาพยนตร์สั้นเพื่อการศึกษา และบทบาทของภาพยนตร์สั้นในการศึกษาโดยพิจารณาจากนักเรียนมัธยมและมหาวิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างของการศึกษานี้เป็นนักเรียนของโรงเรียนมัธยมสองแห่งที่ได้รับเลือกในอิสตันบูล และนักศึกษาของคณะสื่อสารมหาวิทยาลัยเอจ ภาควิชาวิทยุโทรทัศน์และภาพยนตร์ ใช้แบบสอบถามเพื่อกำหนดมุมมองของนักเรียนซึ่งเป็นผู้ผลิต และผู้บริโภคผลงานภาพที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์สั้น

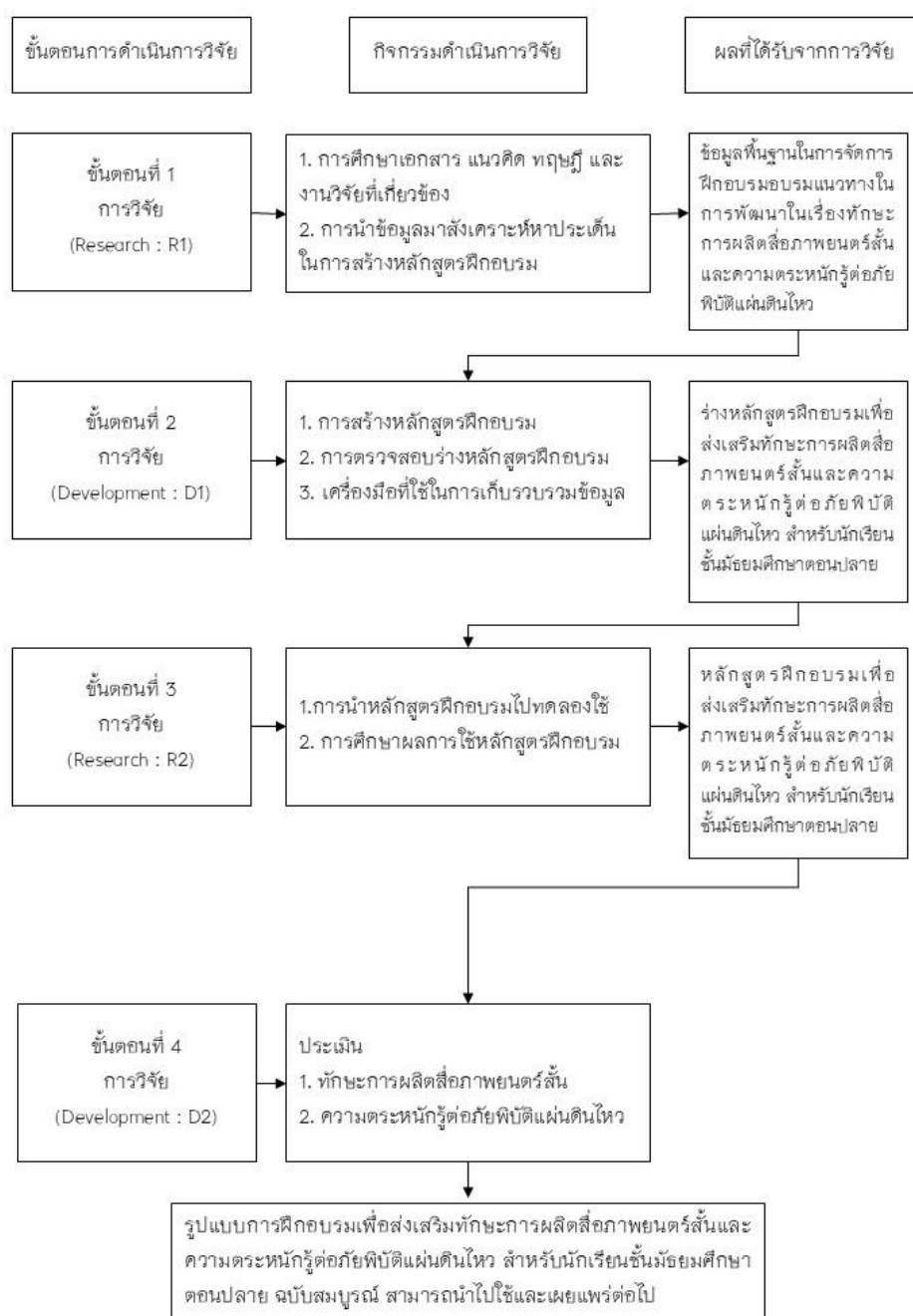
จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า หลักสูตรเปรียบเสมือนเข็มทิศในการจัดการศึกษาที่ช่วยกำหนดแนวทางในการจัดการศึกษาทุกระดับหลักสูตรเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตลอดจนถึงการกำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย การวัดผลองค์ความรู้ของบุคคลด้วยความสำคัญของหลักสูตรที่กล่าว จึงทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรการฝึกอบรม เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดิน โดยใช้กระบวนการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งใช้แนวคิดของ Taba (1962) มีองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม ดังนี้ 1) จุดมุ่งหมายของหลักสูตร 2) เนื้อหาของหลักสูตร 3) การกิจกรรมการเรียนรู้ 4) การวัดผลประเมินผลของหลักสูตร การส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวที่ช่วยให้บุคคลมีความรู้ความเข้าใจและทักษะในการเอาตัวรอดภายใต้เหตุการณ์ภัยพิบัติแผ่นดินไหว และสามารถเตรียมรับกับแผ่นดินไหวได้ทุกสถานการณ์ เนื่องจากมีปัจจัยที่ทำให้เกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหวได้หลากหลายรูปแบบ ทั้งที่เกิดจากธรรมชาติและที่เกิดด้วยน้ำมือมนุษย์ อย่างไรก็ตามแผ่นดินไหวยังคงเป็นภัยพิบัติที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวงต่อชีวิตและทรัพย์สิน อีกทั้งไม่สามารถคาดการณ์ได้ว่าจะเกิดขึ้นเมื่อใด ดังนั้นการเตรียมการรับมือต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งที่จะลดการสูญเสียและความเสียหายจากแผ่นดินไหวได้เป็นอย่างดี

กรอบแนวคิดในการวิจัย

งานวิจัยการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น และความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ได้ทำการศึกษาข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาหลักสูตร ดังนี้ แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม การผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น ภัยพิบัติแผ่นดินไหว การตระหนักรู้ รวมไปถึงความต้องการเข้ารับการฝึกอบรม เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร โดยเป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development)

จากศึกษาแนวคิดของนักวิชาการแล้วนำมาสังเคราะห์ทำให้สามารถกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ได้ 4 ด้าน ดังนี้ 1) จุดมุ่งหมาย 2) เนื้อหา 3) กิจกรรม 4) การวัดผลประเมินผล เพื่อให้สอดคล้องกับกระบวนการฝึกอบรม และสามารถช่วยให้ผู้เข้ารับการอบรมบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

ภาพ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น และความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีขั้นตอนในการดำเนินการวิจัย 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม (Research: R1) เป็นการศึกษาข้อมูลพื้นฐานและประเด็นเนื้อหาในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม มี 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. การศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การนำข้อมูลมาสังเคราะห์หาประเด็นในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม

ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม (Development: D1) เป็นการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง โดยสร้างในประเด็นที่จำเป็นที่จะต้องได้รับการพัฒนาจากระยะที่ 1 และสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรม มีองค์ประกอบ ดังนี้
 - 1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
 - 1.2 เนื้อหา
 - 1.3 กระบวนการฝึกอบรม
 - 1.4 การวัดและประเมินผล
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลและการหาคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่
 - 2.1 แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
 - 2.2 แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ระยะที่ 3 การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้ (Research: R2) เป็นการนำหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม มี 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้
2. การประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

ระยะที่ 4 การปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม (Development : D2) เป็นการปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรมหลังจากนำหลักสูตรไปใช้แล้ว เพื่อให้ได้หลักสูตรฝึกอบรมฉบับสมบูรณ์รายละเอียดของการดำเนินการวิจัยแต่ละระยะ มีดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม

การดำเนินงานในระยะนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. การศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เป็นการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การผลิตสื่อภาพยนตร์ การส่งเสริมความตระหนักรู้ ภัยพิบัติแผ่นดินไหวและการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม แล้วนำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นกรอบแนวคิดของการวิจัย ซึ่งผลที่ได้จากการศึกษานำมาใช้เป็นข้อมูลในการกำหนดองค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม

2. การนำข้อมูลมาสังเคราะห์หาประเด็นในการสร้างหลักสูตรฝึกอบรม

เป็นการนำข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสังเคราะห์ โดยการนำข้อมูลที่ได้มาสังเคราะห์เป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อใช้เป็นตัวกำหนดแนวทางหรือสภาพที่ต้องการให้เกิดกับผู้เข้ารับการฝึกอบรม และเป็นแนวทางในการออกแบบหลักสูตรฝึกอบรม ผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ระยะที่ 2 การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม

การดำเนินงานในระยะนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง สร้างโดยนำผลการศึกษาจากระยะที่ 1 มาสร้างเป็นหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว โดยดำเนินการ ดังนี้

2. การสร้างหลักสูตรฝึกอบรม

2.1 องค์ประกอบของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ประกอบด้วย

2.1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

2.1.2 เนื้อหาของหลักสูตร

2.1.3 กิจกรรมการฝึกอบรมของหลักสูตร

2.1.4 การวัดและประเมินผลหลักสูตร

2.2 การกำหนดเนื้อหาในแต่ละส่วนของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พื้นที่ดินไหว ดังนี้

2.2.1 กำหนดจุดมุ่งหมายของหลักสูตร กำหนดให้สอดคล้องกับความต้องการ หลักการและเหตุผล โดยคาดหวังว่าเมื่อดำเนินการตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรแล้ว สามารถแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ ในการวิจัยครั้งนี้กำหนดจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรไว้ว่า เพื่อให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้เกิด ทักษะการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น และมีความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พื้นที่ดินไหว

2.2.2 กำหนดเนื้อหาของหลักสูตร โดยศึกษาข้อมูลจาก สุพจน์ เจิมสวัสดิพงษ์, (2557); กรมอุตุนิยมวิทยา (2558); กรมอนามัย (2560); กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว (2563); จักรกฤษณ์ จันทะคุณ (2558) ให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร และกำหนดหน่วยการเรียนรู้ให้ สอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร ซึ่งเป็นสิ่งกำหนดกิจกรรมการฝึกอบรม

2.2.3 กิจกรรมการฝึกอบรมของหลักสูตร กำหนดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของ หลักสูตรและโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร

2.2.4 การวัดและประเมินผลหลักสูตร กำหนดให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมาย เนื้อหา และกิจกรรมการฝึกอบรม

3. การตรวจสอบร่างหลักสูตรฝึกอบรม

การตรวจสอบร่างหลักสูตรฝึกอบรม เป็นการประเมินเพื่อศึกษา ข้อบกพร่องที่ควร ปรับปรุงแก้ไขในด้านความเหมาะสม และความสอดคล้องภายใน องค์ประกอบต่าง ๆ โดยอาศัย ผู้เชี่ยวชาญในการตัดสินคุณค่าของหลักสูตรมีรายละเอียด ดังนี้

3.1 สิ่งที่ต้องตรวจสอบ

3.1.1 ตรวจสอบความเหมาะสมขององค์ประกอบต่าง ๆ ของร่างหลักสูตร ได้แก่ หลักการและเหตุผล จุดมุ่งหมายของหลักสูตร โครงสร้างเนื้อหา กิจกรรมการฝึกอบรม การวัด และประเมินผล หน่วยการเรียนรู้ และระยะเวลาในการฝึกอบรมว่า มีความเหมาะสมและสามารถ นำไปปฏิบัติได้จริงหรือไม่ เพียงใด

3.1.2 ตรวจสอบความสอดคล้องภายในของร่างหลักสูตร โดยพิจารณา ส่วนประกอบต่าง ๆ ของร่างหลักสูตร ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาสาระ กิจกรรม การฝึกอบรม การวัดและประเมินผล หน่วยการเรียนรู้ วิธีการและสื่อการฝึกอบรมว่ามีความ สอดคล้องกันหรือไม่เพียงใด

3.2 วิธีการตรวจสอบ

3.2.1 นำร่างหลักสูตรเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรฝึกอบรม จำนวน 2 ท่าน

2) ผู้เชี่ยวชาญด้านภาพยนตร์สั้น จำนวน 2 ท่าน

3) ผู้เชี่ยวชาญด้านหลักสูตรแผ่นดินไหว จำนวน 1 ท่าน

3.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการตรวจสอบ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากเนื้อหาในร่างหลักสูตรตามขั้นตอน ดังนี้

1) ศึกษารายละเอียดต่าง ๆ ของหลักสูตร

2) กำหนดประเด็นต่าง ๆ ที่จะตรวจสอบแล้วนำมาเขียนเป็นข้อคำถาม

3.3 ลักษณะเครื่องมือและหัวข้อที่ใช้ในการตรวจสอบ การตรวจสอบร่างหลักสูตรใช้เครื่องมือที่เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น คือ ความเหมาะสมของหลักสูตร ลักษณะเครื่องมือเป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ เหมาะสมมากที่สุด เหมาะสมมาก เหมาะสมปานกลาง เหมาะสมน้อย และเหมาะสมน้อยที่สุด ส่วนประกอบที่ประเมิน ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร กิจกรรมการฝึกอบรมของหลักสูตร การวัดและประเมินผลหลักสูตร หน่วยการเรียนรู้ และระยะเวลาในการฝึกอบรม

3.4 วิธีการจัดกระทำข้อมูลจากแบบประเมินร่างหลักสูตร โดยดำเนินการ ดังนี้

3.4.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบประเมิน

3.4.2 ตั้งเกณฑ์ในการพิจารณา ดังนี้

1) การพิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตร แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) ซึ่งการให้คะแนนความเหมาะสมของแบบประเมินคุณภาพและเกณฑ์เปรียบเทียบมีดังนี้ ดังนี้

คะแนน 5 เหมาะสมมากที่สุด

คะแนน 4 เหมาะสมมาก

คะแนน 3 เหมาะสมปานกลาง

คะแนน 2 เหมาะสมน้อย

คะแนน 1 เหมาะสมน้อยที่สุด

2) การแปลความหมายค่าเฉลี่ยน้ำหนักของคะแนนแบ่งเป็น 5 ระดับตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert)

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลดำเนินการ คือ ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามผู้เชี่ยวชาญ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตร วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D) ถ้าค่าเฉลี่ยของส่วนประกอบของหลักสูตร เท่ากับ 3.51 ขึ้นไป แสดงว่ามีความเหมาะสมมากให้คงไว้ในหลักสูตร

3.6 การปรับปรุงร่างหลักสูตรฝึกอบรม

นำร่างหลักสูตรฝึกอบรมส่วนที่ยังมีข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้ได้หลักสูตรฝึกอบรมที่สมบูรณ์โดยมีค่าเฉลี่ยจากการประเมินความเหมาะสมจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.40)

3.7 การจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร

หลังจากได้หลักสูตรที่สมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยได้จัดทำคู่มือการใช้ หลักสูตรเพื่อให้วิทยากรและผู้เกี่ยวข้องใช้เป็นแนวทางในการดำเนินการฝึกอบรมต่อไป

โครงสร้างเนื้อหาในหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ โดยแบ่งเป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ กำหนดเวลารวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง ซึ่งแต่ละหน่วยการฝึกอบรมมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรม โดยมีรายละเอียดสรุปได้ ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

4. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
2. แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

การสร้างเครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูลแต่ละประเภท มีรายละเอียดใน การสร้างและหาประสิทธิภาพของเครื่องมือ ดังนี้

4.1 แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

การสร้างแบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น จากการสังเกตและประเมินชิ้นงาน เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เข้ารับการอบรมทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

4.1.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการ และวิธีการสร้างประเมินทักษะ และการวัดผลทักษะ สมนึก ภักทิยธนี (2555) การประเมินทักษะการปฏิบัติเป็นการประเมินประสิทธิผลของกระบวนการ Gronlund (2009) การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย พิสนุ พงศ์ศรี (2553) การวัดและประเมินผล การเรียนรู้ ประภาพร ศรีตระกูล และคณะ (2553) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมินทักษะ

4.1.2 วิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ด้านทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นและจุดประสงค์การฝึกอบรมให้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านความรู้และความเข้าใจ

4.1.3 สร้างตารางวิเคราะห์การออกแบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

4.1.4 สร้างแบบประเมินเกี่ยวกับทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

1) การประเมินเกี่ยวกับทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น แบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scales) ซึ่งการให้คะแนนความเหมาะสมของแบบประเมินคุณภาพและเกณฑ์เปรียบเทียบมีดังนี้ ดังนี้

คะแนน 5 มากที่สุด

คะแนน 4 มาก

คะแนน 3 ปานกลาง

คะแนน 2 น้อย

คะแนน 1 น้อยที่สุด

2) การประเมินทักษะภาพยนตร์สั้นโดยการสังเกตพฤติกรรมและระดับผลงานตามความเหมาะสม 5 ระดับและมีวิธีการหาคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง มีทักษะมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง มีทักษะมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง มีทักษะปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง มีทักษะน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง มีทักษะที่ต่ำสุด

4.1.5 นำแบบประเมินทักษะที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.1.6 นำแบบประเมินทักษะการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นไปใช้กับนักเรียนโรงเรียนแม่ลาววิทยาคม อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา

เชิงรายชื่อ จำนวน 30 คน ซึ่งผู้วิจัยเลือกโดยใช้วิธีการสมัครใจ (convenient or volunteer sampling)

4.1.7 จัดทำแบบทดสอบความรู้ความเข้าใจเป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4.2 แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

สร้างแบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวโดยใช้รูปแบบการวัดเจตคติของ Osgood เพื่อประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม มีขั้นตอนการสร้าง ดังนี้

4.2.1 ศึกษาทฤษฎี หลักการและวิธีการสร้างประเมินชนิดเลือกตอบและการวิเคราะห์ การสร้างและพัฒนาเครื่องมือวิจัย พิสนุ พงศ์ศรี (2549) การวัดเจตคติ ธีรฤทธิ เอกะกุล (2549) รูปแบบการประเมินเจตคติ Osgood (1957) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบประเมิน

4.2.2 วิเคราะห์เนื้อหาเกี่ยวกับความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว และจุดประสงค์การฝึกอบรมให้ครอบคลุมพฤติกรรมด้านความรู้และความเข้าใจ

4.2.3 สร้างตารางวิเคราะห์การออกแบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้

4.2.4 สร้างแบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

1) วัดเจตคติของ Osgood ประกอบด้วยชุดของคำคุณศัพท์ที่แตกต่างกัน ซึ่งครอบคลุมแนวคิดและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวผู้ตอบจะต้องเลือกทำเครื่องหมายในช่องใดช่องหนึ่งจาก 7 ช่อง และมีวิธีการหาคุนภาพเครื่องมือ ดังนี้

- +3 ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ดีเยี่ยม
- +2 ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ดีมาก
- +1 ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ดี
- 0 ผู้รับการประเมินไม่เกิดการตระหนักรู้
- 1 ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ แย่
- 2 ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ แย่มาก
- 3 ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ร้ายแรง

4.2.5 นำแบบประเมินความตระหนักรู้ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเพื่อพิจารณาความถูกต้องเหมาะสม แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

4.2.6 นำแบบประเมินความตระหนักรู้ไปใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ที่เคยศึกษาเนื้อหาเรื่องนี้มาแล้ว จำนวน 30 คนซึ่งผู้วิจัยเลือกโดยใช้วิธีการสมัครใจ (Convenient or Volunteer sampling)

4.2.7 จัดทำประเมินความตระหนักรู้เป็นฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

ระยะที่ 3 การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้

เป็นการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม มีวิธีดำเนินการ 2 ขั้นตอนดังนี้

1. การนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้

1.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมาย ได้แก่ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม จำนวน 30 คน ซึ่งผู้วิจัยเลือกโดยใช้วิธีการสุ่มใจ (convenient or volunteer sampling)

1.2 วิธีดำเนินการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

1.2.1 ก่อนทำการฝึกอบรม ผู้วิจัยชี้แจงหลักการและเหตุผลให้นักเรียนกลุ่มเป้าหมายรับทราบ

1.2.2 การใช้หลักสูตรฝึกอบรมกับนักเรียนโรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 30 คน เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ดำเนินการฝึกอบรม โดยผู้วิจัย

1.2.3 ประเมินทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นระหว่างฝึกอบรม โดยประเมินความรู้และพฤติกรรมของผู้เข้ารับการฝึกอบรม ซึ่งประเมินโดยผู้วิจัย แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปประกอบ การประเมินผลหลักสูตรต่อไป

1.2.4 หลังสิ้นสุดการฝึกอบรมทำการประเมินผลการเรียนรู้หลังฝึกอบรม โดยใช้แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว และประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น เพื่อนำผลไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

1.3 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการหาค่าสถิติเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1.3.1 สถิติพื้นฐาน

- 1) ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
- 2) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
- 3) ค่าร้อยละ (Percentage)

2. การศึกษาผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

การดำเนินการในขั้นตอนนี้ เป็นการประเมินผลหลังจากการนำหลักสูตรไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างแล้ว ประเมินผลการเรียนรู้หลังฝึกอบรม โดยประเมิน ให้ครอบคลุมทั้งด้านตระหนักรู้ และทักษะการสร้างสื่อภาพยนตร์ ดังนี้

ด้านที่ 1 ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น จากการสังเกตและประเมินชิ้นงาน เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจของผู้เข้ารับการอบรมทั้งก่อนและหลังการฝึกอบรม

ด้านที่ 2 ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว โดยใช้แบบวัดวัดเจตคติของ Osgood ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหวแล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยก่อนฝึกอบรมและหลังการฝึกอบรม

ระยะที่ 4 การปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม

การปรับปรุงหลักสูตรฝึกอบรม เป็นการปรับปรุงแก้ไขหลักสูตรหลังจากนำหลักสูตรไปใช้แล้วโดยพิจารณาปรับปรุงจากผลการประเมินหลักสูตรจากเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากข้อเสนอแนะของวิทยากรและผู้เข้ารับการฝึกอบรม ตลอดจนปัญหา อุปสรรคในการดำเนินงาน นำมาวิเคราะห์ปรับปรุงแก้ไข เพื่อให้ได้หลักสูตรฝึกอบรมฉบับสมบูรณ์ มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ และเผยแพร่ต่อไป

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีรายละเอียดการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนของการดำเนินการวิจัย และการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมโดยมีลำดับขั้นตอนในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร
2. เนื้อหาสาระของหลักสูตร
3. กิจกรรมของหลักสูตร
4. การวัดและประเมินผลหลักสูตร
5. ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรม

ตอนที่ 2 ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

1. การประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. การประเมินทักษะการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น

การวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนความหมายเพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนาและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรม

การศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานในการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม นำเสนอผล ดังนี้

1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

- 1.1 เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
- 1.2 เพื่อผลิตสื่อภาพยนตร์ ที่สร้างความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

2. เนื้อหาสาระของหลักสูตร

เนื้อหาสาระของหลักสูตรในหลักสูตรผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว มีโครงสร้าง ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ 4 หน่วย ใช้เวลาในการฝึกอบรมรวม 2 ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ จำนวน 4 สัปดาห์ รวม 8 ชั่วโมง มีรายละเอียด ดังนี้

ตาราง 2 เนื้อหาสาระของหลักสูตรในหลักสูตรผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ
1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจใน การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจใน การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ ภาคปฏิบัติ ฝึกการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ตาราง 2 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ
4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การติดต่อภาพยนตร์	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการติดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ ภาคปฏิบัติ ฝึกการติดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์

3. กิจกรรมของหลักสูตร

ผู้เข้าอบรมได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ซึ่งกันและกัน ร่วมกับสมาชิกในกลุ่ม โดยมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

3.1 การแบ่งกลุ่มทำงานและทำกิจกรรม ควรมีสมาชิกประมาณ 5 คน

3.2 การจัดกิจกรรมแต่ละหน่วยควรดำเนินการ ดังนี้

3.2.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของกิจกรรม

3.2.2 วิทยากรบรรยายให้ความรู้แก่ผู้เข้าอบรมตามเอกสารประกอบการบรรยาย

3.2.3 ผู้เข้าอบรมปฏิบัติกิจกรรมตามคำแนะนำของวิทยากรและทำกิจกรรมตามที่

กำหนด

3.2.4 เมื่อจบการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม วิทยากรและผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนแนวคิดหรือประเมินความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมนั้น วิทยากรสรุปให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะแก่ผู้เข้าอบรม

4. การวัดและประเมินผลหลักสูตร

4.1 ประเมินผลหลังการอบรม

4.1.1 ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหว

4.1.2 ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

4.2 เกณฑ์การประเมิน

4.2.1 ผู้เข้ารับการอบรมที่เข้ารับการฝึกอบรมที่ผ่านเกณฑ์การประเมินต้องผ่าน

เกณฑ์ต่อไปนี้

1) ผู้เข้าอบรมร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ครบทุกหน่วยการเรียนรู้

2) ผู้เข้าอบรมส่งแบบฝึกกิจกรรมครบทุกกิจกรรมและครบทุกหน่วยการเรียนรู้

3) ผู้เข้าอบรมมีความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พื้นที่ดินไหวอยู่ในระดับดี

4) ผู้เข้าอบรมมีทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นอยู่ในระดับดี

5. ผลการตรวจสอบร่างหลักสูตรฝึกอบรม

ผู้วิจัยได้จัดทำร่างหลักสูตรฝึกอบรมและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรด้านความเหมาะสมและความสอดคล้องของหลักสูตรฝึกอบรมโดยมีผลของการดำเนินงาน ดังนี้

5.1 ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พื้นที่ดินไหว โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน รายละเอียดดังตาราง 3

ตาราง 3 ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พื้นที่ดินไหว

รายการประเมิน		$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
1	ข้อมูลของหลักสูตร			
1.1	ชื่อหลักสูตรสะท้อนถึงองค์รวมของหลักสูตร	4.80	0.40	มากที่สุด
1.2	ข้อมูลพื้นฐานมีแหล่งอ้างอิงเชื่อถือได้	5.00	0.00	มากที่สุด
1.3	ที่มาและความสำคัญ	4.80	0.40	มากที่สุด
	รวม	4.87	0.34	มากที่สุด
2	จุดมุ่งหมายของหลักสูตร			
2.1	ระบุพฤติกรรมและคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เข้ารับการอบรมชัดเจน	4.80	0.40	มากที่สุด
2.2	มีความสอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร	4.80	0.40	มากที่สุด
2.3	นำไปสู่การประเมินผล	4.80	0.40	มากที่สุด
	รวม	4.80	0.40	มากที่สุด
3	เนื้อหาการฝึกอบรม			
3.1	เวลาอบรมมีความเหมาะสมกับปริมาณเนื้อหา	4.60	0.49	มากที่สุด
3.2	มีการจัดลำดับเนื้อหาในการอบรมที่ต่อเนื่องและเหมาะสม	4.60	0.49	มากที่สุด

ตาราง 3 (ต่อ)

รายการประเมิน		$\bar{X}$	S.D.	ระดับความเหมาะสม
3.3 แนวทางการดำเนินการฝึกอบรม				
รวม				
4	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้			
4.1	มีกระบวนการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหวที่ชัดเจน	4.80	0.40	มากที่สุด
4.2	กิจกรรมมีการสร้างทักษะในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น	5.00	0.00	มากที่สุด
4.3	เทคนิคการฝึกอบรม	4.60	0.49	มากที่สุด
4.4	ที่มาและความสำคัญ	4.80	0.40	มากที่สุด
	รวม	4.80	0.40	มากที่สุด
5	แนวทางการวัดและประเมินผล			
5.1	การวัดและประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.80	0.40	มากที่สุด
5.2	วิธีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	5.00	0.00	มากที่สุด
5.3	เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
	รวม	4.93	0.25	มากที่สุด
	รวมเฉลี่ย	4.80	0.40	มากที่สุด

จากตาราง 3 พบว่า ความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหวพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยมีค่าเฉลี่ยจากการประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.40) เมื่อพิจารณาในแต่ละองค์ประกอบ พบว่า จากการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรความเหมาะสมของแนวทางการวัดและประเมินผล มีค่าเฉลี่ยความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.93$, S.D. = 0.26) รองลงมาได้แก่ ข้อมูลของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ยจากการประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.87$, S.D. = 0.35) รองลงมา ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ค่าเฉลี่ยจากการประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.41)

ลำดับสุดท้าย ได้แก่เนื้อหาการฝึกอบรมมีค่าเฉลี่ยจากการประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.60$, S.D. = 0.51)

ตอนที่ 2 ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรม

การใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว เพื่อศึกษาประสิทธิภาพของหลักสูตรฝึกอบรมนำเสนอผล ดังนี้

ผลการนำหลักสูตรฝึกอบรมไปใช้ตามแผนการทดลอง

เป็นการนำหลักสูตรฝึกอบรมที่ได้นำไปใช้ตามแผนการทดลอง โดยใช้กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียว โดยถูกวัดหรือประเมินหลังการทดลองเท่านั้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 มีรายละเอียด ดังตาราง 4

ตาราง 4 จำนวนและร้อยละของกลุ่มเป้าหมาย

	ข้อมูลทั่วไป	จำนวน (คน)	ร้อยละ
1. เพศ	1.1 ชาย	17	56.67
	1.2 หญิง	13	43.33
	รวม	30	100
2. ระดับชั้น	2.1 มัธยมศึกษาปีที่ 4	3	10
	2.2 มัธยมศึกษาปีที่ 5	16	53.33
	2.3 มัธยมศึกษาปีที่ 6	1	3.33
	รวม	30	100

จากตาราง 4 สรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 30 คน เป็นเพศชาย จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67 และเพศหญิง จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33 โดยมีนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 มัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 16 คน คิดเป็น ร้อยละ 53.33 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.33

การประเมินทักษะภาพยนตร์สั้น

ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม 2) ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น หลังการฝึกอบรมปรากฏผล ดังตาราง 5

ตาราง 5 วิเคราะห์การประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นหลังการฝึกอบรม 6 กลุ่ม
จำนวน 30 คน

หัวข้อการประเมิน		$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร			
	1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่อง	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน	5.00	0.00	มากที่สุด
	1.3 มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว	4.33	0.47	มาก
รวม		4.78	0.42	มากที่สุด
2	การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ			
	2.1 มีการออกแบบพื้นหลังเหมาะสม	5.00	0.00	มากที่สุด
	2.2 นักแสดงมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ได้	4.83	0.37	มากที่สุด
	2.3 ความเหมาะสมในการแต่งกายของนักแสดง	4.83	0.37	มากที่สุด
รวม		4.89	0.31	มากที่สุด
3	การถ่ายภาพยนตร์			
	3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ	4.83	0.37	มากที่สุด
	3.2 มุมหรือองศาของการถ่ายทำ	4.83	0.37	มากที่สุด
รวม		4.83	0.37	มากที่สุด
4.	การติดต่อภาพยนตร์			
	4.1 มีการเรียงลำดับการ นำเสนอได้ดี	4.67	0.47	มากที่สุด
	4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยาย	5.00	0.00	มากที่สุด
	4.5 มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม	4.83	0.37	มากที่สุด
รวม		4.90	0.30	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		4.86	0.35	มากที่สุด

จากตาราง 5 พบว่า คะแนนทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น ของผู้เข้ารับการอบรมมีคะแนนหลังฝึกอบรมเฉลี่ย 4.86 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 97.20 ของคะแนนทั้งหมด

สรุปได้ว่า การฝึกอบรมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เข้ารับการฝึกอบรม มีทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นหลังการฝึกอบรม ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

การประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธีพิบัติแผ่นดินไหว

ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธีพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม 1) ความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธีพิบัติแผ่นดินไหว หลังการฝึกอบรมปรากฏผล ดังตาราง 6

ตาราง 6 วิเคราะห์การประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธีพิบัติแผ่นดินไหวหลังการฝึกอบรม

จำนวน 30 คน

	ข้อคำถาม	คุณลักษณะ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
1	การเตรียมการก่อนเกิดแผ่นดินไหว				
1.1	เหตุการณ์ภัยพิบัติแผ่นดินไหว	อันตราย-ปลอดภัย	3.00	0.00	อันตรายมาก
1.2	การเตรียมการรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว	คล่องแคล่ว-เชื่องช้า	2.77	0.43	ค่อนข้างคล่องแคล่ว
1.3	การช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว	ช้า-เร็ว	2.73	0.45	ค่อนข้างเร็ว
1.4	การเอาตัวรอดจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว	ยาก-ง่าย	2.80	0.41	ง่ายมาก
1.5	การฝึกซ้อมรับมือกับเหตุการณ์แผ่นดินไหว	น่าสนใจ-น่าเบื่อ	2.73	0.45	น่าสนใจมาก
1.6	การอธิบายถึงการรับมือกับภัยพิบัติแผ่นดินไหวให้ผู้ฟัง	ประหม่า-มั่นใจ	2.80	0.41	มั่นใจมาก
	รวม		2.81	0.40	มากที่สุด

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อคำถาม	คุณลักษณะ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
2 การรับมือระหว่างเกิดแผ่นดินไหว				
2.1 สามารถรับมือกับเหตุการณ์แผ่นดินไหว	ดี-ด้อย	2.70	0.47	ค่อนข้างดี
2.2 เมื่อพบผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว	เอาใจใส่-ทอดทิ้ง	2.93	0.25	ค่อนข้างเอาใจใส่
2.3 เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว	หนักแน่น-หวั่นไหว	2.93	0.25	หนักแน่นมาก
2.4 เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว	หนักแน่น-หวั่นไหว	2.93	0.25	หนักแน่นมาก
2.5 การตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	ไร้ค่า-มีค่า	2.90	0.30	มีค่ามาก
2.6 เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว	เฉย-อพยพ	2.80	0.41	อพยพมาก
2.7 การอพยพเมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว	ระเบียบ-วุ่นวาย	2.80	0.41	ระเบียบมาก
รวม		2.83	0.38	มากที่สุด
3 การเยียวยาหลังเกิดแผ่นดินไหว				
3.1 ความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติแผ่นดินไหว	ร้ายแรง-เล็กน้อย	2.80	0.40	ร้ายแรงมาก
3.2 เหตุการณ์แผ่นดินไหว	น่าสนใจ-น่าเบื่อ	2.76	0.42	น่าสนใจมาก
3.3 การฟื้นฟูหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว	รวดเร็ว-ชักช้า	2.80	0.40	รวดเร็วมาก
3.4 เพื่อนติดอยู่ในอาคารขณะเกิดแผ่นดินไหว	ช่วย-เฉย	2.83	0.37	ช่วยมาก
3.5 อยู่ในอาคารขณะเกิดแผ่นดินไหว	เข้า-ออก	2.83	0.37	ออกมาก
3.6 การส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	มีค่า-ไร้ค่า	2.83	0.37	มีค่ามาก

ตาราง 6 (ต่อ)

ข้อคำถาม	คุณลักษณะ	$\bar{X}$	S.D.	การแปลผล
3.7 การเยียวยาผู้ประสบภัยหลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว	ด้อย-ดี	2.83	0.37	ดีมาก
รวม		2.84	0.34	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย		2.81	0.38	มากที่สุด

จากตาราง 6 พบว่า คะแนนความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พิบัติแผ่นดินไหว ของผู้เข้ารับการอบรม มีคะแนนหลังฝึกอบรมเฉลี่ย 2.81 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.67 ของคะแนนทั้งหมด

สรุปได้ว่า การฝึกอบรมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผู้เข้ารับการฝึกอบรม เกิดความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์พิบัติแผ่นดินไหวหลังการฝึกอบรม ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

บทที่ 5

บทสรุป

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม มีวัตถุประสงค์การวิจัยเพื่อ 1) เพื่อสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย 2) เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม จำนวน 30 คน ใช้วิธีการเลือกโดยสมัครใจ (Convenient or volunteer sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว 2) แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว 3) แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น โดยเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ 18 มีนาคม ถึง 8 เมษายน 2567 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปผลการวิจัย ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม พิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน โดยมีค่าเฉลี่ยจากการประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.80$, S.D. = 0.40)

2. ผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายแบ่งด้าน ดังนี้

2.1 ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นโดยคะแนนทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น ของผู้เข้ารับการอบรม มีคะแนนหลังฝึกอบรมเฉลี่ย 4.86 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 97.20 ของคะแนนทั้งหมด ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 4.86$, S.D. = 0.35)

2.2 ความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหวโดยคะแนนความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์ที่ดินไหว ของผู้เข้ารับการอบรมมีคะแนนหลังฝึกอบรมเฉลี่ย 2.81 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 93.67 ของคะแนนทั้งหมดซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ($\bar{X} = 2.81$, S.D. = 0.38)

อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น และความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ได้นำผลมาเสนอเป็นประเด็น เพื่ออภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ดังนี้

1. การสร้างและหาคุณภาพของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน จากการประเมินมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากในหลักสูตรมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและครอบคลุมด้านเนื้อหา มีรายละเอียดครบถ้วนถูกต้องสมบูรณ์ เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้รับการอบรม โดยมีกระบวนการอบรมที่หลากหลายสามารถยืดหยุ่นได้ตามบริบทหรือความเหมาะสมของสถานการณ์นั้น มีการวัดและประเมินผลตรงตามวัตถุประสงค์ และสามารถเห็นเป็นรูปธรรม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาณิสรา ตะนุมงคล (2563) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อป้องกันการตั้งครกในวัยเรียนของนักเรียนโรงเรียนนางวราชูร์รังสรรค์ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อป้องกันการตั้งครกในวัยเรียน และ 2) ประเมินผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อป้องกันการตั้งครกในวัยเรียน โดยการเปรียบเทียบความรู้ความเข้าใจในการป้องกันการตั้งครกในวัยเรียนของนักเรียน ทั้งระหว่าง ก่อนและหลังการฝึกอบรม และศึกษาระดับความพึงพอใจของนักเรียนต่อการใช้หลักสูตรหลังการฝึกอบรม ผลการวิจัย พบว่า 1) หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อป้องกันการตั้งครกในวัยเรียน ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร กิจกรรมการฝึกอบรมของหลักสูตร และการวัดและประเมินผลหลักสูตร 2) ผลการใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อป้องกันการตั้งครกในวัยเรียน พบว่า ความรู้ความเข้าใจในการป้องกันการตั้งครกในวัยเรียนของนักเรียนหลังการฝึกอบรมสูงกว่าก่อนการฝึกอบรม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการอบรมโดยใช้หลักสูตรฝึกอบรมเพื่อป้องกันการตั้งครกในวัยเรียนอยู่ในระดับมากที่สุด เช่นเดียวกับงานวิจัยของ ชญาภัสร์ สมกระโทก (2563) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมโดยประยุกต์แนวทางการจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะร่วมกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในชีวิตของครูสุขศึกษา โดยการวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาความต้องการจำเป็นเพื่อเสริมสร้างความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในชีวิตของครูสุขศึกษา 2) พัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมโดยประยุกต์แนวทางการจัดการเรียนรู้ฐานสมรรถนะร่วมกับชุมชนแห่งการเรียนรู้ทางวิชาชีพ เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในชีวิตของครูสุขศึกษา 3) ประเมินประสิทธิผลหลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้น กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ความต้องการจำเป็น คือ ครูผู้สอนสุขศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 401 คน ได้จากการสุ่ม

ตัวอย่างแบบแบ่งชั้น และกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการประเมินประสิทธิผลหลักสูตรฝึกอบรม คือ ครูผู้สอน สุขศึกษา ในโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 30 คน ได้จากการเลือกแบบเจาะจง และผ่านเกณฑ์คัด เข้า ทำการเก็บข้อมูล 2 ครั้ง คือ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง นำข้อมูลที่ได้มาหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน วิเคราะห์ความต้องการจำเป็นด้วยการใช้เทคนิค Modified Priority Needs Index ในการจัดลำดับความสำคัญของความต้องการจำเป็น และทดสอบด้วยสถิติที่ ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการออกแบบการจัดการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในชีวิต ประกอบด้วย 6 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) การวิเคราะห์ผู้เรียน (2) การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรม (3) การคัดเลือกและการกำหนดสาระการเรียนรู้ (4) การกำหนดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ (5) การพัฒนาหรือเลือกใช้สื่อและแหล่งการเรียนรู้และ (6) การออกแบบการวัดและประเมินผล การเรียนรู้โดยพบว่า มี 3 องค์ประกอบที่มีค่าความต้องการจำเป็น ได้แก่ (1) การกำหนดกิจกรรม การจัดการเรียนรู้มีค่า PNI modified เท่ากับ .41 (2) การพัฒนาหรือเลือกใช้สื่อ และแหล่งการเรียนรู้มีค่า PNI modified เท่ากับ .36 และ (3) การออกแบบการวัดและประเมินผลการเรียนรู้มีค่า PNI modified เท่ากับ .33 2) หลักสูตรที่พัฒนาขึ้นมี 8 องค์ประกอบ ได้แก่ (1) หลักการและเหตุผล ของหลักสูตรฝึกอบรม (2) จุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรม (3) โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร ฝึกอบรม (4) กิจกรรมการฝึกอบรม (5) สื่อและแหล่งการเรียนรู้ประกอบการฝึกอบรม (6) ระยะเวลา ฝึกอบรม (7) การวัดและประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรม และ (8) แผนการจัดการฝึกอบรม 3) ประสิทธิผลหลักสูตรฝึกอบรมที่พัฒนาขึ้นส่งผลให้กลุ่มทดลองมีความสามารถในการออกแบบการ จัดการเรียนรู้เรื่องความปลอดภัยในชีวิตหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

2. ผลของการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อ ภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม มีระยะเวลา การฝึกอบรมจำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมงรวม 8 ชั่วโมง พบว่า ผลการอบรมผลิตสื่อ ภาพยนตร์สั้น มีการพัฒนาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นอย่างชัดเจน

2.1 ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว พบว่า มีความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหวสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นอย่างชัดเจน เช่นเดียวกับเจตคติที่มีต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จักรกฤษณ์ จันทะคุณ (2558) ได้ศึกษา การพัฒนาชุดฝึกอบรมครู เพื่อพัฒนาหลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหวที่เหมาะสมในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการฝึกอบรมครูทั้งโรงเรียนเพื่อพัฒนาหลักสูตร ภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหวในระหว่างเผชิญการแพร่ระบาดของโควิด-19 2) สร้างและตรวจสอบ คุณภาพชุดฝึกอบรมครูเพื่อพัฒนาหลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหวและ 3) ศึกษาประสิทธิผล การฝึกอบรมครู ผลการวิจัยพบว่า 1) กระบวนการฝึกอบรมครูทั้งโรงเรียนเพื่อพัฒนาหลักสูตรภัยพิบัติ

ท้องถิ่นแผ่นดินไหวเมื่อเผชิญการแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่เหมาะสมกับการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบผสมผสานระหว่างแบบออนไลน์ด้วย โปรแกรม Microsoft Teams และรูปแบบปกติที่ใช้เครือข่ายครูในพื้นที่ร่วมพัฒนา 2) ชุดฝึกอบรมครูเพื่อพัฒนาหลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว มีจำนวน 5 หน่วย คือ 1) การสร้างแรงบันดาลใจพัฒนาหลักสูตร 2) การบูรณาการภัยพิบัติสู่ชั้นเรียน 3) การพัฒนาหลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว 4) การนำหลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหวไปใช้ และ 5) การประเมินผลหลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหว มีผลการประเมินความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด 3) หลักสูตรภัยพิบัติท้องถิ่นแผ่นดินไหวที่ครูพัฒนาขึ้นมีจุดเด่นแตกต่างกันตามบริบทโรงเรียน การฝึกอบรมครูเพื่อพัฒนาหลักสูตรแบบผสมผสานสามารถใช้แก้ปัญหาการพัฒนาครูเมื่อเผชิญภาวะวิกฤติจากการแพร่ระบาดของโควิด-19 ทำให้ครูเกิดการเรียนรู้และมีความสามารถในการพัฒนาหลักสูตรเทียบเท่ากับรูปแบบปกติ มีข้อดีคือ ประเด็นเรื่องเวลา ค่าใช้จ่าย และความสะดวกสบาย รวมถึงครูรู้สึกมีเพื่อนร่วมทาง เกิดการประสานพลังกัน ในการพัฒนาหลักสูตรทำให้ได้หลักสูตรที่สอดคล้องกับบริบท และนำไปใช้ได้จริง เช่นเดียวกับงานวิจัยของ อานนท์ กองสุวรรณ (2564) ได้ศึกษาเรื่องโปรแกรมส่งเสริมความตระหนักรู้และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลร่วมกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนความตระหนักรู้และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม วิธีดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมส่งเสริมความตระหนักรู้และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลร่วมกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคมจำนวน 20 คน และกลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับโปรแกรมจำนวน 20 คน โดยวิธีการจับคู่ (Matching Method) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ โปรแกรมส่งเสริมความตระหนักรู้และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 โดยใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผลร่วมกับทฤษฎีการเรียนรู้ปัญญาทางสังคม มีค่าดัชนีความสอดคล้องรวม 0.98 แบบวัดความตระหนักรู้และแบบวัดพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 มีค่าดัชนีความสอดคล้อง 0.99 และ 0.95 มีค่าความเที่ยง 0.84 และ 0.82 ระยะเวลาในการวิจัย 8 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนด้วยค่าที ผลการวิจัยพบว่า 1) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตระหนักรู้และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 ของกลุ่มทดลองหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 2) ค่าเฉลี่ยของคะแนนความตระหนักรู้และพฤติกรรมป้องกันโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 หลังการทดลองของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05

2.2 ทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น พบว่า ผลการอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น มีการพัฒนาสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดขึ้นอย่างชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ณัชชา เตจะโสด (2560) เรื่อง การพัฒนาทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่องการสร้างสื่อประสมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ 80/80 เพื่อศึกษาทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น 2) เพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้ชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม มีค่าประสิทธิภาพ (E1/E2) เท่ากับ 80.97/81.83 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด คือ 80/80 2) นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม มีทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น คิดเป็นคะแนนร้อยละ 85.73 ของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์การผ่านที่กำหนด คือร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 3) นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม มีความคิดสร้างสรรค์การสร้างภาพยนตร์สั้น คิดเป็นคะแนนร้อยละ 77.20 ของคะแนนเต็ม ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์การผ่านที่กำหนด คือ ร้อยละ 70 ของคะแนนเต็ม 4) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อชุดกิจกรรมบนเว็บ เรื่อง การสร้างสรรค์สื่อประสม อยู่ในระดับมาก เช่นเดียวกับงานวิจัยของ วชิรสินธุ์ เฟ็งบุบผา (2564) เรื่องแนวทางการพัฒนาหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะการประกอบอาชีพในอนาคต การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อวิเคราะห์ทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคตตามมุมมองของผู้ประกอบการ 2) เพื่อวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนของครูและระดับทักษะการประกอบอาชีพของนักเรียนตามหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในปัจจุบันกำหนดและตามมุมมองของผู้ประกอบการ และ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคตแก่ผู้เรียน การดำเนินการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การวิเคราะห์ทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคตตามมุมมองของผู้ประกอบการ ซึ่งตัวอย่างวิจัย ได้แก่ ผู้ประกอบการในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จำนวน 3 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคต โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ระยะที่ 2 การวิเคราะห์การจัดการเรียนการสอนของครู และระดับทักษะการประกอบอาชีพของนักเรียนตามหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในปัจจุบันกำหนดและตามมุมมองของผู้ประกอบการ ซึ่งตัวอย่างวิจัย ได้แก่ ครูวิชาการงานอาชีพจำนวน 12 คน และนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 301 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยกับครูวิชาการงานอาชีพ ได้แก่ แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพของการสอนทักษะการประกอบอาชีพ และเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้แก่

แบบสอบถามเกี่ยวกับสภาพของทักษะการประกอบอาชีพ โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์ด้วยการวิเคราะห์ทางสถิติ ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระยะที่3 การนำเสนอแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคตแก่ผู้เรียน ซึ่งตัวอย่างวิจัย ได้แก่ รองผู้อำนวยการกลุ่มบริหารงานวิชาการ จำนวน 1 คน ครูวิชาการงานอาชีพ จำนวน 1 คน และผู้ประกอบการในเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก จำนวน 1 คนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคตแก่ผู้เรียนอนาคต โดยมีการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ทักษะการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งจัดลำดับความสำคัญจากมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดตามมุมมองของผู้ประกอบการ ประกอบด้วย 11 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการสื่อสารอย่างใส่ใจ ทักษะการคล่องตัว ทักษะการประสานงาน ทักษะการกระหายเรียนรู้ ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการบริหารงาน ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะการคิดนวัตกรรม ทักษะส่วนบุคคล ทักษะการรู้ทันเทคโนโลยีและประสบการณ์ในอาชีพ2) การจัดการเรียนการสอนของครูและระดับทักษะการประกอบอาชีพของนักเรียนตามหลักสูตรการงานอาชีพในปัจจุบันกำหนดและตามมุมมองของผู้ประกอบการ พบว่า ระดับการสอนทักษะการประกอบอาชีพของครูมัธยมศึกษาวิชาการงานอาชีพ อยู่ในระดับมากที่สุด แต่ระดับทักษะการประกอบอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ทักษะการประสานงาน ทักษะการบริหารงาน ทักษะการแก้ปัญหา ทักษะการกระหายเรียนรู้ ทักษะการเป็นผู้ประกอบการ ทักษะการรู้ทันเทคโนโลยี และทักษะส่วนบุคคล และระดับการสอนทักษะการประกอบอาชีพของครูมัธยมศึกษาวิชาการงานอาชีพ อยู่ในระดับมากที่สุด แต่ระดับทักษะการประกอบอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษา อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ทักษะการคิดนวัตกรรม ทักษะการคล่องตัวประสบการณ์ในอาชีพ รวมถึงระดับการสอนทักษะการประกอบอาชีพของครูมัธยมศึกษาวิชาการงานอาชีพ อยู่ในระดับมาก ได้แก่ ทักษะการสื่อสารอย่างใส่ใจ แต่ระดับทักษะการประกอบอาชีพของนักเรียนมัธยมศึกษา อยู่ในระดับปานกลาง 3) แนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะการประกอบอาชีพที่สำคัญในอนาคตแก่ผู้เรียน พบว่า ผู้เชี่ยวชาญเห็นด้วยและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมกับแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรวิชาการงานอาชีพในโรงเรียนเพื่อส่งเสริมทักษะการประกอบอาชีพในอนาคตแก่ผู้เรียน

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น และความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 ประการ ดังนี้

1 ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหว ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวของผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้ ซึ่งหน่วยงานทางการศึกษา หน่วยงานทรัพยากรธรณีวิทยา หรือหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถนำไปปรับใช้ให้เหมาะสมกับบริบทของหน่วยงานและธรรมชาติของผู้เข้ารับการฝึกอบรมได้

1.2 ในเนื้อหาสาระ เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ ในกรณีที่ถ่ายทำภาพยนตร์ภายนอกโรงเรียนวิทยากร ควรมีข้อมูลพื้นที่และบริเวณใกล้เคียงสถานที่ถ่ายทำอย่างถูกต้องชัดเจน เพื่อความเหมาะสมของการถ่ายทำ เหนือสิ่งอื่นใดคือเพื่อความปลอดภัยของผู้เข้ารับการอบรม

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับคนทุกคนโดยที่ไม่ต้องจำกัดว่าเป็นนักเรียนหรือนักศึกษาเท่านั้น แต่สามารถให้ผู้ที่มีความสนใจสามารถเข้ารับการอบรมได้เช่นกัน

2.2 ควรมีการพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมสำหรับครูผู้สอนเพื่อส่งเสริมทักษะในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ที่ไม่จำกัดแค่แผ่นดินไหว

บรรณานุกรม

- กรมอุตุนิยมวิทยา.(2558). ความรู้อุตุนิยมวิทยา-ขนาดและความรุนแรงแผ่นดินไหว. สืบค้นเมื่อ
วันที่ 1 พฤษภาคม 2563, จาก <http://www.tmd.go.th/info/info.php?FileID=34>
- กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว.(2563). การวิเคราะห์เหตุการณ์แผ่นดินไหวในประเทศไทยและพื้นที่
ใกล้เคียงเดือน มกราคม - มิถุนายน 2563. เอกสารวิชาการเลขที่ 550.341-10-2020 กรม
อุตุนิยมวิทยา.
- กุลวดี ราชภักดี. (2545). ความตระหนักและการปฏิบัติตนเกี่ยวกับการประหยัดพลังงานไฟฟ้าของ
นักศึกษาในหอพักสถาบันอุดมศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหาร
(Digital Reach Information Center)
- แขก มูลเดช. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้.
รายงานการวิจัยคณะครุศาสตร์มหาบัณฑิต (สาขาวิชาบริหารการศึกษา) เพชรบูรณ์.
มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์.
- ชนัส ธาตุทอง. (2550). เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). เพชรเกษมการพิมพ์.
- ชนัส ธาตุทอง. (2551). การออกแบบการสอนแบบบูรณาการ. เพชรเกษมการพิมพ์.
- ชนัส ธาตุทอง. (2552). เทคนิคการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 3). เพชรเกษมการพิมพ์.
- จักรกฤษณ์ จันทะคุณ. (2558). ภัยพิบัติศึกษา: แนวทางการจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อเตรียม
ความพร้อมรับมือภัย-พิบัติ (ตอนที่ 1). วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนครสวรรค์, 17(4),
188-201
- จันทร์จारी เกตุมาโร. (2555). การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการสร้างภาวะผู้นำ. วิทยานิพนธ์
ปร.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- จิตติรัตน์ แสงเลิศอุทัย. (2558). เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย. วารสารบัณฑิตศึกษา, 12(58), 13-24
- จิรายุ รวมทรัพย์. (2552). ความรู้ ความตระหนักและการปฏิบัติด้านอาหารและโภชนาการของ
วัยรุ่นในอำเภอเมือง จังหวัดปราจีนบุรี. (รายงานการศึกษาอิสระ. คณะเทคโนโลยีคหกรรม
ศาสตร์) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนคร.
- ชัยวัฒน์ เรียมจำปาและคณะ. (2563). การผลิตภาพยนตร์สั้นเพื่อลดความเหลื่อมล้ำต่อการ ใช้สื่อ
การเรียนรู้สำหรับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น โรงเรียนการศึกษา
คนตาบอด ธรรมสาธิตใหญ่ จังหวัดสงขลา (ปริญญาโทบริหาร, วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล
ศรีวิชัย). วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2556). การพัฒนาหลักสูตร ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. วีพริ้นท์.

- ชูชัย สมितिไกร. (2551). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร* (พิมพ์ครั้งที่ 6). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชูชัย สมितिไกร. (2556). *การฝึกอบรมบุคลากรในองค์กร* (พิมพ์ครั้งที่ 8). สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นพวรรณ พิงพา. (2566). ความตระหนักรู้และการป้องกันน้ำท่วมด้วยตนเองของประชาชนในเมืองพัทยา. 6(1), 501-519.
- ธีรวุฒิ เอกะกุล. (2549). *การวัดเจตคติ*. วิทยาออฟเซตการพิมพ์.
- บุรินทร์ เวชบรรเทิง และคณะ. (2563). *ความรู้พื้นฐานด้านแผ่นดินไหวและสึนามิ*. กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว. <https://earthquake.tmd.go.th/documents/file/seismo-doc-1606435108.pdf>
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2553). *แนวทางการพัฒนาการสอนกระบวนการคิด*. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2554). *การพัฒนาหลักสูตร*. สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภาพร ศรีตระกูล และคณะ. (2553). *การวัดและประเมินผลการเรียนรู้*. โรงพิมพ์แอนนาออฟเซต.
- ปิยะดนัย วิเคียน. (2556). *การผลิตวีซีดีและภาพยนตร์สั้น*. มหาวิทยาลัยรังสิต.
- ปวิษฐา เนียมคำ. (2558). *การพัฒนาหลักสูตรมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหนึ่งใหญ่วัดสว่างอารมณ์กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี). มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.
- พงษ์ชัย เฉลิมกลิ่น. (2551). *ความตระหนักของพนักงานนิคมอุตสาหกรรมเกตเวย์ ซิตี้ต่อลักษณะปัญหาสิ่งแวดล้อม สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์*
- พระทองมี อัสสุโส (แอมโธสง). (2561). *ความตระหนักรู้และการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการป่าชายเลน แขวงท่าข้าม เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย). มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
- พิริยะ ทองอารีย์. (2555). *การวิเคราะห์และประเมินความเสี่ยงของจำนวนชั้นอาคารต่อการรับภัยแผ่นดินไหว : กรณีเทศบาลเมืองท่าเรือพระแท่น มหาวิทยาลัยศิลปากร*
- ภูษิต บัวสวัสดิ์. (2560). *การพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษา กลุ่มสาระการเรียนรู้สุขศึกษาและพลศึกษา เรื่อง การเล่นเกมของจังหวัดจันทบุรี ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสฤชดิเดช สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจันทบุรี เขต 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. จันทบุรี: มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.*

- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2551). *แนวทางการศึกษาชุดวิชาการพัฒนาหลักสูตรและวิทยวิธีทางการสอน หน่วยที่ 1-7* (พิมพ์ครั้งที่ 7). มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รังสรรค์ โฉมยา และ กรรณิกา พันธุ์ศรี. (2564). ความตระหนักเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการป้องกันการติดต่อโรคไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ (โควิด-19): การเปรียบเทียบระหว่างวัย, *วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*, 39(6), 71-82.
- วีระชน ขาวผ่อง. (2551). *ความรู้การมีส่วนร่วมและความตระหนักต่อระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมของพนักงานในองค์กรที่ได้รับการรับรองมาตรฐานระบบการจัดการ สิ่งแวดล้อม (ISO 14001) :ศึกษากรณี บริษัท จันทบุรีซีฟู้ดส์ จำกัด และบริษัทจันทบุรีโฟรเซ่นฟู้ด. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2554). *การพัฒนาหลักสูตรระดับอุดมศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). อาร์ แอนด์ ปรีนธ์.
- วิมลพรรณ อาภาเวท และฉันทนา ปาปัดดา. (2554). ความตระหนัก ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่อปัญหาสภาวะโลกร้อนของประชาชนกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. *มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร. (กรุงเทพฯ).*
- วีระชน ขาวผ่อง. (2551). *ความรู้การมีส่วนร่วมและความตระหนักต่อระบบการจัดการสิ่งแวดล้อมของพนักงานในองค์กรที่ได้รับการรับรองมาตรฐานระบบการจัดการ สิ่งแวดล้อม (ISO 14001): ศึกษากรณี บริษัท จันทบุรีซีฟู้ดส์ จำกัด และบริษัทจันทบุรีโฟรเซ่นฟู้ดส์ (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.*
- วรภรณ์ อาจคำไพ. (2565). *การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมการเสริมสร้างสมรรถนะด้านการจัดการเรียนรู้ตามกรอบแนวคิดความรู้ในเนื้อหาศาสตร์การสอนและเทคโนโลยี(TPACK) สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.*
- สมาน เอกพิมพ์. (2560). *การพัฒนาหลักสูตร: ทฤษฎีสู่ปฏิบัติการออกแบบและพัฒนา. ตักสิลาการพิมพ์.*
- สุนทร โคตรบรรเทา. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรและการนำไปใช้. ปัญญาชน.*
- สุพจน์ เจริญสวัสดิพงษ์. (2557). *สารจากอธิบดีกรมทรัพยากรธรณี. ใน การประชุมสัมมนาเรื่อง บทเรียนแผ่นดินไหวแม่ลาว เชียงราย ภัยพิบัติใกล้ตัว. 20 พฤศจิกายน 2557 ณ โรงแรม เดอะสุโกศล กรุงเทพมหานคร (หน้า ข). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย*
- สมนึก ภัททิยธนี. (2555). *การวัดผลการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 1). ประสานการพิมพ์,
- สมพร หลิมเจริญ. (2552). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนช่วงชั้นที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .*

- สมพร หลิมเจริญ. (2559). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนช่วง
ชั้นที่ 2*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อนุสรณ์ กาลดิษฐ์. (2548). *การศึกษาความรู้และความตระหนักของนักศึกษาที่มีต่อปัญหา
สิ่งแวดล้อมในห้วงปฏิบัติการวิศวะอุตสาหกรรม คณะวิศวกรรมศาสตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร.
(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- อัคพงษ์ สุขมาตย. (2553). *การพัฒนาหลักสูตรเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดจิตตปัญญาศึกษา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Armstrong, D. G. (1989). *Developing and documenting the curriculum*.
Allyn and Bacon.
- Armstrong, D.G. (2003). *Developing and documenting the curriculum*. Allyn and Bacon.
- Beane, J. A, Toepler, Jr., Conrad, F. and Alessi, Jr. S. J. (1986). *Curriculum Planning and
Development*. Allyn and Bacon.
- Beauchamp, G. A. (1968). *The Curriculum of Elementary School*. Allyn and Bacon Inc.
- Bloom, B. S. (1997). *Taxonomy of Educational Objectives*. Pearson Education, 1956
- Breckler, S. W. (1986). *Attitude Structure and Function*. Hillsdale Erlbaum Association.
- Boonyaprapun, B. (2020). Development of manual for self-awareness of undergraduate
students. *The Journal of Faculty of Applied Arts*, 13(1), 74-85. [In Thai]
- Dessler, G. (2002). *Management: Leading people and Organizations*. Prentice Hall.
- Eurich T. (2018). *What Self-Awareness Really Is (and How to Cultivate It)*.
<https://hbr.org/2018/01/what-self-awareness-really-is-and-how-to-cultivate-it>
- Gronlund, N. & Waugh, N. (2009). *Assessment of student achievement* (9th ed.).
Pearson
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. McGraw-Hill.
- Kerr, J. F. (1989). *Changing the a Curriculum*. University of London Press.
- Nicholls, A. (1978). *Developing a Curriculum*. Cox and Wyman.
- Pratkanis, A.P., Breckler, S.J., & Greenwald, A.G. (1989). *Attitude Structure and Function*.
Lawrence Erlbaum Association.
- Saylor, J. Galen, Alexander, William M. and Lewis, Arthur J. (1981). *Curriculum Planing
for Better Teaching and Learning*. Holt Rinehart and Winston.

- Taba, H. (1962). *Curriculum Development: Theory and Practice*. Harcourt, Brace and World Inc.
- Tyler, Leona E. (1971). *Test and Measurement* (2nd ed.). Print ice-Hall.
- Osgood, C. E., Suci, G., and Tannenbaum, P. (1957). *The measurement of meaning*. University of Illinois Press.
- Oliva, P. F. (1992). *Developing the curriculum* (3rd ed.). Harper Collins.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือการวิจัย

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุดาพร ปัญญาพฤกษ์	อาจารย์ประจำสาขาานวิศวกรรมหลักสูตร
และการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
2. อาจารย์ ดร.อนุชิต วัฒนาพร	ประธานโปรแกรมวิชา สาขาานวิศวกรรม
หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย
3. ดร.ศุภรัตน์ ไชยสองวรัชญ์	ผู้อำนวยการโรงเรียนเทศบาล 1 (สันติสุข)
4. ดร.เอกชัย อ้ายม่าน	ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านชีหนองจิก
5. นางจิระนันท์ เสมอใจ	ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ภาคผนวก ข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม
2. แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
3. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

แบบประเมินโครงร่างหลักสูตร
การพัฒนาหลักสูตรฝึกอบรมเพื่อส่งเสริมทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นและความตระหนักรู้
ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

แบบประเมินโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนแม่ลาววิทยาคมใช้ประเมินความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบของหลักสูตรฝึกอบรม ประกอบด้วย 2 ตอน คือ

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม

ตอนที่ 2 แบบประเมินความสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม

คำชี้แจง: ขอความอนุเคราะห์ให้ท่านผู้เชี่ยวชาญพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องขององค์ประกอบต่าง ๆ ของหลักสูตรฝึกอบรม

ตอนที่ 1 แบบประเมินความเหมาะสมของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม

คำชี้แจง: โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่าน

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 4 หมายถึง เหมาะสมมาก

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

เกณฑ์การประเมิน ระดับ 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
1. ชื่อหลักสูตรสะท้อนถึงองค์รวมของหลักสูตร					
2. ข้อมูลพื้นฐานมีแหล่งอ้างอิงเชื่อถือได้					
3. ที่มาและความสำคัญ					
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
4.1 ระบุพฤติกรรมและคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิดกับผู้เข้ารับการอบรมชัดเจน					
4.2 มีความสอดคล้องกับเนื้อหาของหลักสูตร					
4.3 นำไปสู่การประเมินผล					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
5. เนื้อหาการฝึกอบรม					
5.1 เวลาอบรมมีความเหมาะสมกับปริมาณเนื้อหา					
5.2 มีการจัดลำดับเนื้อหาในการอบรมที่ต่อเนื่องและเหมาะสม					
5.3 แนวทางการดำเนินการฝึกอบรม					
6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
6.1 มีกระบวนการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวที่ชัดเจน					
6.2 กิจกรรมมีการสร้างทักษะในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น					
6.3 เทคนิคการฝึกอบรม					
6.4 โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม					
7. แนวทางการวัดและประเมินผล					
7.1 การวัดและประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร					
7.2 วิธีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง					
7.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสม					

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ(ผู้เชี่ยวชาญ)

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

ตอนที่ 2: แบบประเมินความสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตรฝึกอบรม

คำชี้แจง: ขอให้ท่านพิจารณาความสอดคล้องของโครงร่างหลักสูตรในองค์ประกอบ ต่อไปนี้ โดยใส่เครื่องหมาย ✓ ในระดับความสอดคล้องตามสภาพจริง ตามความหมาย ดังนี้

- +1 หมายถึง สอดคล้องกัน
0 หมายถึง ไม่แน่ใจ
-1 หมายถึง ไม่สอดคล้องกัน

รายการประเมิน	ระดับความสอดคล้อง			
	+1	0	-1	ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม
หลักสูตรฝึกอบรม				
1. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร				
2. เนื้อหา				
2.1 เนื้อหาของภัยพิบัติแผ่นดินไหว				
2.2 เนื้อหาของทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น				
3. กระบวนการฝึกอบรม				
4. การวัดและประเมินผล				
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร				
1. จุดประสงค์การเรียนรู้				
2. เนื้อหาสาระ				
3. กิจกรรมการเรียนรู้				
3.1 ภาคทฤษฎี				
3.2 ภาคปฏิบัติ				
4. สื่อการเรียนรู้				
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ				
1. จุดประสงค์การเรียนรู้				
2. เนื้อหาสาระ				
3. กิจกรรมการเรียนรู้				
3.1 ภาคทฤษฎี				
3.2 ภาคปฏิบัติ				
4. สื่อการเรียนรู้				

รายการประเมิน	ระดับความสอดคล้อง			
	+1	0	-1	ข้อคิดเห็นเพิ่มเติม
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย				
1. จุดประสงค์การเรียนรู้				
2. เนื้อหาสาระ				
3. กิจกรรมการเรียนรู้				
3.1 ภาคทฤษฎี				
3.2 ภาคปฏิบัติ				
4. สื่อการเรียนรู้				
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์				
1. จุดประสงค์การเรียนรู้				
2. เนื้อหาสาระ				
3. กิจกรรมการเรียนรู้				
3.1 ภาคทฤษฎี				
3.2 ภาคปฏิบัติ				
4. สื่อการเรียนรู้				

ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ(ผู้เชี่ยวชาญ)

(.....)

ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือ

หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้
 ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม
 อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เชียงราย
 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

สื่อภาพยนตร์สั้น เป็นสื่อการนำเสนอที่มีความนิยมมากในปัจจุบัน ที่สามารถเข้าถึงได้ สามารถนำเสนอสะท้อนประเด็น เรื่องราวต่างๆ สั้นๆ กระชับและดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว สามารถดึงดูดให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหา สามารถสร้างความสนใจได้ดีเหมาะกับการเรียนรู้ที่จะเป็นการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว เป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของพื้นดินอันเนื่องมาจากการปลดปล่อยพลังงานเพื่อลดความเครียดที่สะสมไว้ภายในโลกออกมาเพื่อปรับสมดุลของเปลือกโลกให้คงที่อย่างไรก็ตาม ภัยพิบัติแผ่นดินไหวได้สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สินและชีวิต

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ต้องการให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวให้ผู้ผลิตและผู้รับชมได้เป็นอย่างดี

หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบความเป็นมา จุดประสงค์ของการฝึกอบรม เนื้อหาสาระ วิธีดำเนินการฝึกอบรม ตลอดจนการวัดและประเมินผลการฝึกอบรม เพื่อที่จะได้เห็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมก่อนการฝึกอบรม และสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรตามที่ได้กำหนดไว้

ธีรภาพ เหล่าลือ

สารบัญ

หน้า

คำนำ.....	ก
สารบัญ.....	๗
สารบัญตาราง.....	ค
ที่มาและความสำคัญ.....	1
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	2
เนื้อหาการฝึกอบรบ.....	2
แนวทางการดำเนินการฝึกอบรบ.....	3
กิจกรรมการฝึกอบรบ.....	4
เทคนิคการฝึกอบรบ.....	5
โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรบ.....	6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์สั้น.....	9
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ.....	15
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวีดีโอ.....	18
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์.....	22
สื่อและแหล่งเรียนรู้ในการฝึกอบรบ.....	24
การวัดและประเมินผลการฝึกอบรบ.....	25
บรรณานุกรม.....	26

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 เนื้อหาการฝึกอบรมของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว.....	2
ตาราง 2 โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว.....	7
ตาราง 3 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์.....	9
ตาราง 4 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ.....	13
ตาราง 5 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ.....	17
ตาราง 6 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ตัดต่อภาพยนตร์.....	21

หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ภัยพิบัติ แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ที่มาและความสำคัญ

แผ่นดินไหวเป็นภัยพิบัติธรรมชาติ ที่เกิดขึ้นจากการเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลก เป็นการสั่นสะเทือนหรือการเขย่าของผิวโลก เพื่อให้อยู่ในสภาวะสมดุล ภัยพิบัติแผ่นดินไหวก่อให้เกิดความเสียหายต่ออาคารสถานที่ต่าง ๆ ที่อยู่อาศัยและเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตอย่างใหญ่หลวง โดยสาเหตุที่ทำให้เกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหวนั้น เกิดขึ้นได้จากธรรมชาติ แต่ภัยพิบัติแผ่นดินไหวบางลักษณะเกิดขึ้นได้โดยฝีมือมนุษย์ ซึ่งมีความรุนแรงน้อยกว่า แผ่นดินไหวที่เกิดจากธรรมชาติในประเทศไทยมีรอยเลื่อนที่ส่วนใหญ่อยู่ในภาคเหนือ นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหวในภาคเหนืออยู่หลายครั้ง และแผ่นดินไหวที่ทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรง เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 ซึ่งสามารถความรุนแรงได้อยู่ที่ 6.3 แมกนิจูด มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ ตำบลดงมะดะ อำเภอมะลาว จังหวัดเชียงราย เหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้ถนน อาคารบ้านเรือน บริเวณใกล้จุดศูนย์กลางได้รับความเสียหายอย่างหนัก และมีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์นี้ 1 คน

ปัจจุบันมีสื่อหรือช่องทางในการรับส่งข้อมูลข่าวสาร การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ รณรงค์ที่หลากหลายรูปแบบ ทำให้สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ และแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ทำให้ประชาชนตื่นรู้ในรับข้อมูลข่าวสารจากช่องทางที่หลากหลาย ซึ่งปัจจุบันสื่อภาพยนตร์สั้นได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก โดยจะมีการจัดการแข่งขัน ประกวดสื่อภาพยนตร์ในรูปแบบต่างๆ กว่า 20 รายการ ในระยะเวลา 1 ปี สื่อภาพยนตร์สั้น (Short Film) เป็นภาพยนตร์ประเภทหนึ่งที่มีความยาวนานน้อยกว่า 30 นาที ในแวดวงการศึกษาสื่อภาพยนตร์สั้นจะมีความยาวเฉลี่ย 5-7 นาที ทำให้เข้าใจง่าย เน้นเรื่องเดียว กระชับ ตรงประเด็น มีโครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่าย

ผู้จัดทำหลักสูตรจึงมีความต้องการให้ผู้เข้ารับการอบรม มีความรู้ ความเข้าใจ และสามารถผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อสร้างความตระหนักรู้ภัยพิบัติแผ่นดินไหว ทั้งนำความรู้ดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ให้เกิดเป็นการสร้างอาชีพได้ด้วยตนเอง

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1. เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
2. เพื่อผลิตสื่อภาพยนตร์ ที่สร้างความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

เนื้อหาการฝึกอบรม

เนื้อหาในหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว จัดทำเป็น หน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วย ใช้เวลาในการฝึกอบรม จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง ดังนี้

ตาราง 1 เนื้อหาการฝึกอบรมของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ
1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดง และการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดง และการแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ตาราง 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ
3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์

แนวทางการดำเนินการฝึกอบรม

การใช้หลักสูตรฝึกอบรมที่จะทำให้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรมทุกข้อนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวิทยาการที่จะสามารถดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยจะต้องมีความชัดเจนในองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญ ดังได้นำเสนอรายละเอียดมาแล้วในคู่มือการใช้หลักสูตรฝึกอบรมนี้ และจำเป็นต้องใช้ คู่มือนี้ประกอบด้วย หลักสูตรฝึกอบรมตลอดการฝึกอบรม จำนวน 4 สัปดาห์ ทั้งนี้วิทยาการจะต้องดำเนินการและร่วมดำเนินการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ ยึดหลักสูตรฝึกอบรมเป็นหลัก ซึ่งสามารถสรุปดำเนินการฝึกอบรม ดังนี้

ขั้นเตรียม

1. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรฝึกอบรม และคู่มือการใช้หลักสูตรฝึกอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนและวางแผนปฏิบัติร่วมกันทุกกิจกรรมการเรียนรู้
2. เตรียมสื่อการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ทุกหน่วยการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรมให้ครบถ้วน ชี้แจงให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการฝึกอบรม โดยให้เสร็จสมบูรณ์ก่อนการดำเนินการฝึกอบรม

3. เตรียมเครื่องมือวัดผลที่กำหนดไว้ให้ครบถ้วนตามจำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยให้เสร็จสมบูรณ์ก่อนการดำเนินการฝึกอบรม

4. จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อม

ขั้นตอนการฝึกอบรม

1. วิทยากรปฏิบัติตามกิจกรรมตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้โดยยึดตามตารางการฝึกอบรมเป็นหลัก

2. ประเมินผลการฝึกอบรมตามที่ระบุไว้ให้ครบถ้วน โดยใช้เครื่องมือที่กำหนดไว้แล้วในหลักสูตรฝึกอบรม

3. สรุปผลการดำเนินการฝึกอบรมหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการฝึกอบรมในแต่ละสัปดาห์ เพื่อปรับปรุงการดำเนินการฝึกอบรมในครั้งถัดไป

ขั้นประเมินผลการฝึกอบรม

1. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนหลังการฝึกอบรม

2. ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนหลังการฝึกอบรม

3. ประเมินหลักสูตรฝึกอบรมในครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคน

3.2 ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคน

เมื่อวิทยากรดำเนินการประเมินผลการฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวครบถ้วนแล้ว ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้โดยใช้สถิติพื้นฐานที่กำหนดไว้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละประมวลผลตรงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในการวัดและประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรม

กิจกรรมการฝึกอบรม

ผู้เข้าอบรมได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมโดยลงมือกระทำด้วยตนเองแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับสมาชิกในกลุ่มลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1. การแบ่งกลุ่มควรมีสมาชิก 5 คน

2. ทำข้อตกลงร่วมกัน

3. การจัดกิจกรรมแต่ละหน่วยควรดำเนินการ ดังนี้

3.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของกิจกรรม

3.2 วิทยากรบรรยายให้ความรู้แก่ผู้เข้าอบรมตามเอกสารและสื่อประกอบการบรรยาย

3.3 ผู้เข้าอบรมปฏิบัติกิจกรรมตามคำแนะนำของวิทยากร

3.4 เมื่อจบการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม วิทยากรและผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนแนวคิดหรือประเมินความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมนั้น วิทยากรสรุปให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะแก่ผู้เข้าอบรม

4. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นหลังการฝึกอบรม

5. ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวหลังการฝึกอบรม

เทคนิคการฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรมนี้ ได้กำหนดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการฝึกอบรมเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสารและสื่อความหมายระหว่างผู้ที่เป็นวิทยากรกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมในการนำความรู้ ทักษะ และทัศนคติไปใช้ในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการแบ่งประเภทของเทคนิคในการฝึกอบรม ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย (Lecture Method) คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยการพูดบอกเล่า อธิบายเนื้อหาเรื่องราวที่ผู้สอนได้เตรียมการศึกษาค้นคว้ามาเป็นอย่างดี ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับฟัง อาจมีการจัดบันทึกสาระสำคัญในขณะที่ฟังบรรยายหรืออาจมีโอกาสซักถามแสดงความคิดเห็นได้บ้างถ้าผู้สอนเปิดโอกาสวิธีนี้เหมาะสำหรับผู้ฟังจำนวนมาก และผู้บรรยายซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ ต้องการนำเสนอเนื้อหาสาระจำนวนมากในลักษณะคม ชัด ลึก โดยใช้เวลา ไม่มากนัก จึงเป็นการเรียนรู้ที่ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย

2. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต (Demonstration Method) คือ กระบวนการที่ผู้สอนหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการแสดงหรือกระทำให้ดูเป็นตัวอย่างพร้อม ๆ กับการบอก อธิบาย ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตกระบวนการขั้นตอนการสาธิตนั้น ๆ แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปรายและสรุป การเรียนรู้ที่ได้จากการสาธิต จึงเหมาะสมสำหรับการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนเห็นขั้นตอนของการปฏิบัติ

3. การระดมสมอง (Brain storming) คือ การประชุมกลุ่มเล็กไม่เกิน 15 คน เปิดโอกาสให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีโดยปราศจากข้อจำกัดหรือกฎใด ๆ ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยไม่คำนึงว่าจะถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดีความคิดหรือข้อเสนอทุกอย่างจะถูกจดไว้แล้วนำไปกลั่นกรองอีกชั้นหนึ่ง ดังนั้นพอเริ่มประชุมต้องมีการเลือกประธานและเลขานุการของกลุ่มเสียก่อน วิธีการผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนเสนอความคิดเห็นแล้วช่วยกันสรุป

4. การจัดการเรียนรู้แบบใช้คำถาม (Questioning Method) คือ กระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนากระบวนการทางความคิดของผู้เรียน โดยผู้สอนจะป้อนคำถามในลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นคำถามที่ดี สามารถพัฒนาความคิดผู้เรียน ถามเพื่อให้ผู้เรียนใช้ความคิดเชิงเหตุผล วิเคราะห์วิจารณ์ สังเคราะห์หรือการประเมินค่าเพื่อจะตอบคำถามเหล่านั้น

5. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning คือ กระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องได้มีโอกาสลงมือกระทำมากกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว ต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้การเรียนรู้โดยการอ่าน การเขียนการโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหาอีกทั้งให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ดังนั้น Active Learning จึงเป็นกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป

โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม

โครงสร้างเนื้อหาในหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ให้สามารถดำเนินการควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ กำหนดเวลารวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง ซึ่งแต่ละหน่วยการฝึกอบรมมีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรม โดยมีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

ตาราง 2 โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

สัปดาห์	เวลา	กิจกรรม/เนื้อหา	รูปแบบกิจกรรม	ระยะเวลาฝึกอบรม	รวมเวลา
1	ชั่วโมงที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์สั้น ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจ ในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบใช้คำถาม	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมงที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์สั้น ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	
2	ชั่วโมงที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจ ใน การจัดเตรียมและการกำหนด สถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกาย ให้เหมาะสมกับบทบาทของตัว ละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมงที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียมและ การกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและ การแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหา และธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์	เวลา	กิจกรรม/เนื้อหา	รูปแบบกิจกรรม	ระยะเวลา ฝึกอบรม	รวมเวลา
3	ชั่วโมง ที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพ และวิดีโอ ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจ ใน ในการถ่ายภาพและวิดีโอในมุม ที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และธีรภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมง ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพ และวิดีโอ ภาคปฏิบัติ ฝึกการถ่ายภาพ และวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับ เนื้อหาและธีรภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
4	ชั่วโมง ที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อ ภาพยนตร์ ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจในการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับ เนื้อหาและธีรภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมง ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อ ภาพยนตร์ ภาคปฏิบัติ ฝึกการตัดต่อ ภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพ หรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีร ภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

การสร้างภาพยนตร์สั้น

ตาราง 3 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบการอบรม	ระยะเวลา	สื่อประกอบ
1	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้แบบใช้คำถาม	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	แบบฝึกกิจกรรม ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

หมายเหตุ : ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

การสร้างภาพยนตร์สั้น

สาระสำคัญ

ภาพยนตร์เป็นหนึ่งในสื่อที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้มาเป็นอย่างดี ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย แต่อย่างไรก็ตามหนึ่งในกระบวนการสำคัญที่จะทำให้ภาพยนตร์มีความน่าสนใจนั้น คือการ กำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการนำเสนอ และมุ่งเน้นในการกระตุ้นความสนใจและความสนุกของผู้รับชม พร้อมทั้งสามารถได้รับความรู้ในขณะรับชม

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

การสร้างภาพยนตร์สั้น

สาระสำคัญ

ภาพยนตร์เป็นหนึ่งในสื่อที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้มาเป็นอย่างดี ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย แต่อย่างไรก็ตามหนึ่งในกระบวนการสำคัญที่จะทำให้ภาพยนตร์มีความน่าสนใจนั้น คือการ กำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการนำเสนอ และมุ่งเน้นในการกระตุ้นความสนใจและความสนุกของผู้รับชม พร้อมทั้งสามารถได้รับความรู้ในขณะรับชม

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร
2. นักเรียนสามารถเขียนโครงเรื่องและบทละครได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. ความเป็นมาของภาพยนตร์
2. การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง
3. การเขียนโครงเรื่องและบทละครได้

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. การจัดการเรียนรู้แบบใช้คำถาม
4. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การสร้างภาพยนตร์ เพื่อให้นักเรียนรู้จักกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว
2. วิทยากรแจกกระดาษ A 4 (แบ่งเป็น 4 ส่วน) ให้ทุกคนเขียนตอบคำถาม 3 ข้อ ได้แก่
คำถามที่ 1 ภาพยนตร์คืออะไร
คำถามที่ 2 ภาพยนตร์แนวไหนกำลังเป็นที่นิยม

คำถามที่ 3 ถ้านำเนื้อหาของภัยพิบัติแผ่นดินไหวมาอยู่ในภาพยนตร์จากเป็นภาพยนตร์แนวไหน

3. จากนั้นวิทยากรเก็บกระดาษคำตอบมาคละกัน สุ่มอ่านบางคน

ชั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์สั้น โดยมี PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ประกอบการบรรยาย

ชั่วโมงที่ 2

2. วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5 คน แจกแบบฝึกกิจกรรม ที่ 1. เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว จากนั้นวิทยากรให้ทุกกลุ่มนำเสนอ กลุ่มละ 5-7 นาที

ขั้นสรุป

1. หลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม วิทยากร พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. กระดาษ เอ 4
3. แบบฝึกกิจกรรม ที่ 1. เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ
2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

ตาราง 4 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบ การอบรม	ระยะ เวลา	สื่อประกอบ
2	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

สาระสำคัญ

การจัดเตรียมสถานที่ในการถ่ายทำเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ จะสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ได้ดียิ่งขึ้น

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ข้อเสนอแนะสำหรับวิทยากร

วิทยากรต้องรู้จักชุมชน พื้นที่โดยรอบบริเวณโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

สาระสำคัญ

การจัดเตรียมสถานที่ในการถ่ายทำเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ จะสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงความสอดคล้องของ แก่นเรื่อง โครงเรื่องและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำการเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครได้
2. นักเรียนสามารถจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ
2. การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ชั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ โดยมี Power Point เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ประกอบการบรรยาย
2. วิทยากรเปิดภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE วิทยากรชวนนักเรียนพูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาจากวิดีโอ

ชั่วโมงที่ 2

วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้กลุ่มเดิมจากกิจกรรมที่ 1 เพื่อปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์โดยนำนักเรียนไปศึกษาสถานที่ต่างๆ ในบริเวณชุมชนหรือบริเวณโดยรอบโรงเรียน เพื่อแนะนำสถานที่เหมาะแก่การถ่ายทำภาพยนตร์ในรูปแบบต่างๆ

ขั้นสรุป

1. ทุกกลุ่ม วิทยากร พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์
2. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ
2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

การถ่ายภาพและวิดีโอ

ตาราง 5 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบการ อบรม	ระยะ เวลา	สื่อประกอบ
3	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจใน การถ่ายภาพและวิดีโอ ในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และธีมภาพยนตร์	การจัดการ เรียนรู้แบบ บรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพ และวิดีโอในมุมที่หลากหลาย
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการ ถ่ายภาพและวิดีโอ ในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหา และธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการ เรียนรู้แบบ สาธิต จัดการเรียนรู้ แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

การถ่ายภาพและวิดีโอ

สาระสำคัญ

การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลายเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ และบุคคลให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์จะสามารถดึงดูดและกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย

ข้อเสนอแนะสำหรับวิทยากร

วิทยากรต้องรู้จักชุมชน พื้นที่โดยรอบบริเวณโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

การถ่ายภาพและวิดีโอ

สาระสำคัญ

การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลายเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ และบุคคลให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์จะสามารถดึงดูดและกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงกระบวนการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลายที่เหมาะสมได้
2. นักเรียนสามารถถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลายได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. กระบวนการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย

ระยะเวลา

- 2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต
4. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ภาพยนตร์

ขั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ โดยมี PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ประกอบการบรรยาย
2. วิทยากรเปิดภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream วิทยากรชวนนักเรียนพูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาจากวิดีโอ

ชั่วโมงที่ 2

2. วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้กลุ่มเดิมจากกิจกรรมที่ 1 เพื่อปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายโดยนำนักเรียนไปศึกษาสถานที่ต่าง ๆ ในบริเวณชุมชนหรือบริเวณโดยรอบโรงเรียน เพื่อแนะนำสถานที่ที่เหมาะสมแก่การถ่ายทำภาพยนตร์ในรูปแบบต่าง ๆ

ขั้นสรุป

1. ทุกกลุ่ม วิทยากร พุดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ภาพยนต์
2. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ
2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

การตัดต่อภาพยนตร์

ตาราง 6 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ตัดต่อภาพยนตร์

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบ การอบรม	ระยะ เวลา	สื่อประกอบ
3	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอ้ชิต” (SHIT)

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

การตัดต่อภาพยนตร์

สาระสำคัญ

การตัดต่อภาพยนตร์เป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและริ้วภาพยนตร์จะสามารถสร้างบรรยากาศและเพิ่มอารมณ์สในการรับชม

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

การตัดต่อภาพยนตร์

สาระสำคัญ

การตัดต่อภาพยนตร์เป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีม ภาพยนตร์จะสามารถสร้างบรรยากาศและเพิ่มอารมณ์สในการรับชม

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงกระบวนการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบได้

2. นักเรียนสามารถการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. กระบวนการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต
4. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ

ขั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ โดยมี PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์ ประกอบการบรรยาย

2. วิทยากรเปิดภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอ้ชิต” (SHIT) วิทยากรชวนนักเรียนพูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาจากวิดีโอ

ชั่วโมงที่ 2

วิทยาการแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้กลุ่มเดิมจากกิจกรรมที่ 1 เพื่อปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์โดยฝึกการตัดต่อวิดีโอผ่าน แอปพลิเคชัน capcut

ขั้นสรุป

1. ทุกกลุ่ม วิทยาการ พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ

2. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอ้ชิต” (SHIT)

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ
2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
3. ประเมินความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
2. แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว

สื่อและแหล่งเรียนรู้ในการฝึกอบรม

สื่อประกอบการฝึกอบรมตามหลักสูตรนี้ ประกอบด้วย

1. PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว

2. PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียมและกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์

3. PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย

4. PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์

5. แบบฝึกกิจกรรม ที่ 1. เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว

6. สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE

7. สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream

8. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอ้ชิต” (SHIT)

การวัดและประเมินผลการฝึกอบรม

1. การวัดและประเมินผล

1.1 การประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

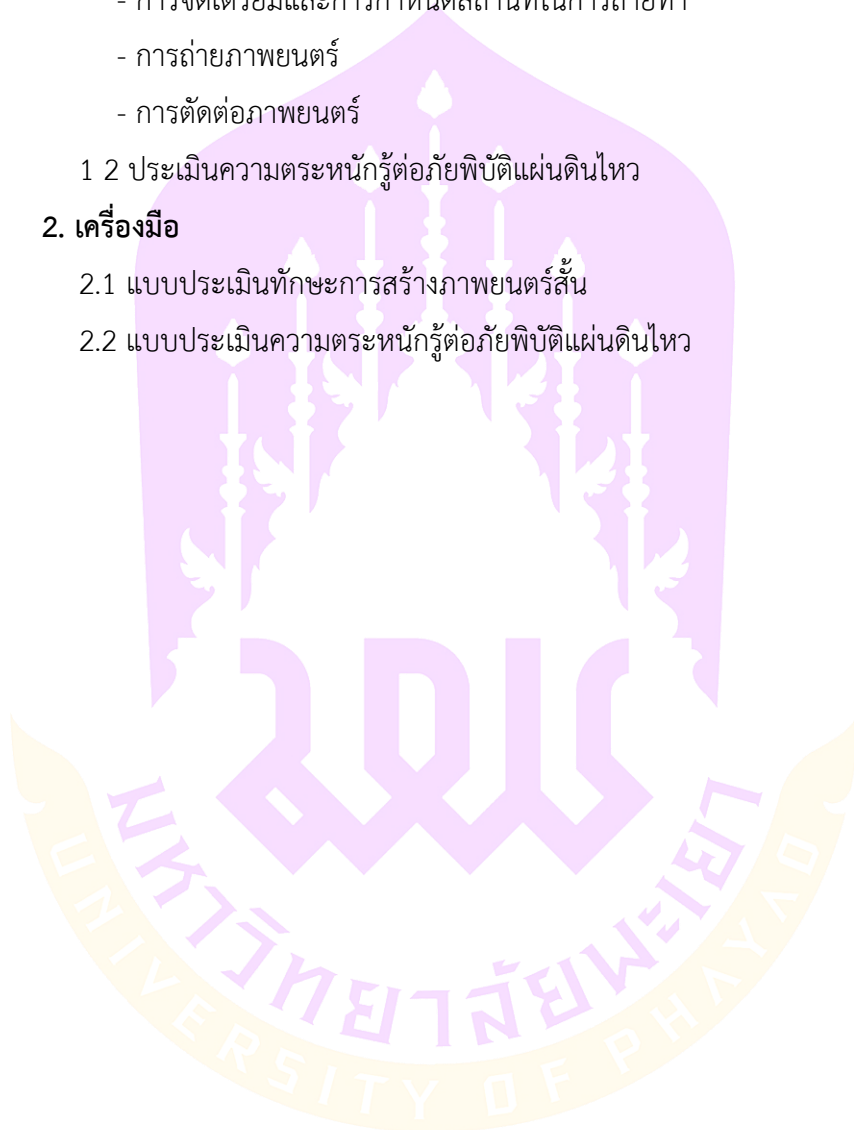
- การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร
- การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ
- การถ่ายภาพยนตร์
- การตัดต่อภาพยนตร์

1.2 ประเมินความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว

2. เครื่องมือ

2.1 แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

2.2 แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อกฎพิบัติแผ่นดินไหว

บรรณานุกรม

- กรมอุตุนิยมวิทยา. (2558). ความรู้อุตุนิยมวิทยา-ขนาดและความรุนแรงแผ่นดินไหว.สืบค้นเมื่อ
วันที่ 1 พฤษภาคม 2563, จาก <http://www.tmd.go.th/info/info.php?FileID=34>
- กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว. (2563). การวิเคราะห์เหตุการณ์แผ่นดินไหวในประเทศไทยและพื้นที่
ใกล้เคียงเดือน มกราคม - มิถุนายน 2563. เอกสารวิชาการเลขที่ 550.341-10-2020
กรมอุตุนิยมวิทยา.
- จิตรภาณุ อังสุสิทธิกร และคณะ. (2563). การผลิตภาพยนตร์สั้นเพื่อสร้างความตระหนักถึงการปรับตัว
ในชีวิตวิถีใหม่ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา (ปริญญาานิพนธ์, วิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย). วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- ชัชวัฒน์ เรียมจำปาและคณะ. (2563). การผลิตภาพยนตร์สั้นเพื่อลดความเหลื่อมล้ำต่อการใช้สื่อ
การเรียนรู้สำหรับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น โรงเรียนการศึกษาคนตาบอด
ธรรมสาธกหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (ปริญญาานิพนธ์, วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย).
วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- บุรินทร์ เวชบรรเทิง และคณะ. (2563). ความรู้พื้นฐานด้านแผ่นดินไหวและสึนามิ. กองเฝ้าระวัง
แผ่นดินไหว. [https://earthquake.tmd.go.th/documents/file/seismo-doc-
1606435108.pdf](https://earthquake.tmd.go.th/documents/file/seismo-doc-1606435108.pdf)

คู่มือการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้
 ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
 โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม
 อำเภอแม่ลาว จังหวัดเชียงราย
 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เชียงราย
 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

สื่อภาพยนตร์สั้น เป็นสื่อการนำเสนอที่มีความนิยมมากในปัจจุบัน ที่สามารถเข้าถึงได้ สามารถนำเสนอสะท้อนประเด็น เรื่องราวต่างๆ สั้นๆ กระชับและดำเนินเรื่องอย่างรวดเร็ว สามารถดึงดูดให้ผู้ชมเข้าใจเนื้อหา สามารถสร้างความสนใจได้ดีเหมาะกับการเรียนรู้ที่จะเป็นการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว เป็นภัยพิบัติทางธรรมชาติที่เกิดจากการสั่นสะเทือนของพื้นดินอันเนื่องมาจากการปลดปล่อยพลังงานเพื่อลดความเครียดที่สะสมไว้ภายในโลกออกมาเพื่อปรับสมดุลของเปลือกโลกให้คงที่อย่างไรก็ตาม ภัยพิบัติแผ่นดินไหวได้สร้างความเสียหายต่อทรัพย์สินและชีวิต

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ต้องการให้ผู้เข้ารับการอบรมสามารถผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวให้ผู้ผลิตและผู้รับชมได้เป็นอย่างดี

คู่มือการใช้หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคมสื่อภาพยนตร์สั้นฉบับนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบความเป็นมา จุดประสงค์ของการใช้คู่มือฝึกอบรม เนื้อหาสาระ วิธีดำเนินการฝึกอบรม ตลอดจนการวัดและประเมินผลการฝึกอบรม เพื่อให้วิทยากรได้เห็นแนวทางในการเตรียมความพร้อมก่อนการฝึกอบรมและสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรตามที่ได้กำหนดไว้

ธีรภพ หาเชื้อ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ.....	ก
สารบัญ.....	ข
สารบัญตาราง.....	ค
ที่มาและความสำคัญ.....	1
จุดมุ่งหมายของหลักสูตร.....	1
เนื้อหาการฝึกอบรม.....	2
แนวทางการดำเนินการฝึกอบรม.....	3
กิจกรรมการฝึกอบรม.....	4
เทคนิคการฝึกอบรม.....	5
โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม.....	6
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์สั้น.....	10
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ.....	21
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ.....	31
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์.....	41
สื่อและแหล่งเรียนรู้ในการฝึกอบรม.....	58
การวัดและประเมินผลการฝึกอบรม.....	58
บรรณานุกรม.....	59

สารบัญตาราง

	หน้า
ตาราง 1 เนื้อหาการฝึกอบรมของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว.....	2
ตาราง 2 โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว.....	7
ตาราง 3 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์.....	10
ตาราง 4 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ.....	21
ตาราง 5 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ.....	31
ตาราง 6 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ตัดต่อภาพยนตร์.....	41

หลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

ที่มาและความสำคัญ

แผ่นดินไหวเป็นภัยพิบัติธรรมชาติ ที่เกิดขึ้นจากการเคลื่อนที่ของแผ่นเปลือกโลกเป็น การสั่นสะเทือนหรือการเขย่าของผิวโลก เพื่อให้อยู่ในสภาวะสมดุล ภัยพิบัติแผ่นดินไหวก่อให้เกิด ความเสียหายต่ออาคาร สถานที่ต่างๆ ที่อยู่อาศัยและเป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิตอย่างใหญ่หลวง โดย สาเหตุที่ทำให้เกิดภัยพิบัติแผ่นดินไหวนั้น เกิดขึ้นได้จากธรรมชาติ แต่ภัยพิบัติแผ่นดินไหวบางลักษณะ เกิดขึ้นได้โดยฝีมือมนุษย์ ซึ่งมีความรุนแรงน้อยกว่า แผ่นดินไหวที่เกิดจากธรรมชาติ ในประเทศไทย มีรอยเลื่อนที่ส่วนใหญ่อยู่ในภาคเหนือ นั่นจึงเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดแผ่นดินไหวในภาคเหนืออยู่หลาย ครั้ง และแผ่นดินไหวที่ทำให้เกิดความเสียหายร้ายแรง เกิดขึ้นเมื่อวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2557 ซึ่งสามารถความรุนแรงได้อยู่ที่ 6.3 แมกนิจูด มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่ ตำบลงมะตะ อำเภอมะลาว จังหวัดเชียงราย เหตุการณ์ครั้งนั้น ทำให้ถนน อาคารบ้านเรือน บริเวณใกล้จุดศูนย์กลางได้รับความเสียหายอย่างหนัก และมีผู้เสียชีวิตจากเหตุการณ์นี้ 1 คน

ปัจจุบันมีสื่อหรือช่องทางในการรับส่งข้อมูลข่าวสาร การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ รณรงค์ ที่หลากหลายรูปแบบทำให้สามารถเข้าถึงข้อมูลได้ และแพร่กระจายอย่างรวดเร็ว ทำให้ประชาชน ตื่นรู้ในรับข้อมูลข่าวสารจากช่องทางที่หลากหลาย ซึ่งปัจจุบันสื่อภาพยนตร์สั้นได้รับความนิยมเป็น อย่างมาก โดยจะมีการจัดการแข่งขัน ประกวดสื่อภาพยนตร์ในรูปแบบต่างๆ กว่า 20 รายการ ในระยะเวลา 1 ปี สื่อภาพยนตร์สั้น (Short Film) เป็นภาพยนตร์ประเภทหนึ่งที่มีความยาวนานน้อยกว่า 30 นาที ในแวดวงการศึกษาสื่อภาพยนตร์สั้นจะมีความยาวเฉลี่ย 5-7 นาที ทำให้เข้าใจง่าย เน้นเรื่องเดียว กระชับ ตรงประเด็น มีโครงเรื่องที่ไม่ซับซ้อน ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ได้ง่าย

ผู้จัดทำหลักสูตรจึงมีความต้องการให้ผู้เข้ารับการอบรม มีความรู้ ความเข้าใจ และ สามารถผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อสร้างความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ทั้งนำความรู้ดังกล่าว ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดเป็นการสร้างอาชีพได้ด้วยตนเอง

จุดมุ่งหมายของหลักสูตร

1. เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถในการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
2. เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
3. เพื่อผลิตสื่อภาพยนตร์ ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

เนื้อหาการฝึกอบรม

เนื้อหาในหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว จัดทำเป็น หน่วยการเรียนรู้ 4 หน่วย ใช้เวลาในการฝึกอบรม จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง รวม 8 ชั่วโมง ดังนี้

ตาราง 1 เนื้อหาการฝึกอบรมของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ
1. หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกาย ให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
3. หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ตาราง 1 (ต่อ)

หน่วยการเรียนรู้	เนื้อหา/สาระ
4. หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การติดต่อภาพยนตร์	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการติดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการติดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์

แนวทางการดำเนินการฝึกอบรม

การใช้หลักสูตรฝึกอบรมที่จะทำให้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรมทุกข้อนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับวิทยาการที่จะสามารถดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล โดยจะต้องมีความชัดเจนในองค์ประกอบต่าง ๆ ที่สำคัญ ดังได้นำเสนอรายละเอียดมาแล้วในคู่มือ การใช้หลักสูตรฝึกอบรมนี้ และจำเป็นต้องใช้ คู่มือนี้ประกอบด้วย หลักสูตรฝึกอบรมตลอดการฝึกอบรม จำนวน 4 สัปดาห์ ทั้งนี้วิทยาการจะต้องดำเนินการและร่วมดำเนินการฝึกอบรมอย่างเป็นระบบ ยึดหลักสูตรฝึกอบรมเป็นหลัก ซึ่งสามารถสรุปดำเนินการฝึกอบรม ดังนี้

ขั้นเตรียม

1. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรฝึกอบรม และคู่มือการใช้หลักสูตรฝึกอบรมให้มีความรู้ความเข้าใจที่ชัดเจนและวางแผนปฏิบัติร่วมกันทุกกิจกรรมการเรียนรู้
2. เตรียมสื่อการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ทุกหน่วยการเรียนรู้ตามหลักสูตรฝึกอบรมให้ครบถ้วน ชี้แจงให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมเตรียมอุปกรณ์ที่จำเป็นต่อการฝึกอบรม โดยให้เสร็จสมบูรณ์ก่อน การดำเนินการฝึกอบรม
3. เตรียมเครื่องมือวัดผลที่กำหนดไว้ให้ครบถ้วนตามจำนวนผู้เข้ารับการฝึกอบรม โดยให้เสร็จสมบูรณ์ก่อนการดำเนินการฝึกอบรม
4. จัดเตรียมสถานที่ให้พร้อม

ขั้นดำเนินการฝึกอบรม

1. วิทยาการปฏิบัติกิจกรรมตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วยการเรียนรู้โดยยึดตามตารางการฝึกอบรมเป็นหลัก

2. ประเมินผลการฝึกอบรมตามที่ระบุไว้ให้ครบถ้วน โดยใช้เครื่องมือที่กำหนดไว้แล้วในหลักสูตรฝึกอบรม

3. สรุปผลการดำเนินการฝึกอบรมหลังเสร็จสิ้นการดำเนินการฝึกอบรมในแต่ละสัปดาห์ เพื่อปรับปรุงการดำเนินการฝึกอบรมในครั้งถัดไป

ขั้นประเมินผลการฝึกอบรม

1. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนหลังการฝึกอบรม

2. ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนหลังการฝึกอบรม

3. ประเมินหลักสูตรฝึกอบรมในครั้งนี้ ประกอบด้วย

3.1 ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคน

3.2 ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวของผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคน

เมื่อวิทยากรดำเนินการประเมินผลการฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวครบถ้วนแล้ว ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้โดยใช้สถิติพื้นฐานที่กำหนดไว้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละแปลผลข้อมูลตรงกับเป้าหมายที่กำหนดไว้ในการจัดและประเมินผลหลักสูตรฝึกอบรม

กิจกรรมการฝึกอบรม

ผู้เข้าอบรมได้มีส่วนร่วมในการปฏิบัติกิจกรรมโดยลงมือกระทำด้วยตนเองแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกับสมาชิกในกลุ่มลงมือทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกันเรียนรู้ซึ่งกันและกัน โดยมีขั้นตอนการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ดังนี้

1. การแบ่งกลุ่มควรมีสมาชิก 5 คน

2. ทำข้อตกลงร่วมกัน

3. การจัดกิจกรรมแต่ละหน่วยควรดำเนินการ ดังนี้

3.1 ชี้แจงวัตถุประสงค์ของกิจกรรม

3.2 วิทยากรบรรยายให้ความรู้แก่ผู้เข้าอบรมตามเอกสารและสื่อประกอบการบรรยาย

3.3 ผู้เข้าอบรมปฏิบัติกิจกรรมตามคำแนะนำของวิทยากร

3.4 เมื่อจบการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม วิทยากรและผู้เข้าอบรมแลกเปลี่ยนแนวคิดหรือประเมินความรู้ที่ได้จากการจัดกิจกรรมนั้น วิทยากรสรุปให้คำแนะนำ ข้อเสนอแนะแก่ผู้เข้าอบรม

4. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้นหลังการฝึกอบรม

5. ประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธศาสตร์แผ่นดินไหวหลังการฝึกอบรม

เทคนิคการฝึกอบรม

หลักสูตรฝึกอบรมนี้ ได้กำหนดกิจกรรมโดยใช้เทคนิคการฝึกอบรมเพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร และสื่อความหมายระหว่างผู้ที่เป็นวิทยากรกับผู้เข้ารับการฝึกอบรมในการนำความรู้ ทักษะ และทัศนคติไปใช้ในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีประสิทธิภาพ โดยมีการแบ่งประเภทของเทคนิคในการฝึกอบรม ดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย (Lecture Method) คือ กระบวนการเรียนรู้ที่ผู้สอนเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้แก่ผู้เรียนโดยการพูดบอกเล่า อธิบายเนื้อหาเรื่องราวที่ผู้สอนได้เตรียมการศึกษาค้นคว้ามาเป็นอย่างดี ผู้เรียนเป็นฝ่ายรับฟัง อาจมีการจัดบันทึกสาระสำคัญในขณะที่ฟังบรรยายหรืออาจมีโอกาสนซักถามแสดงความคิดเห็นได้บ้างถ้าผู้สอนเปิดโอกาสวิธีนี้เหมาะสำหรับผู้ฟังจำนวนมากและผู้บรรยายซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องนั้น ๆ ต้องการนำเสนอเนื้อหาสาระจำนวนมากในลักษณะ คม ชัด ลึก โดยใช้เวลา ไม่มากนัก จึงเป็นการเรียนรู้ที่ประหยัดเวลาและค่าใช้จ่าย

2. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต (Demonstration Method) คือ กระบวนการที่ผู้สอนหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งใช้ในการช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ โดยการแสดงหรือกระทำให้ดูเป็นตัวอย่างพร้อม ๆ กับการบอก อธิบาย ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ผู้เรียนจะเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตกระบวนการขั้นตอนการสาธิตนั้น ๆ แล้วให้ผู้เรียนซักถาม อภิปรายและสรุป การเรียนรู้ที่ได้จากการสาธิต จึงเหมาะสมสำหรับการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนเห็นขั้นตอนของการปฏิบัติ

3. การระดมสมอง (Brain storming) คือ การประชุมกลุ่มเล็กไม่เกิน 15 คน เปิดโอกาสให้ทุกคนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีโดยปราศจากข้อจำกัดหรือกฎใด ๆ ในหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งหรือปัญหาใดปัญหาหนึ่ง โดยไม่คำนึงว่าจะถูกหรือผิด ดีหรือไม่ดีความคิดหรือข้อเสนอทุกอย่างจะถูกจดไว้แล้วนำไปถกเถียงกันอีกขั้นหนึ่ง ดังนั้นพอเริ่มประชุมต้องมีการเลือกประธานและเลขานุการของกลุ่มเสียก่อนวิธีการ ผู้เข้ารับการฝึกอบรมทุกคนเสนอความคิดเห็นแล้วช่วยกันสรุป

4. การจัดการเรียนรู้แบบใช้คำถาม (Questioning Method) คือ กระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนากระบวนการทางความคิดของผู้เรียน โดยผู้สอนจะป้อนคำถามในลักษณะต่าง ๆ ที่เป็นคำถามที่ดี สามารถพัฒนาความคิดผู้เรียน ถามเพื่อให้ผู้เรียนใช้ความคิดเชิงเหตุผล วิเคราะห์วิจารณ์ สังเคราะห์ หรือการประเมินค่าเพื่อจะตอบคำถามเหล่านั้น

5. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning คือ กระบวนการในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องได้มีโอกาสลงมือกระทำมากกว่าการฟังเพียงอย่างเดียว ต้องจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้การเรียนรู้โดยการอ่าน การเขียนการโต้ตอบ และการวิเคราะห์ปัญหาอีกทั้งให้ผู้เรียนได้ใช้กระบวนการคิดขั้นสูง ได้แก่ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ดังนั้น Active Learning จึงเป็น

กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้เรียนได้ลงมือกระทำและได้ใช้กระบวนการคิดเกี่ยวกับสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป

โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรม

โครงสร้างเนื้อหาในหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม ให้สามารถดำเนินการควบคู่ไปกับการจัดกิจกรรมการฝึกอบรม ประกอบด้วยเนื้อหา จำนวน 4 หน่วยการเรียนรู้ โดยแบ่งออกเป็นภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ กำหนดเวลารวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง ซึ่งแต่ละหน่วยการเรียนรู้มีความสอดคล้องสัมพันธ์กับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรฝึกอบรม โดยมีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

ตาราง 2 โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้
ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

สัปดาห์	เวลา	กิจกรรม/เนื้อหา	รูปแบบกิจกรรม	ระยะเวลา ฝึกอบรม	รวมเวลา
1	ชั่วโมง ที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์สั้น ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบใช้คำถาม	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมง ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์สั้น ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อ ภัยพิบัติแผ่นดินไหว	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	
2	ชั่วโมง ที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ ในการถ่ายทำ ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจใน การจัดเตรียมและ การกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและ การแต่งกายให้เหมาะสมกลับ บทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหา และธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์	เวลา	กิจกรรม/เนื้อหา	รูปแบบกิจกรรม	ระยะเวลา ฝึกอบรม	รวมเวลา
2	ชั่วโมง ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ ในการถ่ายทำ ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียมและ การกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและ การแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหา และธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
3	ชั่วโมง ที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพ และวิดีโอ ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจใน การถ่ายภาพ และวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสม กับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมง ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพ และวิดีโอ ภาคปฏิบัติ ฝึกการถ่ายภาพ และวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง

ตาราง 2 (ต่อ)

สัปดาห์	เวลา	กิจกรรม/เนื้อหา	รูปแบบกิจกรรม	ระยะเวลา ฝึกอบรม	รวมเวลา
4	ชั่วโมง ที่ 1	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การติดต่อ ภาพยนตร์ ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจในการติดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	2 ชั่วโมง
	ชั่วโมง ที่ 2	หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การติดต่อ ภาพยนตร์ ภาคปฏิบัติ ฝึกการติดต่อ ภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพ หรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้ เหมาะสมกับเนื้อหาและธีม ภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

การสร้างภาพยนตร์สั้น

ตาราง 3 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การสร้างภาพยนตร์

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบ การอบรม	ระยะ เวลา	สื่อประกอบ
1	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจ ในการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว	การจัดการ เรียนรู้แบบ บรรยาย การระดมสมอง การจัดการ เรียนรู้แบบใช้ คำถาม	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการกำหนด แนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร ที่ส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้ แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	แบบฝึกกิจกรรม ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1

การสร้างภาพยนตร์สั้น

สาระสำคัญ

ภาพยนตร์เป็นหนึ่งในสื่อที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้มาเป็นอย่างดี ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย แต่อย่างไรก็ตามหนึ่งในกระบวนการสำคัญที่จะทำให้ภาพยนตร์มีความน่าสนใจนั้น คือ การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการนำเสนอ และมุ่งเน้นในการกระตุ้นความสนใจและความสนุกของผู้รับชม พร้อมทั้งสามารถได้รับความรู้ในขณะรับชม

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

การสร้างภาพยนตร์สั้น

สาระสำคัญ

ภาพยนตร์เป็นหนึ่งในสื่อที่สามารถถ่ายทอดความรู้ได้มาเป็นอย่างดี ไม่ซับซ้อน เข้าใจง่าย แต่อย่างไรก็ตามหนึ่งในกระบวนการสำคัญที่จะทำให้ภาพยนตร์มีความน่าสนใจนั้น คือ การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่องที่ต้องการนำเสนอ และมุ่งเน้นในการกระตุ้นความสนใจและความสนุกของผู้รับชม พร้อมทั้งสามารถได้รับความรู้ในขณะรับชม

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงการกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร
2. นักเรียนสามารถเขียนโครงเรื่องและบทละครได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. ความเป็นมาของภาพยนตร์
2. การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง
3. การเขียนโครงเรื่องและบทละครได้

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. การจัดการเรียนรู้แบบใช้คำถาม
4. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การสร้างภาพยนตร์ เพื่อให้นักเรียนรู้จักกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. วิทยากรแจกกระดาษ A 4 (แบ่งเป็น 4 ส่วน) ให้ทุกคนเขียนตอบคำถาม 3 ข้อ ได้แก่
คำถามที่ 1 ภาพยนตร์คืออะไร

คำถามที่ 2 ภาพยนตร์แนวไหนกำลังเป็นที่นิยม

คำถามที่ 3 ถ้านำเนื้อหาของภัยพิบัติแผ่นดินไหวมาอยู่ในภาพยนตร์จากเป็นภาพยนตร์แนวไหน

3. จากนั้นวิทยากรเก็บกระดาษคำตอบมาคละกัน สุ่มอ่านบางคน

ขั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์สั้น โดยมี PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว ประกอบการบรรยาย

ชั่วโมงที่ 2

2. วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 5 คน แจกแบบฝึกกิจกรรม ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว จากนั้นวิทยากรให้ทุกกลุ่มนำเสนอ กลุ่มละ 5-7 นาที

ขั้นสรุป

1. หลังจากนำเสนอครบทุกกลุ่ม วิทยากร พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละครที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

2. กระดาษ เอ 4

3. แบบฝึกกิจกรรม ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ

2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

คำชี้แจง ให้กำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อ
ภัยพิบัติแผ่นดินไหว

แก่นเรื่อง/Theme

ตัวละคร/character

โครงเรื่อง/story

แนวคิด/แรงบันดาลใจ

คณะผู้จัดทำ

แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ

แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ตรงตามหัวข้อการประเมินและคะแนนที่สอดคล้องกับพฤติกรรมและระดับผลงานตามความเหมาะสมหรือใกล้เคียงมากที่สุด

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4. มาก	3. ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร					
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่อง					
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน					
1.3 มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว					
2. การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ					
2.1 มีการออกแบบพื้นหลังเหมาะสม					
2.2 นักแสดงมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ได้					
2.3 ความเหมาะสมในการแต่งกายของนักแสดง					
3. การถ่ายภาพยนตร์					
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ					
3.2 มุมหรือองศาของการถ่ายทำ					
4. การตัดต่อภาพยนตร์					
4.1 มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดี					
4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์					
4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน					
4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยาย					
4.5 มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม					
รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

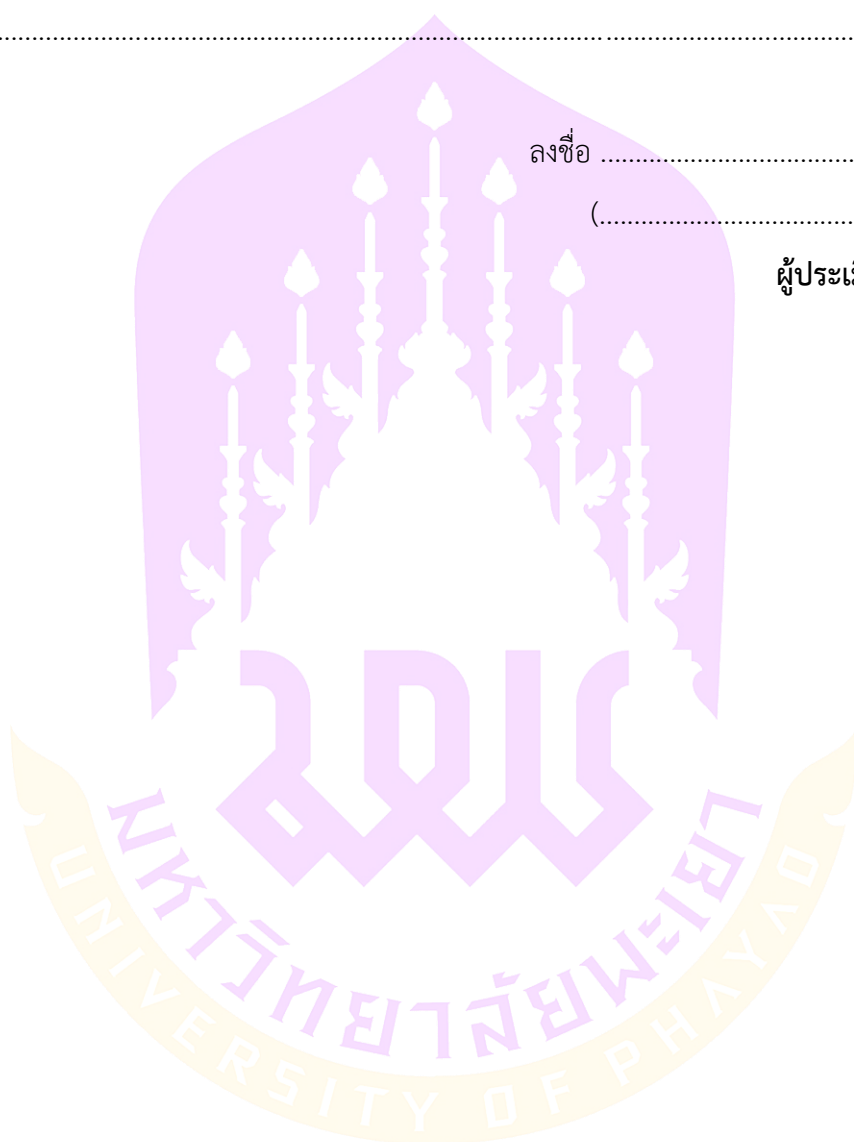
.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง มากที่สุด	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่องมาก	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง ปานกลาง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่องน้อย	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง น้อยที่สุด
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจ ง่าย ไม่ซับซ้อน	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจ ง่าย ไม่ซับซ้อน มากที่สุด	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจ ง่าย ไม่ซับซ้อน มาก	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจ ง่าย ไม่ซับซ้อน ปานกลาง	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจ ง่าย ไม่ซับซ้อน น้อย	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจ ง่าย ไม่ซับซ้อน น้อยที่สุด
1.3 มีการ ส่งเสริมความ ตระหนักรู้ต่อ ภัยพิบัติ แผ่นดินไหว	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว มากที่สุด	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว มาก	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว ปานกลาง	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว น้อย	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม มากที่สุด	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม มาก	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม ปานกลาง	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม น้อย	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม น้อยที่สุด
2.2 นักแสดง มีความเหมาะสมกับ บทบาทที่ได้	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ มากที่สุด	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้มาก	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ ปานกลาง	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้น้อย	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ น้อยที่สุด
2.3 ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง มากที่สุด	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดงมาก	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง ปานกลาง	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดงน้อย	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพยนตร์

รายการการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอมากที่สุด	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอมาก	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอปานกลาง	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอน้อย	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ น้อยที่สุด
3.2 มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำ	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมมากที่สุด	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมมาก	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมปานกลาง	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมน้อย	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

รายการการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
4.1 มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดี	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีมากที่สุด	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีมาก	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีปานกลาง	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีน้อย	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีน้อยที่สุด
4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์มากที่สุด	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์มาก	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์ปานกลาง	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์น้อย	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์น้อยที่สุด
4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน	มีเสียงบรรยายชัดเจนมากที่สุด	มีเสียงบรรยายชัดเจนมาก	มีเสียงบรรยายชัดเจนปานกลาง	มีเสียงบรรยายชัดเจนน้อย	มีเสียงบรรยายชัดเจนน้อยที่สุด
4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยาย	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายมากที่สุด	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายมาก	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายปานกลาง	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายน้อย	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายน้อยที่สุด
4.5 มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมมากที่สุด	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมมาก	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมปานกลาง	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมน้อย	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

ตาราง 4 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบการอบรม	ระยะเวลา	สื่อประกอบ
1	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจใน การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดง และการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการจัดเตรียม และการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2

การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

สาระสำคัญ

การจัดเตรียมสถานที่ในการถ่ายทำเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ จะสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ได้ดียิ่งขึ้น

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ข้อเสนอแนะสำหรับวิทยากร

วิทยากรต้องรู้จักชุมชน พื้นที่โดยรอบบริเวณโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

การสร้างภาพยนตร์สั้น

สาระสำคัญ

การจัดเตรียมสถานที่ในการถ่ายทำเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้นๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ จะสามารถถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงความสอดคล้องของ แก่นเรื่อง โครงเรื่องและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครได้
2. นักเรียนสามารถการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ
2. การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละคร

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทียากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์

ชั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ โดยมี PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ ประกอบการบรรยาย

2. วิทยากรเปิดภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE วิทยากรชวนนักเรียนพูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาจากวิดีโอ

ชั่วโมงที่ 2

2. วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้กลุ่มเดิมจากกิจกรรมที่ 1 และนำนักเรียนไปศึกษาสถานที่ต่าง ๆ ในบริเวณชุมชนหรือบริเวณโดยรอบโรงเรียน เพื่อแนะนำสถานที่ที่เหมาะสมแก่การถ่ายทำภาพยนตร์ในรูปแบบต่าง ๆ

ขั้นสรุป

1. ทุกกลุ่ม วิทยากร พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์

2. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ

2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ
แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ตรงตามหัวข้อการประเมินและคะแนนที่สอดคล้องกับ
พฤติกรรมและระดับผลงานตามความเหมาะสมหรือใกล้เคียงมากที่สุด

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร					
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์สอดคล้อง ของเนื้อหาตามกรอบเรื่อง					
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน					
1.3 มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว					
2. การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ					
2.1 มีการออกแบบพื้นหลังเหมาะสม					
2.2 นักแสดงมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ได้					
2.3 ความเหมาะสมในการแต่งกายของนักแสดง					
3. การถ่ายภาพยนตร์					
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ					
3.2 มุมหรือองศาของการถ่ายทำ					
4. การตัดต่อภาพยนตร์					
4.1 มีการเรียงลำดับการ นำเสนอได้ดี					
4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์					
4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน					
4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวน เสียงบรรยาย					

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4 มาก	3 ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
4.5 มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม					
รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตามกรอบ เรื่อง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง มากที่สุด	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่องมาก	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง ปานกลาง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่องน้อย	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง น้อยที่สุด
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ ซับซ้อน	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน มากที่สุด	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนมาก	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน ปานกลาง	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนน้อย	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน น้อยที่สุด
1.3 มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว มากที่สุด	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหวมาก	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว ปานกลาง	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว น้อย	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม มากที่สุด	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม มาก	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม ปานกลาง	มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม น้อย	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม น้อยที่สุด
2.2 นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้มาก ที่สุด	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้มาก	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ปาน กลาง	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้น้อย	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ น้อยที่สุด
2.3 ความเหมาะสม ในการแต่งกายของ นักแสดง	ความเหมาะสมใน การแต่งกายของ นักแสดงมากที่สุด	ความเหมาะสมใน การแต่งกายของ นักแสดงมาก	ความเหมาะสมใน การแต่งกายของ นักแสดงปานกลาง	ความเหมาะสมใน การแต่งกายของ นักแสดงน้อย	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพยนตร์

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4 มาก	3 ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 ความเหมาะสม ของภาพและวิดีโอ	มีความเหมาะสม ของภาพและวิดีโอ มากที่สุด	มีความเหมาะสม ของภาพและวิดีโอ มาก	มีความเหมาะสม ของภาพและวิดีโอ ปานกลาง	มีความเหมาะสม ของภาพและวิดีโอ น้อย	มีความเหมาะสม ของภาพและวิดีโอ น้อยที่สุด
3.2 มุมหรือองศา ของการถ่ายทำ	มุมหรือองศาของ การถ่ายทำมีความ เหมาะสมมากที่สุด	มุมหรือองศาของ การถ่ายทำมีความ เหมาะสมมาก	มุมหรือองศาของ การถ่ายทำมีความ เหมาะสม ปานกลาง	มุมหรือองศาของ การถ่ายทำมีความ เหมาะสมน้อย	มุมหรือองศาของ การถ่ายทำมีความ เหมาะสม น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2. น้อย	1.น้อยที่สุด
4.1 มีการเรียงลำดับ การ นำเสนอได้ดี	มีการเรียงลำดับ การ นำเสนอได้ดี มากที่สุด	มีการเรียงลำดับ การ นำเสนอได้ดี มาก	มีการเรียงลำดับ การ นำเสนอได้ดี ปานกลาง	มีการเรียงลำดับ การ นำเสนอได้ดี น้อย	มีการเรียงลำดับ การ นำเสนอได้ดี น้อยที่สุด
4.2 ความสมบูรณ์ และการทำหน้าที่ ของภาพยนตร์	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์ มากที่สุด	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์มาก	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์ ปานกลาง	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์น้อย	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์ น้อยที่สุด
4.3 มีเสียงบรรยาย ชัดเจน	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนมากที่สุด	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนมาก	มีเสียงบรรยาย ชัดเจน ปานกลาง	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนน้อย	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนน้อยที่สุด
4.4 เพลงประกอบ เหมาะสมไม่รบกวน เสียงบรรยาย	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวน เสียงบรรยาย มากที่สุด	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวน เสียงบรรยายมาก	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวน เสียงบรรยาย ปานกลาง	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวน เสียงบรรยายน้อย	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวน เสียงบรรยาย น้อยที่สุด
4.5 มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม มากที่สุด	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม มาก	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม ปานกลาง	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม น้อย	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

การถ่ายภาพและวิดีโอ

ตาราง 5 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอ

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบการอบรม	ระยะเวลา	สื่อประกอบ
3	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ความเข้าใจในการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายต่างสถานที่ บุคคลให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายต่างสถานที่ บุคคลให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3

การถ่ายภาพและวิดีโอ

สาระสำคัญ

การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลายเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ และบุคคลให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์จะสามารถดึงดูดและกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย

ข้อเสนอแนะสำหรับวิทยากร

วิทยากรต้องรู้จักชุมชน พื้นที่โดยรอบบริเวณโรงเรียนได้เป็นอย่างดี

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

การถ่ายภาพและวิดีโอ

สาระสำคัญ

การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายเป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ และบุคคลให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์จะสามารถดึงดูดและกระตุ้นความสนใจได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงกระบวนการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายที่เหมาะสมได้
2. นักเรียนสามารถถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลายได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. กระบวนการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย

ระยะเวลา

- 2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต
4. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ภาพยนตร์

ขั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ โดยมี PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย ประกอบการบรรยาย
2. วิทยากรเปิดภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream วิทยากรชวนนักเรียนพูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาจากวิดีโอ

ชั่วโมงที่ 2

2. วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้กลุ่มเดิมจากกิจกรรมที่ 1 เพื่อปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลายโดยนำนักเรียนไปศึกษาสถานที่ต่าง ๆ ในบริเวณชุมชนหรือบริเวณโดยรอบโรงเรียน เพื่อแนะนำสถานที่ที่เหมาะสมแก่การถ่ายทำภาพยนตร์ในรูปแบบต่าง ๆ

ขั้นสรุป

1. ทุกกลุ่ม วิทยากร พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ภาพยนต์ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย ต่างสถานที่ บุคคล ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีมภาพยนตร์ภาพยนต์
2. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ
2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ
แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ตรงตามหัวข้อการประเมินและคะแนนที่สอดคล้องกับ
พฤติกรรมและระดับผลงานตามความเหมาะสมหรือใกล้เคียงมากที่สุด

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4. มาก	3. ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร					
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์สอดคล้อง ของเนื้อหาตามกรอบเรื่อง					
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน					
1.3 มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว					
2. การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ					
2.1 มีการออกแบบพื้นหลังเหมาะสม					
2.2 นักแสดงมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ได้					
2.3 ความเหมาะสมในการแต่งกายของนักแสดง					
3. การถ่ายภาพยนตร์					
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ					
3.2 มุมหรือองศาของการถ่ายทำ					
4. การตัดต่อภาพยนตร์					
4.1 มีการเรียงลำดับการ นำเสนอได้ดี					
4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์					
4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน					
4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวน เสียงบรรยาย					

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4. มาก	3. ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
4.5 .มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษร เหมาะสม					
รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้อง ของเนื้อหา ตามกรอบ เรื่อง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง มากที่สุด	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่องมาก	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง ปานกลาง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่องน้อย	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตาม กรอบเรื่อง น้อยที่สุด
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน มากที่สุด	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนมาก	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน ปานกลาง	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนน้อย	โครงเรื่อง การเขียนบท ละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน น้อยที่สุด
1.3 มีการ ส่งเสริมความ ตระหนักรู้ต่อ ภัยพิบัติ แผ่นดินไหว	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว มากที่สุด	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหวมาก	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว ปานกลาง	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไวน้อย	มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม มากที่สุด	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสมมาก	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม ปานกลาง	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสมน้อย	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม น้อยที่สุด
2.2 นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ ได้มากที่สุด	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ ได้มาก	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ ปานกลาง	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ น้อย	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ น้อยที่สุด
2.3 ความเหมาะสม ในการแต่งกายของ นักแสดง	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง มากที่สุด	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง มาก	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง ปานกลาง	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง น้อย	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพยนตร์

รายการการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอมากที่สุด	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอมาก	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอปานกลาง	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ
3.2 มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำ	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมมากที่สุด	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมมาก	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมปานกลาง	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสม	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสม

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
4.1 มีการเรียงลำดับ การนำเสนอได้ดี	มีการเรียงลำดับ การนำเสนอได้ดี มากที่สุด	มีการเรียงลำดับ การนำเสนอได้ดี มาก	มีการเรียงลำดับ การนำเสนอได้ดี ปานกลาง	มีการเรียงลำดับ การนำเสนอได้ดี น้อย	มีการเรียงลำดับ การนำเสนอได้ ด้น้อยที่สุด
4.2 ความสมบูรณ์ และการทำหน้าที่ ของภาพยนตร์	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์มาก ที่สุด	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์มาก	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์ปาน กลาง	ความสมบูรณ์และ การทำหน้าที่ของ ภาพยนตร์น้อย	ความสมบูรณ์ และการทำ หน้าที่ของ ภาพยนตร์ น้อยที่สุด
4.3 มีเสียงบรรยาย ชัดเจน	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนมากที่สุด	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนมาก	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนปานกลาง	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนน้อย	มีเสียงบรรยาย ชัดเจนน้อยที่สุด
4.4 เพลงประกอบ เหมาะสมไม่รบกวน เสียงบรรยาย	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวนเสียง บรรยายมากที่สุด	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวนเสียง บรรยายมาก	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวนเสียง บรรยายปานกลาง	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวนเสียง บรรยายน้อย	เพลงประกอบ เหมาะสม ไม่รบกวนเสียง บรรยาย น้อยที่สุด
4.5 มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม มากที่สุด	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม มาก	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม ปานกลาง	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษรเหมาะสม น้อย	มีการเคลื่อนไหว ของภาพและ ตัวอักษร เหมาะสม น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

การติดต่อภาพยนตร์

ตาราง 6 แผนการอบรมหน่วยการเรียนรู้ที่ 4 ติดต่อภาพยนตร์

กิจกรรม	เนื้อหา	รูปแบบการอบรม	ระยะ เวลา	สื่อประกอบ
3	ภาคทฤษฎี สร้างความรู้ ความเข้าใจในการติดต่อ ภาพยนตร์ การจัดลำดับ ภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้ เหมาะสมกับเนื้อหา และฉีภาพยนตร์	การจัดการเรียนรู้ แบบบรรยาย การระดมสมอง	1 ชั่วโมง	PowerPoint เรื่อง การติดต่อภาพยนตร์
	ภาคปฏิบัติ ฝึกการติดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพ หรือวิดีโอ เลือกเพลง ประกอบให้เหมาะสมกับ เนื้อหาและฉีภาพยนตร์	การระดมสมอง การจัดการเรียนรู้ แบบสาธิต จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning	1 ชั่วโมง	สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอ้ชิต” (SHIT)

หมายเหตุ: ระยะเวลาอาจเปลี่ยนแปลงได้ตามความเหมาะสม

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4

การตัดต่อภาพยนตร์

สาระสำคัญ

การตัดต่อภาพยนตร์เป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีม ภาพยนตร์จะสามารถสร้างบรรยากาศและเพิ่มอารมณ์สในการรับชม

ระยะเวลา

2 ชั่วโมง

บทบาทผู้เข้ารับการอบรม

1. ฟังบรรยายและปฏิบัติตามคำแนะนำของวิทยากร
2. ปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4

การตัดต่อภาพยนตร์

สาระสำคัญ

การตัดต่อภาพยนตร์เป็นหนึ่งในกระบวนการที่สำคัญในการสร้างสื่อภาพยนตร์สั้น โดยที่การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบให้เหมาะสมกับเนื้อหาและธีม ภาพยนตร์จะสามารถสร้างบรรยากาศและเพิ่มอารมณ์สในการรับชม

วัตถุประสงค์

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงกระบวนการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบได้
2. นักเรียนสามารถการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบได้

เนื้อหาการเรียนรู้

1. กระบวนการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ

ระยะเวลา

- 2 ชั่วโมง

วิธีการจัดการเรียนรู้

1. การจัดการเรียนรู้แบบบรรยาย
2. การระดมสมอง
3. การจัดการเรียนรู้แบบสาธิต
4. จัดการเรียนรู้แบบ Active Learning

กระบวนการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1. วิทยากรชี้แจงวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ

ขั้นเรียนรู้

1. วิทยากรบรรยายเกี่ยวกับการตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ โดยมี PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์ ประกอบการบรรยาย
2. วิทยากรเปิดภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอ้ชิต” (SHIT) วิทยากรชวนนักเรียนพูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาจากวิดีโอ

ชั่วโมงที่ 2

44

2. วิทยากรแบ่งกลุ่มนักเรียน โดยใช้กลุ่มเดิมจากกิจกรรมที่ 1 เพื่อปฏิบัติกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์โดยฝึกการตัดต่อวิดีโอผ่าน แอปพลิเคชัน capcut

ขั้นสรุป

1. ทุกกลุ่ม วิทยากร พูดคุยเพื่อสรุปเนื้อหาความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ และเปิดโอกาสให้นักเรียนสอบถามอย่างเสรี

สื่อและวัสดุอุปกรณ์จัดการเรียนรู้

1. PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์ การจัดลำดับภาพหรือวิดีโอ เลือกเพลงประกอบ
2. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอชิต” (SHIT)

การวัดและประเมินผล

1. การถาม-ตอบ
2. ประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
3. ประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

เครื่องมือ

1. แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
2. แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ
แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินทำเครื่องหมาย ✓ ตรงตามหัวข้อการประเมินและคะแนนที่สอดคล้องกับ
พฤติกรรมและระดับผลงานตามความเหมาะสมหรือใกล้เคียงมากที่สุด

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4. มาก	3. ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
1. การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร					
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์สอดคล้อง ของเนื้อหาตามกรอบเรื่อง					
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน					
1.3 มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว					
2. การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ					
2.1 มีการออกแบบพื้นหลังเหมาะสม					
2.2 นักแสดงมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ได้					
2.3 ความเหมาะสมในการแต่งกายของนักแสดง					
3. การถ่ายภาพยนตร์					
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ					
3.2 มุมหรือองศาของการถ่ายทำ					
4. การตัดต่อภาพยนตร์					
4.1 มีการเรียงลำดับการ นำเสนอได้ดี					
4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์					
4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน					
4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวน เสียงบรรยาย					

หัวข้อการประเมิน	ชื่อเรื่อง				
	5 มาก ที่สุด	4. มาก	3. ปาน กลาง	2 น้อย	1 น้อย ที่สุด
4.5 มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม					
รวมคะแนน					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ

(.....)

ผู้ประเมิน

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
61-85	ดีมาก
31-59	ดี
19-30	พอใช้
ต่ำกว่า 19	ปรับปรุง

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร

รายการการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
1.1 แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของ เนื้อหาตามกรอบ เรื่อง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่องมากที่สุด	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่องมาก	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่องปานกลาง	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่องน้อย	แก่นเรื่อง (Theme) ความสมบูรณ์ สอดคล้องของเนื้อหาตามกรอบเรื่องน้อยที่สุด
1.2 โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ ซับซ้อน	โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนมากที่สุด	โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนมาก	โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนปานกลาง	โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนน้อย	โครงเรื่อง การเขียนบทละคร เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อนน้อยที่สุด
1.3 มีการส่งเสริม ความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว	มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวมากที่สุด	มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวมาก	มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวปานกลาง	มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวน้อย	มีการส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหวน้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
2.1 มีการออกแบบ พื้นหลังเหมาะสม	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม มากที่สุด	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสมมาก	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม ปานกลาง	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสมน้อย	มีการออกแบบ พื้นหลัง เหมาะสม น้อยที่สุด
2.2 นักแสดง มีความเหมาะสม กับบทบาทที่ได้	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาท ที่ได้มากที่สุด	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาท ที่ได้มาก	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ ปานกลาง	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ น้อย	นักแสดงมีความ เหมาะสมกับ บทบาทที่ได้ น้อยที่สุด
2.3 ความเหมาะสม ในการแต่งกายของ นักแสดง	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง มากที่สุด	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง มาก	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง ปานกลาง	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง น้อย	ความเหมาะสม ในการแต่งกาย ของนักแสดง น้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพยนตร์

รายการการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
3.1 ความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอมากที่สุด	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอมาก	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอปานกลาง	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ	มีความเหมาะสมของภาพและวิดีโอ
3.2 มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำ	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมมากที่สุด	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมมาก	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมปานกลาง	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมน้อย	มุมหรือองค์ประกอบของการถ่ายทำมีความเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

เกณฑ์แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์

รายการการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
	5 มากที่สุด	4. มาก	3. ปานกลาง	2 น้อย	1 น้อยที่สุด
4.1 มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดี	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีมากที่สุด	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีมาก	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีปานกลาง	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีน้อย	มีการเรียงลำดับการนำเสนอได้ดีน้อยที่สุด
4.2 ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์มากที่สุด	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์มาก	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์ปานกลาง	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์น้อย	ความสมบูรณ์และการทำหน้าที่ของภาพยนตร์น้อยที่สุด
4.3 มีเสียงบรรยายชัดเจน	มีเสียงบรรยายชัดเจนมากที่สุด	มีเสียงบรรยายชัดเจนมาก	มีเสียงบรรยายชัดเจนปานกลาง	มีเสียงบรรยายชัดเจนน้อย	มีเสียงบรรยายชัดเจนน้อยที่สุด
4.4 เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยาย	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายมากที่สุด	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายมาก	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายปานกลาง	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายน้อย	เพลงประกอบเหมาะสมไม่รบกวนเสียงบรรยายน้อยที่สุด
4.5 มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสม	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมมากที่สุด	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมมาก	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมปานกลาง	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมน้อย	มีการเคลื่อนไหวของภาพและตัวอักษรเหมาะสมน้อยที่สุด

เกณฑ์การผ่าน

ผ่านเกณฑ์การประเมินระดับ (ปานกลาง) ถือว่าผ่าน

แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธีแผ่นดินไหว
หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อยุทธวิธี
แผ่นดินไหว

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินพิจารณาว่าคำคุณศัพท์ที่มีความหมายและลักษณะตรงกันข้ามเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในลักษณะต่างกัน ใช้เวลา 20 นาที แล้วแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีตนเองในด้านต่างๆ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้ประเมิน

เกณฑ์การเลือก

เลือกหมายเลข 3 ผู้ประเมินมีความเห็นด้วยอย่างมากที่สุด กับคำคุณศัพท์นี้

เลือกหมายเลข 2 ผู้ประเมินมีความเห็นด้วยอย่างมาก กับคำคุณศัพท์นี้

เลือกหมายเลข 1 ผู้ประเมินมีความเห็นด้วย กับคำคุณศัพท์นี้

เลือกหมายเลข 0 ผู้ประเมินมีความเห็นเป็นกลาง กับคำคุณศัพท์นี้

ตัวอย่าง

ร้อน

3	2	1	✓0	1	2	3
---	---	---	----	---	---	---

 เย็น

0. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอารมณ์

ประหม่า

3	2	1	✓	1	2	3
---	---	---	---	---	---	---

 มั่นใจ

00. ฉันสามารถนำเสนองานได้

1. เหตุการณ์ภัยพิบัติแผ่นดินไหว

อันตราย	3	2	1	0	1	2	3	ปลอดภัย
---------	---	---	---	---	---	---	---	---------

2. การเตรียมการรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว

คล่องแคล่ว	3	2	1	0	1	2	3	เชิงซ้ำ
------------	---	---	---	---	---	---	---	---------

3. การช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว

ซ้ำ	3	2	1	0	1	2	3	เร็ว
-----	---	---	---	---	---	---	---	------

4. การเอาตัวรอดจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ยาก	3	2	1	0	1	2	3	ง่าย
-----	---	---	---	---	---	---	---	------

5. การฝึกซ้อมรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว

น่าสนใจ	3	2	1	0	1	2	3	น่าเบื่อ
---------	---	---	---	---	---	---	---	----------

6. การอธิบายถึงการรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหวให้ผู้อื่นฟัง

ประหม่า	3	2	1	0	1	2	3	มั่นใจ
---------	---	---	---	---	---	---	---	--------

7. สามารถรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ดี	3	2	1	0	1	2	3	ด้อย
----	---	---	---	---	---	---	---	------

8. เมื่อพบผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว

เอาใจใส่	3	2	1	0	1	2	3	ทอดทิ้ง
----------	---	---	---	---	---	---	---	---------

9. เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

หนักแน่น	3	2	1	0	1	2	3	หวั่นไหว
----------	---	---	---	---	---	---	---	----------

10. การตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ไร้ค่า	3	2	1	0	1	2	3	มีค่า
--------	---	---	---	---	---	---	---	-------

11. เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

เฉย	3	2	1	0	1	2	3	อวยพ
-----	---	---	---	---	---	---	---	------

12. การอพยพเมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ระเบียบ	3	2	1	0	1	2	3	วุ่นวาย
---------	---	---	---	---	---	---	---	---------

13. ความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ร้ายแรง	3	2	1	0	1	2	3	เล็กน้อย
---------	---	---	---	---	---	---	---	----------

14. เหตุการณ์แผ่นดินไหว

น่าสนใจ	3	2	1	0	1	2	3	น่าเบื่อ
---------	---	---	---	---	---	---	---	----------

15. การป้องกันเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ง่าย	3	2	1	0	1	2	3	ยาก
------	---	---	---	---	---	---	---	-----

16. การฟื้นฟูหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว

รวดเร็ว	3	2	1	0	1	2	3	ชักช้า
---------	---	---	---	---	---	---	---	--------

17. เพื่อนติดอยู่ในอาคารขณะเกิดแผ่นดินไหว

ช่วย	3	2	1	0	1	2	3	เฉย
------	---	---	---	---	---	---	---	-----

18. อยู่ในอาคารขณะเกิดแผ่นดินไหว

เข้า	3	2	1	0	1	2	3	ออก
------	---	---	---	---	---	---	---	-----

19. การส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

มีค่า	3	2	1	0	1	2	3	ไร้ค่า
-------	---	---	---	---	---	---	---	--------

20. การเยียวยาผู้ประสบภัยหลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ด้อย	3	2	1	0	1	2	3	ดี
------	---	---	---	---	---	---	---	----

คู่มือแบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

หลักสูตรฝึกอบรม เรื่อง การสร้างสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อ

ภัยพิบัติแผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาววิทยาคม

คำชี้แจง ให้ผู้ประเมินพิจารณาว่าคำคุณศัพท์ที่มีความหมายและลักษณะตรงกันข้ามเกี่ยวกับการตระหนักรู้ในลักษณะต่างกัน ใช้เวลา 20 นาที แล้วแสดงความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีตนเองในด้านต่าง ๆ โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องทับตัวเลขที่ตรงกับความคิดเห็นและความรู้สึกของผู้ประเมิน

เกณฑ์การเลือก

เลือกหมายเลข 3 ผู้ประเมินมีความเห็นด้วยอย่างมากที่สุด กับคำคุณศัพท์นี้

เลือกหมายเลข 2 ผู้ประเมินมีความเห็นด้วยอย่างมาก กับคำคุณศัพท์นี้

เลือกหมายเลข 1 ผู้ประเมินมีความเห็นด้วย กับคำคุณศัพท์นี้

เลือกหมายเลข 0 ผู้ประเมินมีความเห็นเป็นกลาง กับคำคุณศัพท์นี้

ตัวอย่าง

ร้อน	3	2	1	✓0	1	2	3	เย็น
------	---	---	---	----	---	---	---	------

0. ฉันรู้สึกว่าเป็นคนอารมณ์

ประหม่า	3	2	1	✓0	1	2	3	มั่นใจ
---------	---	---	---	----	---	---	---	--------

00. ฉันสามารถนำเสนองานได้

1. เหตุการณ์ภัยพิบัติแผ่นดินไหว

อันตราย	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	ปลอดภัย
---------	----	----	----	---	----	----	----	---------

2. การเตรียมการรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว

คล่องแคล่ว	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	เชื่องช้า
------------	----	----	----	---	----	----	----	-----------

3. การช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว

ช้า	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	เร็ว
-----	----	----	----	---	----	----	----	------

4. การเอาตัวรอดจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ยาก	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	ง่าย
-----	----	----	----	---	----	----	----	------

5. การฝึกซ้อมรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว

น่าสนใจ	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	น่าเบื่อ
---------	----	----	----	---	----	----	----	----------

6. การอธิบายถึงการรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหวให้ผู้อื่นฟัง

ประหม่า	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	มั่นใจ
---------	----	----	----	---	----	----	----	--------

7. สามารถรับมือภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ดี	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	ด้อย
----	----	----	----	---	----	----	----	------

8. เมื่อพบผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว

เอาใจใส่	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	ทอดทิ้ง
----------	----	----	----	---	----	----	----	---------

9. เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

หนักแน่น	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	หวั่นไหว
----------	----	----	----	---	----	----	----	----------

10. การตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ไร้ค่า	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	มีค่า
--------	----	----	----	---	----	----	----	-------

11. เมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

เฉย	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	อพยพ
-----	----	----	----	---	----	----	----	------

12. การอพยพเมื่อเกิดเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ระเบียบ	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	วุ่นวาย
---------	----	----	----	---	----	----	----	---------

13. ความเสียหายที่เกิดจากภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ร้ายแรง	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	เล็กน้อย
---------	----	----	----	---	----	----	----	----------

14. เหตุการณ์แผ่นดินไหว

น่าสนใจ	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	น่าเบื่อ
---------	----	----	----	---	----	----	----	----------

15. การป้องกันเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ง่าย	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	ยาก
------	----	----	----	---	----	----	----	-----

16. การฟื้นฟูหลังเหตุการณ์แผ่นดินไหว

รวดเร็ว	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	ชักช้า
---------	----	----	----	---	----	----	----	--------

17. เพื่อนติดอยู่ในอาคารขณะเกิดแผ่นดินไหว

ช่วย	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	เฉย
------	----	----	----	---	----	----	----	-----

18. อยู่ในอาคารขณะเกิดแผ่นดินไหว

เข้า	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	ออก
------	----	----	----	---	----	----	----	-----

19. การส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

มีค่า	+3	+2	+1	0	-1	-2	-3	ไร้ค่า
-------	----	----	----	---	----	----	----	--------

20. การเยียวยาผู้ประสบภัยหลังจากเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ด้อย	-3	-2	-1	0	+1	+2	+3	ดี
------	----	----	----	---	----	----	----	----

เกณฑ์การประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

ระดับค่าความตระหนักรู้	ความหมาย
+3	ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ดีเยี่ยม
+2	ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ดีมาก
+1	ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ดี
0	ผู้รับการประเมินไม่เกิดการตระหนักรู้
-1	ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ แย่
-2	ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ แย่มาก
-3	ผู้รับการประเมินเกิดการตระหนักรู้อยู่ในระดับ ร้ายแรง

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
51-60	ดีมาก
41-50	ดี
31-40	พอใช้
ต่ำกว่า 31	ปรับปรุง

สื่อและแหล่งเรียนรู้ในการฝึกอบรม

สื่อประกอบการฝึกอบรมตามหลักสูตรนี้ ประกอบด้วย

1. PowerPoint เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
2. PowerPoint เรื่อง การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ (ฉาก) การเลือกนักแสดงและการแต่งกายให้เหมาะสมกับบทบาทของตัวละครนั้น ๆ เนื้อหาและธีมภาพยนตร์
3. PowerPoint เรื่อง การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมที่หลากหลาย
4. PowerPoint เรื่อง การตัดต่อภาพยนตร์
5. แบบฝึกกิจกรรม ที่ 1 เรื่อง การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร ที่ส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว
6. สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง FAKE
7. สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง dream
8. ภาพยนตร์สั้น เรื่อง สื่อภาพยนตร์สั้น เรื่อง “ไอชิต” (SHIT)

การวัดและประเมินผลการฝึกอบรม

1. การวัดและประเมินผล

1.1 การประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

- การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร
- การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ
- การถ่ายภาพยนตร์
- การตัดต่อภาพยนตร์

1 2 ประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

2. เครื่องมือ

2.1 แบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

2.2 แบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

บรรณานุกรม

- กรมอุตุนิยมวิทยา.(2558). ความรู้อุตุนิยมวิทยา-ขนาดและความรุนแรงแผ่นดินไหว. สืบค้นเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2563, จาก <http://www.tmd.go.th/info/info.php?FileID=34>
- กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว. (2563). การวิเคราะห์เหตุการณ์แผ่นดินไหวในประเทศไทยและพื้นที่ใกล้เคียงเดือน มกราคม - มิถุนายน 2563. เอกสารวิชาการเลขที่ 550.341-10-2020 กรมอุตุนิยมวิทยา.
- จิตรภาณุ อังสุสิกร และคณะ. (2563). การผลิตภาพยนตร์สั้นเพื่อสร้างความตระหนักถึงการปรับตัวในชีวิตวิถีใหม่ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา จังหวัดสงขลา (ปริญญาานิพนธ์, วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย). วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- ชัชวัฒน์ เรียมจำปาและคณะ. (2563). การผลิตภาพยนตร์สั้นเพื่อลดความเหลื่อมล้ำต่อการใช้สื่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียน ที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น โรงเรียนการศึกษาคนตาบอดธรรมสาเกตหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา (ปริญญาานิพนธ์, วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย). วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย
- บุรินทร์ เวชบรรเทิง และคณะ. (2563). ความรู้พื้นฐานด้านแผ่นดินไหวและสึนามิ. กองเฝ้าระวังแผ่นดินไหว. <https://earthquake.tmd.go.th/documents/file/seismo-doc-1606435108.pdf>

ภาคผนวก ค การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ตาราง 7 ผลการประเมินความเหมาะสมของร่างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น
เพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อกภัยพิบัติแผ่นดินไหว

รายการประเมิน	ผลการประเมิน ของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	แปลผล
	1	2	3	4	5		
1. ชื่อหลักสูตรสะท้อนถึงองค์รวมของหลักสูตร	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
2. ข้อมูลพื้นฐานมีแหล่งอ้างอิงเชื่อถือได้	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
3. ที่มาและความสำคัญ	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
4. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร							
4.1 ระบุพฤติกรรมและคุณลักษณะที่ต้องการให้เกิด กับผู้เข้ารับการอบรมชัดเจน	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
4.2 มีความสอดคล้องกับเนื้อหาหลักสูตร	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
4.3 นำไปสู่การประเมินผล	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
5. เนื้อหาการฝึกอบรม							
5.1 เวลาอบรมมีความเหมาะสมกับปริมาณเนื้อหา	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
5.2 มีการจัดลำดับเนื้อหาในการอบรมที่ต่อเนื่อง และเหมาะสม	4	4	5	5	5	4.60	มากที่สุด
5.3 แนวทางการดำเนินการฝึกอบรม	4	4	5	5	5	4.60	มากที่สุด
6. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้							
6.1 มีกระบวนการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริม ความตระหนักรู้ต่อกภัยพิบัติแผ่นดินไหวที่ชัดเจน	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
6.2 กิจกรรมมีการสร้างทักษะในการผลิตสื่อ ภาพยนตร์สั้น	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
6.3 เทคนิคการฝึกอบรม	4	4	5	5	5	4.60	มากที่สุด
6.4 ที่มาและความสำคัญ	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
7. แนวทางการวัดและประเมินผล							
7.1 การวัดและประเมินผลตรงตามจุดมุ่งหมาย ของหลักสูตร	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
7.2 วิธีการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
7.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผลมีความเหมาะสม	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย						4.80	มากที่สุด

ตาราง 8 ผลการประเมินความสอดคล้อง (IOC) ของโครงสร้างหลักสูตรฝึกอบรมผลิตสื่อ
ภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

รายการประเมิน	ผลการประเมิน ของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลง ผล
	1	2	3	4	5		
1. หลักสูตรฝึกอบรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
1.1 จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหา	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2.1 เนื้อหาของภัยพิบัติแผ่นดินไหว	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
2.2 เนื้อหาของทักษะการผลิตสื่อภาพยนตร์สั้น	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. กระบวนการฝึกอบรม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. การวัดและประเมินผล	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 การกำหนดแนวคิด แก่นเรื่อง โครงเรื่อง การเขียนบทละคร							
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระ	+1	0	+1	+1	+1	0.80	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.1 ภาคทฤษฎี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.2 ภาคปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ							
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.1 ภาคทฤษฎี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.2 ภาคปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 8 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผลการประเมิน					IOC	แปลงผล
	ของผู้เชี่ยวชาญ						
	1	2	3	4	5		
หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 การถ่ายภาพและวิดีโอในมุมมองที่หลากหลาย							
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.1 ภาคทฤษฎี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.2 ภาคปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
หน่วยการเรียนรู้ที่ 4 การตัดต่อภาพยนตร์							
1. จุดประสงค์การเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. เนื้อหาสาระ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. กิจกรรมการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.1 ภาคทฤษฎี	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3.2 ภาคปฏิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. สื่อการเรียนรู้	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 9 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

รายการประเมิน	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลงผล
	1	2	3	4	5		
1. ผลกระทบจากภัยพิบัติ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2. การตอบสนอง	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3. การฟื้นฟู	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4. การประเมินความเสียหาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
5. การป้องกันและลดความเสียหาย	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
6. การลดผลกระทบ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
7. การเตรียมความพร้อม	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ตาราง 10 ผลการประเมินความสอดคล้องของแบบประเมินทักษะการสร้างภาพยนตร์สั้น

รายการประเมิน	ผลการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลงผล
	1	2	3	4	5		
1 การเขียนโครงเรื่อง แก่นเรื่อง และการเขียนบทละคร	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
2 การจัดเตรียมและการกำหนดสถานที่ในการถ่ายทำ	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
3 การถ่ายภาพยนตร์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้
4 การตัดต่อภาพยนตร์	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	ใช้ได้

ภาคผนวก ง สื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ ต่อภัยพิบัติแผ่นดินไหว

1. Earthquake project : Episode 1 wasted สูญเสีย

https://www.youtube.com/watch?v=_pcqoCE_9TO&list=PLal_GYHaY49ZUZPvmX9zH4DOBEBytDjpk

2. Earthquake project : Episode 2 equal เท่ากัน

<https://www.youtube.com/watch?v=3XIOw8wczqQ>

3. Earthquake project : Episode 3 help ช่วยเหลือ

<https://www.youtube.com/watch?v=j3zYdFwkViA>

4. Earthquake project : Episode 4 search ค้นหา

https://www.youtube.com/watch?v=fkHofPTg2LE&list=PLal_GYHaY49ZUZPvmX9zH4DOBEBytDjpk&index=4

5. Earthquake project : Episode 5 attack ฉุกเฉิน

https://www.youtube.com/watch?v=7gfOh90kE2Y&list=PLal_GYHaY49ZUZPvmX9zH4DOBEBytDjpk&index=5

6. Earthquake project : Episode 6 protect ปกป้อง END

https://www.youtube.com/watch?v=08ZLyJ2WkHk&list=PLal_GYHaY49ZUZPvmX9zH4DOBEBytDjpk&index=6

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	ธีรภาพ หาลือ
วัน เดือน ปี เกิด	8 กุมภาพันธ์ 2541
สถานที่เกิด	จังหวัดพะเยา
วุฒิการศึกษา	พ.ศ. 2565 ค.บ. (สังคมศึกษา), มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, เชียงราย
ที่อยู่ปัจจุบัน	315 ม.14 ตำบลแม่สุ่น อำเภอฝาง จังหวัดเชียงใหม่ 50110
ผลงานตีพิมพ์	ธีรภาพ หาลือ และวสันต์ สรรพสุข (อยู่ระหว่างตีพิมพ์). การพัฒนาหลักสูตร ฝึกอบรมผลิตสื่อภาพยนตร์สั้นเพื่อส่งเสริมความตระหนักรู้ต่อภัยพิบัติ แผ่นดินไหว สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนแม่ลาว วิทยาคม. วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย, 18(2)
รางวัลที่ได้รับ	-

